

A magyar közjog elvi mélysége, emberi magassága

I. A honmegtartás magyar módja

„Nem én kiáltok, a föld dübörög” – mondta József Attila egykor. Most sem én kiáltok, hanem a magyar föld dübörög. Alig élünk, rosszul élünk, sorsunkba alig van beleszólásunk. Már-már újra úgy érezzük, üldözött lett az igazság, az igaz ember, a magyar ember. Saját hazánkban és a Földön is.

A világban a nyugati ember alapelvárása az élettől – legalábbis látszatra – a kényelem és szórakozás, a keleti emberé még mindig a munka, ahol bizonyíthatja egész emberségét, tudását, rátermettségét. Ez utóbbi a magyarokra is teljességgel vonatkozott a múltban, s a jövőben is így kell maradjon! Különben hová jutunk, meddig tudunk egyáltalán megmaradni, vagy mit építenek belőlünk a törvénné, természetté váló társadalmi folyamatok?

E nagy nemzeti és emberi nehézségek miatt megszólalásunknak vagy hallgatásunknak sokkal nagyobb a jelentősége, mint gondolnánk. Csoda, hogy eddig kibírtuk, hogy eddig eljutott az emberség, emberiség. Már régóta fenekedik rá, ránk az embertelenség. Lépnünk kell megmaradásunk, a honmegtartás és az emberiség érdekében. Mert megvan hozzá az alapunk: a magyar műveltség és a magyar történelem.

A mi történelmi alkotmányunkhoz vezető minden megelőző műveltségi folyamat igen jelentőségteljes. A közjogra épített alkotmány történelmi mélységű nemzeti emlékezet, olyan jövőt akaró igyekezet, amely a legmegbízhatóbb társadalmi eszköz állam és polgárai életének fenntartására. Ugyanakkor a többi nemzet és állam számára is mintaként szolgál – azok vándorhódítása, birodalmi elnyomása, illetve területablása után. Mert az alkotmányos alapba nem illik az embert és társas közösséget, azaz a közjogot csorbító cselekvés, esemény, elv, – míg a jogot és az erkölcsöt helyreállító életerő kiküszöböli e hibát, előbb elvi szinten, majd gyakorlatban. Ha ma minket jogtalanul felhasználó és romboló befolyás érint, a magunk hagyományából kell erőt merítenünk az azt kiküszöbölő megoldáshoz. Legalapvetőbb eszme nyelvünkben, gondolkodásunkban és megnyilvánulásunkban a mellérendelés, a cselekvő és alkotó tevékenységben megjelenő egyenrangúság, együttműködés. Ma már bolygónyi és emberiségi méretben is ez az egyetlen üdvözítő lehetőség.

1990 füstbe ment, hamis reménysége után valamikor vissza kell térnünk a közjog legszélesebb alapjára, midőn *a jelen* távlatokat, kiterjesztést nyer *a múlt felé* is, múltunk minden tanulságával, nemzetben és emberiségben gondolkodva, a világunkra hatással bíró szerveződések parttalan kiszolgálása helyett a magunk

boldogítására. Vissza kell térnünk a rövid- és hosszútávú érdekeinket több mint 11 évszázada megvalósító nemzeti alkotmányunkhoz, amelynek visszaállítása az elengedhetetlen közjogi rendezettséget eredményezi. Ennek szükségessége már most megértendő, időtálló biztonsága és nemzetünket felemelő mivolta felfogandó mindenki számára, amint az államéletre gyakorolt hatékonysága, és az emberiségi szint számára is megfelelő példája.

Ehhez azonban tanulási folyamatnak kell indulnia, hogy az is híve legyen a közjónak, aki eddig a saját magánját helyezte előtérbe. Hiszen megismervén történelmi alkotmányunk tiszta szellemét, elérhet mindenkihez, mindenki meggyőződésévé válhat tartalma, aki közösséget vállal a magyarsággal. Tapasztaljuk majd, hogy ez megjavítja a közéleti viszonyokat és kitisztít minden törekvést, megújítja a társadalmi és állami szervezeti berendezkedést. Mindezt a leghosszabb ideig eredményes, a legtöbb embert boldogító tapasztalat mentén, ami ellen nincs valós ellenérv, azaz elkövetkezendő jó évszázadaink ellen. Ezért elkötelezettség és hibátlan kifejtés szükséges a régi magyar közjogot, alkotmányosságot illetően, most elindítandó előkészületi folyamat, amelyben világosan és határozottan kell a legjobb nemzeti irányt megfogalmazni, feltárva a célravezető utat, amelyen a legszélesebb támogatás haladhat.

Mert ha a rombolóknak, megfélemlítőknek nem szabunk gátat, és úgy vesszük őket már, mint kikerülhetetlen tényezőket, holott törvényeinkkel, törvényeink szellemével még most is megállíthatnánk őket, akkor elveszítjük mindenkitől megkülönböztető jellegzetességeinket, ami önmagunk elvesztésével járhat.

I./1. A hunoktól a magyarokig

Ahogy a római kor végi pannóniai kereszténységről sem igen emlékezik meg történetírásunk, úgy a hunok, avarok és az árpádi magyarok saját kereszténységét sem fogadják el, hanem a korábbi hitviták eredményeként kialakult korabeli nyugati pogányozást szajkózzák még mindig, pedig elég sok adat és szerző bizonyítja, hogy sajátos kereszténységünk a keleti változatok folytatásának tekinthető. Zachar József összegyűjtötte ezeket és elénk tárva felhívta a figyelmünket nem csupán ennek a tudományos ténynek a nagyszerű értékére, hanem egyenesen arra, hogy „miközben eleink mindenkor isteni elhivatottságuk tudatában léptek fel és az emberiség javára cselekedtek, hol csak példamutatással, hol egyértelmű fellépéssel”, azóta „nem hagyott magunkra bennünket Istenünk, Hozzá fordulva és nemzeti öntudatra ébredve, új magyar jövőt építhet a magyarság”.¹⁸⁴ Ezt az isteni útmutatást régmúltunktól megtagadni tehát csak a késői kor történelemhamisítása tudta, mégpedig az új magyar jövő építés reményének letörésére. És mivel egyéb kutatásaink során Zachar József ezen eredményeit megerősítő folytonossági és azonossági nyomokra leltünk, az új tényekről szóló beszámolóhoz az általa feltárt bizonyítékok egyúttal magyarázatként is szolgálhatnak.

Szent Jeromos azt közölte, hogy „zsoltárt tanulnak a hunok, Szkítia földje forró a hit melegétől”.¹⁸⁵ A „későbbi zalai Stridóvár helyén volt római Stridonban született” egyházatya „teljesen elfeledett 408-as úti beszámolójában

¹⁸⁴ Zachar József: *Egy az Isten, egy a Nemzet. Írások Jézus-hitű magyar eleinkről*. Heraldika Kiadó, Budapest, 2006. p.: 8.

¹⁸⁵ Zachar (2006), p.: 57.

megőrizte a fehér hunokról azt a magyarság elei szempontjából feltétlenül kiemelendő tény, hogy 'a heftaliták saját írásaikból és saját nyelven olvasták a szent iratokat'. Sőt hozzátette, hogy gyülekezeteik „már akkor püspökségekben egyesültek”. Mindezt Szent Jeromos kortársa, Orosius is megerősíti: „Kelet és Nyugat templomai hunokkal telnek meg” és „a hunok Jézus-hitűek”. Amiért is Zachar József megállapíthatja: „Ez alapján már semmi meglepőt sem találunk abban, hogy Atila hun nagykirály udvarában is ott voltak a jézusi hit hirdetői, és a vele a Kárpát-medencébe hazatértek hittérítő tevékenysége innen sugárzott ki a szomszédos térségekbe.”¹⁸⁶ Ezt a hitet azonban, amely a korábbi Szentháromság-felfogáson alapult, a nikaiai hitvallás óta a római császári támogatást élvező püspökök ki akarták iktatni. Ezért például a 343-as szardikai (szófiai) zsinaton „Róma részéről kiközösítésben részesült mások mellett Valens mursai (Eszék) és Ursacius singidunumi (Belgrád), továbbá a székhelyének ismerete nélküli 'pannóniai Gaius' püspök is”.¹⁸⁷ Miután „a hunok keleti térségekben továbbélő utódainál az Atila-leszármazottak idejében” szintén „elevenen éltek a jézusi tanítások. Eközben ők és más előmagyar népek még évszázadokig megőrizték ősi vallásgyakorlatukat is, ahogyan ezt mind az avarokról, mind a turkokról szólva a források mindig megemlítik”.¹⁸⁸

Ennyi is elegendő lenne már számunkra az Árpád-vezette keresztény állam-szervezés nyomainak a magyarázatára, de talán a Szent István által felvállalt ősiség, ősi hitbéli folyamatosság magyarázata számára idézzünk még fel további adatokat a hun–avar–magyar korszak kereszténységéből. Zachar József szerint „a hunokat 444-ben Baronius így jellemezte: 'Végre Krisztus igája alá kerülve, istenfélökké, szelídekké, emberségesekké, jóindulatúakká, szerényekké és minden tekintetben szentéletűekké (!) váltak, és oly királyok (!) emelkedtek ki közülük, akik a keresztény vallásnak ékességére és díszére váltak’.”¹⁸⁹ Továbbá „mind a Volga mentére a VI. század közepén a kazár terjeszkedés következtében a Meotisz térségéből áttelepült onogurok, mind az akkoriban a Kárpát-medencéig terjedően nyugatra vonuló avarok esetében is számos korabeli forrás szól az ő – közelebről nem ismert – Jézus-hitükről”.¹⁹⁰ Természetesen az ő nézeteikre is hatással volt a korabeli római és konstantinápolyi hitbéli vetélkedés, ami mögött később pedig már a hűbéressé tevés igénye húzódott meg: „Valójában a háttérben a sacerdotium és imperium (vagyis papi vagy világi uralom) közti alapvető felfogáskülönbség húzódott meg, azaz a nyugat-európai egyházi függőségbe kényszerített világi hatalom, illetve a kelet-európai világi hatalom alatt működtetett egyház helyzete közti alapvetően eltérő helyzet. Ugyanis egészen 741-ig nemcsak a konstantinápolyi, hanem még a római patriarchát is az egyedül császári méltóságában megmaradt bizánci uralkodó erősítette meg, miután a helyi zsinaton megválasztották. A fordulatot I. Szent Zakariás hajtotta végre, aki nem kérte választása császári megerősítését, viszont a frank uralkodókkal szemben maga lépett fel megerősítési igénnyel.”¹⁹¹

¹⁸⁶ Zachar (2006), p.: 58.

¹⁸⁷ Zachar (2006), p.: 56.

¹⁸⁸ Zachar (2006), pp.: 58-59.

¹⁸⁹ Zachar (2006), p.: 62-63.

¹⁹⁰ Zachar (2006), p.: 64.

¹⁹¹ Zachar (2006), p.: 67.

Mivel nálunk az uralkodót és a hatalmi réteget Árpádtól kezdve majd a szóbanforgó hun, illetve avar utódok adják, fontos a szempontunkból, hogy „Koszmász Indikopleusztész 540-ben 'Keresztény topográfia' című művében leírta, hogy a hun utódok keresztények” és „Theophülaktosz, 570 körül működő bizánci történetíró azt állította, hogy 'a turkok szentnek tartják a tüzet; a levegőt és a tüzet tisztelik; a földet himnuszokkal dicsőítik; de csupán azt imádják és nevezik Istennek, aki e világmindenséget teremtette'.”¹⁹² Zachar József szerint „562-óta a keleti avar birodalomban, 760-tól ismét a Kárpát-medencei újabb birodalmukban is a magyarok elei a jézusi hitet követték. Így Baján kagán, aki mellett a szíriai patriarchátusból érkezett papok tartózkodtak, már a VI. század végén (valószínűleg 583-ban) a szávai hídépítéskor a Szentírásra tett esküt, az Úr keresztthalála idejére emlékezve pedig fegyverszünetet rendelt el.”¹⁹³ Mindennek oka Zachar József szerint, hogy „az egyistenhit egyetemes felfogása jegyében és Jézus Urunk tanításának bárhonnán érkező befogadása mögött a földi uralom mennyei eredetéről alkotott felfogást kell látnunk”.¹⁹⁴

Azután „a római kereszténységgel való első tragikus összeütközést a magyarság elei közül az 568 óta fennálló Kárpát-medencei avar birodalom szenvedte el a VIII. század legvégén, amikor a Körös-vidékre és Erdélyre támadó bolgár-türk támadás, az így keletkezett zavar, sőt polgárháború adta lehetőséget kihasználva, hódító és zsákmányszerző céllal lerohanta a ma már Nagy Károlyként ismert eredetileg Kara-ulu és a keresztése óta Magnus nevet viselő frank uralkodó az Inn folyóig terjedő Avaria nyugati térségét”. Ez a helyi lakosságban¹⁹⁵ „számos népességváltás ellenére mind az ariánus, mind a római irányzatú Jézus-hit oly annyira tovább élt a régi időkből, hogy az akkor már avar püspökségeket éppen ez a támadás szüntette meg, illetve helyezte a frank uralkodói intézkedés a meghódított avar keresztényeket a salzburgi római érsekség alá.” És jellemző a nyugati érdek-felfogásra, hogy „Theotmar salzburgi bajor érsek IX. János pápához intézett levelében a meghódítottakat 'álkeresztényeknek' nevezte még közel száz év múltán is”. Mindenesetre e nyugati keresztény támadás, a magyarság szempontjából nem várt keresztényietlen cselekedet leckéjét megtanulva „a Kárpát-medencében továbbélő hun-maradványok vezetői immár a megrendült avar hatalomra támaszkodás helyett a távoli keleten maradt szabír és onogur rokon népekhez fordultak”, akiknek „a világról alkotott nézeteik, vallási felfogásuk” szintén közelebb került hozzájuk, az arab támadások miatt.¹⁹⁶

A magyar és az egyetemes történelem¹⁹⁷ szempontjából fontos tény, hogy 670 táján megjelent a Kárpát-medencében – a sírok tanúsága szerint – a griffesindás nép, amely nem volt bolgár, hiszen a bolgárok máshová mentek. Nem volt sztyeppe nagyállattenyésztő sem, hiszen nagy létszámú temetőik falvakra vallanak, s ilyenek a nagyállat-tenyésztőknél nincsenek. Nem jöhettek a Volga partjára

¹⁹² Zachar (2006), p.: 67.

¹⁹³ Zachar (2006), p.: 68.

¹⁹⁴ Zachar (2006), p.: 68.

¹⁹⁵ Bizonyára a folytonos őslakosságban.

¹⁹⁶ Zachar (2006), p.: 71.

¹⁹⁷ Lásd Cser Ferenc: *Gyökerek. Töprengések a magyar nép és nyelv Kárpát-medencei származásáról*. Szerzői kiadás. Melbourne. 2000. pp.: 170-182. <http://www.nemenyi.net/doc/01-GYOKEREK.pdf>. (Angolul: Roots of the Hungarian Origin. Contemplation on the Carpathian Origin of the Hungarian Language and People. <http://www.nemenyi.net/doc/01-ROOTSOFT.pdf>.)

ról sem, mert nem voltak kazár származékok. Jöhettek viszont a szomszédból, ahonnét a fegyvertelen első szarmata beköltözés is történt, a mai nyugat-ukrajnai területről. S miként a jazig–szarmaták, a griffes–indások is magyar nyelven beszélhettek. Erős nemzetségi rendszerben éltek, és a tízes rendszert is követték, mint a székelyek.

A kazárok időközben az iszlámot terjesztő arabokkal háborúztak a Kaukázus körül, s 740-ben államvallásként felvették a judaizmust. A vikingek északról, a besenyők keletről támadták őket, s ekkor a nekik alávetett lovas népek lerázták a kazár uralmat, illetve biztonságosabb vidékre költöztek. Ez volt a magyar honfoglalás létrejöttének egyik mozgatója. A másik mozgató Álmos, ill. Árpád vezér törzse. Róla szólnak az Árpád-házi krónikák, valamint a történelmi, például a bizánci udvari feljegyzések. Utóbbiak szerint azonban e magyarok turkok voltak. Krónikáink Csodaszarvas mondája viszont az ősi eredetű magyar népre utalhat, amire a mondában szereplő anyajogú társadalom és erdős környezet mutat. A Turul-monda pedig az Árpádok családjának származásmondája, amelyben Emese neve szarvasünőt jelent, és a nemzetség anyját jelképezi. Ugyanakkor a magyar népi kultúrát nem jellemzi a ragadozó állat, madár ábrázolása, azaz a Turul-monda a társadalom vezető elitjére vonatkozik, nem pedig a letelepedett népességre. Eszerint az Árpádok családja a turul és a szarvasünő nászából származik. Tehát a család két ágból egyesült, férfiágon a hunból – Bulcsú bizánci nyilatkozata szerint szabírból –, a nőit pedig nem ismerjük. A magyar krónikák hangsúlyozzák, hogy Árpád népe Atila jogos örököséként érkezett a Kárpát-medencébe, ezért az is elképzelhető, hogy a női ág volt a hun (míg a férfi a szabír).

Ügyek 810-815 között szabír kagánként ellenőrzése alá vonta a Dnyeper-parti magyar nevű városokat és a folyami hajózást. Fia, *Álmos (819-893) Kijevet erős várrá építtette*, ahol nagy kardkovács műhely működött. Az ő fia Árpád (840-907), akivel együtt a magyar honfoglalást előkészítette. Árpád 860-tól szövetségesként több hadjáratban vett részt, amelyek során megismerte a Kárpát-medencét. Álmos hatalmi köre 884-ben Kijevben a varég (normann) Olegot tette meg ispánnak, aki később a szövetséges kijevi rusz dinasztia alapítója lett. Mivel az igen erős besenyők 870-ben átlépték a Volgát, a legkeletibb bolgár törzs, a Nyék elhagyta a kazár szövetséget, és Álmos fennhatósága alá költözött. 888-ban, a Kijevben járt 'avar' vezetők¹⁹⁸ megegyeztek az egységes Kárpát-medencei hatalom újjászervezéséről, és a területnek a helyben lakók és a beköltözők közötti felosztásáról. Ugyanebben az évben a másik két bolgár törzs is átköltözött a besenyők elől a Dnyeper nyugati oldalára. A szabírok délebben lévő része viszont a besenyőktől félve a Kaukázusba költözött. Amikor 890-ben a szabír és az onogur bolgár¹⁹⁹ katonai vezetők vérszerződéssel egyesítették erejüket, létrejött a magyarnak nevezett egység, azaz a magyar vezető elit és az egy-

¹⁹⁸ Padányi felfogása szerint az avarok maradéka a Kárpát-medence északi-, észak-keleti területére menekült, és az ő küldöttségük kereste föl Álmos vezért 889-ben. (Padányi Viktor: *Dentu-Magyararia*. Veszprém, 1989. p.: 353.) Ez a küldöttség azonban ugyanúgy lehetett a Kárpát-medence őslakóinak küldöttsége is.

¹⁹⁹ Nem föltétlenül onogur törzseké, ez a szerződés ugyanúgy lehetett ugyanazon képviselőkkel is, akiket Padányi avaroknak (uar-kunoknak) tekint.

séges magyar nép. Anonymus leírja a hét kun kapitányt is, akik népükkel²⁰⁰ csatlakoztak az Álmos vezetésével a Kárpát-medencébe bejönni készülökhöz.

Gondot okoz azonban az, hogy itt valóban törzsekről és törzsek vezéreiről van-e szó, hiszen a törzsnevek megegyeznek a hadi szerepek, a hadseregben elfoglalt pozíciók türk neveivel, amelyeket később törzsneveknek hittek, míg egyes vezéri beosztási elnevezéseket személyneveknek gondoltak. Mindazonáltal a honfoglaló magyar nép többségét a Dnyepertől a Kárpátokig letelepedett lakosság adta, amelynek a nyelve és műveltsége ugyanaz volt, mint a Kárpát-medence észak-keleti felén lakóké. A kapitányok azonban ekkor még nem ezen a nyelven beszélnek,²⁰¹ amelyet viszont mégiscsak róluk neveztek el magyarnak. Azaz a magyarnak nevezett kultúra nem azonos névadójával.

A honfoglalás előestéjén a magyar katonaság háromszor is szövetségesként harcol Pannóniában. Utoljára 895-ben. Ugyanebben az évben Simeon bolgár cár elleni bizánci szövetségben biztosítani tudják az Alduna felől a honfoglalást. Ez ebben az évben meg is történik. 1500-1800 km-es út vezet Álmos katonanépe utolsó szálláshelyétől a Kárpát-medence belsejébe, és ennek a megtétele a föltételezések szerinti több százézes tömegnek négy hónapig tartott. Antonio Bonfini beszámol a magyar királyi udvarban élő hagyomány emlékezetéről, miszerint az először az Erdélybe beköltözők „egy darabig jószágaikkal és gyermekeikkel itt pihentek... erődített táborokban.”²⁰²

Bonfinitől azonban az is megtudható, hogy az egységben az országba bevonulók itt különültek el hét csapatra, vezérek vezérlete alá beosztva, a türk hadszervezési rend szerint. Tehát Bonfininél már régóta ott a bizonyíték a törzsek hiányára: Az Erdélybe behatoláskor, „amikor a Dáciának²⁰³ e szélső táján megálltak, meggondolták, hogy az ősi országot nem tudják visszaszerezni, nem tudják megtartani, míg nem lépnek fel őseik módjára erővel, fegyverrel, és a szomszédság támadásait nem fékezik meg újra meg újra háborúval. Ezért a hadra foghatókat mind hét táborra osztották, élükre hét vezért rendeltek, melléjük seregkapitányokat, századosokat, tizedeseket, hogy minden szervezeten menjen... A seregek számának megfelelő hét táborot sánccal és mély árokkal erősítették meg. És ezt a területet mind a mai napig Hétvárnak nevezik.”²⁰⁴ A hét vezér mindegyike nemcsak éberén őrizte magát és táborát, hanem vetélkedve törekedett arra is, hogy a szomszédokat hátraszorítva, a határait szélesítse.”²⁰⁵ Ami tehát azt jelenti, hogy a bejövétel egyesítette őket, és csak a Kárpátokon belül különültek el a hadi szükségletnek megfelelően.

Bonfini kitér arra is, hogy amikor Kusid az Alföldet kikémlelni jön, Marót fia, a „Pannónián széltében uralkodó szarmata Szavaté” kedvesen, örömmel fogadja, mert azt gondolja, hiszi, hogy „semmi sem lehet számára kedvezőbb, mint az, hogy a dúsan termő, de lakosságából kiürült területet ilyen állhatatosan

²⁰⁰ A hajdani kukutyini (cucuteny) műveltség utódai.

²⁰¹ Ami nem jelenti, hogy nem értik a magyart. Értették egyrészt a náluk akkor természetes több nyelv ismerete miatt, másrészt az akkori türk nyelv – az ősi nyelvi tulajdonságok miatt – nem állt olyan messze a magyartól, mint a mai.

²⁰² Antonio Bonfini: *A magyar történelem tizedei*. Első Tized. Első könyv. Fordította: Kulcsár Péter. Balassi Kiadó, Budapest, 1995, 1995, 1. 9. 35.

²⁰³ Ez tehát a rómaiak által meg nem szállt északi Szabad Dacia területe, és ezen az alapon van Erdélynek mondva.

²⁰⁴ De csak németül, ami egyfajta később elhagyott hagyomány megőrzése lehet.

²⁰⁵ Bonfini (1995), 1. 9. 15-20.

kérik tőle a magyarok, akiket földtűró népeknek tart”.²⁰⁶ Talán lehetett volna földművelőnek is fordítani e részt, de ne legyünk telhetetlenek, mert ez így is bizonyíték. Csakhogy ha a magyarok földművesek voltak is, olyan szövetségben jöttek, ami szabadságot biztosított nekik, ezért az örömeiben már a kezét dörzsölő, magát e jövevény nép leendő urának képzelő helyi hatalmassággal – az előző bekezdésbeli elhatározás szellemében – harcba bocsátkoztak. És Szvate „mikor szanaszét menekülő embereivel a Dunához húzódik vissza, az ellenség szorongatja, ő pedig fejvesztett sietséggel próbál a folyón átúszni, de a szarmaták óriási tömegével együtt alámerül. A többiek a Duna túlsópartján levágták, nagyon keveset fogtak el közülük. Hogy a területet békében birtokolják, úgy döntöttek, hogy csak azoknak kegyelmeznek meg, akiket a nyelvrokonság miatt magukhoz hajlíthatnak. Ugyanis sok hun, aki Atila után Pannóniában maradt, Szvate táborát követte, és nem is tudta, hogy ezek a rokonai.”²⁰⁷ Azaz az itteni lakosságon uralkodókat verték le, semmisítették meg, hogy ne legyen az uralkodásban széthúzás, se a frankokat kiszolgáló volt hatalmasok részéről, se a bolgárokéról. A harcolók közt előforduló, a hun és avar uralmat és az utána volt időket túlélte helybelieket pedig a közös nyelv alapján azonosították, amelyet a beköltöző és a benti földművesek ősidők óta használtak, és már (a türk és más eredetű) a katonák is régen elsajátítottak.

A Kárpát-medencében a falvakban ünnepélyesen fogadják a beköltözőket, a székelyek katonailag is segítettek. A honfoglaló katonák a ritkábban lakott területekre települnek, ahol a lakosságot a keresztény frank és a morva irtó hadjáratok elgyérítették. A külső népesség tömeges betelepődése és a gyéribben lakott, nem sztyepei területek elfoglalása azonban ezt követően legalább egy évtizedig tartott. Ha Árpád ‘honfoglalói’ a belső, letelepedettekhez képest közép-, vagy kelet-ázsiai sejtí átörökítőkkel rendelkeztek volna, akkor érthetetlen lenne, hogy a magyar népességben, s általában a Kárpát-medencét övező területek népességében miért az ősi, európai jelző az uralkodó. A Kárpát-medence lakói ezért nem jöhettek sem távolról, sem nem lehettek a közép-ázsiai türk népek ‘magyarul beszélő’ utódai, sem nem a kis-ázsiai szumír népek utódai, mert azt az elgondolást a sejtí átörökítők jelzőinek eloszlása tagadja.

A világtörténelem eddigi legnagyobb hadi vállalkozása, a magyar honfoglalás sikerre vezetett, majd pedig száz éven belül létrejön itt Európa legkorszerűbben felépített állama. A választott fővezér családja a vérszerződés alapján a nép örökös vezére, majd apostoli királya lett. A Könyves Kálmán idejéből már ismert Szentkorona-eszme szerint azonban az országnak az uralkodó nem birtokosa, hanem a Szent Korona jelképes lényé egyesíti magában a területén élő uralkodó és nem uralkodó embereket. Így ember nem birtokol embert. Ugyanakkor minden alattvaló, és az uralkodó maga is, a Szent Korona tagja. II. Endre idején született meg az Aranybulla, a király és a nemesi társadalom szerződése. A háromrészes terület a honfoglalást követően hatalmi szerkezetét tekintve egységesé vált, és azonnal Európa kulturális húzóereje lett.

²⁰⁶ Bonfini (1995), 1. 9. 40.

²⁰⁷ Bonfini (1995), 1. 9. 55-60.

I./2. Pápai felhatalmazással a keresztény népek szövetségében

A Kárpát-medencét feltöltő népesség kérdésében ismert, hogy a szlávok a Kr. u. V–VII. században még nagyjából egységes tömbben, a Kárpátoktól északra éltek, pl. hun, majd avar fennhatóság alatt. Hatalmi tényezőként egyáltalán nem számítottak ebben az időben. Nyelvük, műveltségük a hun ‘uralom’ alatt nem változott meg, megmaradt. Alapszavaik 75%-a azonos töre vonatkozatható, a glottokronológia adott esetben egyértelműen jelzi, hogy másfél évezreddel ezelőtt a szlávok nyelve még egyetlen nyelv volt, bár föltehetően már akkor is nyelvjárásokra szakadozottan, a szétválás csak ezt követően következett be. Az avarok hatalommegosztó politikája és Bizánc védekező taktikája során kerültek azután a szláv törzsek az Alduna mellé (mai Szerbia, Bulgária).²⁰⁸ Ennek köszönhetően jelent meg pl. két Morávia a történelmi leírásokban. A leírások nem szólnak arról, hogy a Kárpát-medencébe magába is betelepítettek volna szláv törzseket. Szláv törzsek először hatalmi tényezőként az avarok Bizánccal szembeni, 622-es háborújában jelentek meg,²⁰⁹ de ekkor még egyedi néven nevezik őket, nem vonják őket egyetlen nyelvcsalád alá. Később is csak az Alduna mentén, majd fokozatos nyugatra nyomultukban a Dráva déli területein találkoztunk velük. Anonymus *sclavi* népét ezért nem szabad szlávnyelvűként értelmezni. A szó eredeti latin jelentése: fogoly, hatalom alá rendelt.²¹⁰ Így értelmezve, a Kárpát-medence Árpád vezér idején élt lakóit kell bennük meglátnunk, akik nyelvéről maga a szó, a kifejezés semmit sem mond.

Anonymus a mai tudós felfogás szerint a saját korát és annak társadalmi képét, hitét vetítette vissza a múltba.²¹¹ Krónikájának első fejezetében a honfoglaló magyarokat szkíta népnek írja le, akik a Dontól keletre laktak, akiknek szerepük volt a perzsa királyok, meg Nagy Sándor seregeinek megverésében, akik valójában tehát Európában laktak. A szkíták első királyát – Mágogot – és vele a magyarságot Anonymus biblikus környezetbe vezeti vissza. Ellenben nem említ más személyt, nem említi sem Ménróthot, sem Nimródót, csak Attilát, akinek nemzetsége Mágógtól ered. Ez a rész számunkra azért jelentős, mert itt jelenik meg először a magyarok önelnevezésére utaló szó, a fordításban *Dentü-mogyer* alakban. Anonymus koráig ugyanis a magyarság a szomszédos népek feljegyzéseiben vagy hungarusnak, vagy turknak volt olvasható. Az utolsó bekezdésben pedig Anonymus hét fejedelmi személyt – és nem törzset!!! – említi, akik jelzőjét a fordító *hétmagyarnak* fordítja. Ez Anonymus latin szövegében *hetumoger* szóval szerepel. Meg kell jegyeznünk, hogy mind a *hetumoger*, mind a *Dentü-mogyer* (az eredeti szövegben *dentu moger*) hangtanilag nem felel meg a magyar nyelv szabályainak. A magánhangzó harmónia – pl. a *Halotti beszéd* tanúsága szerint – Anonymus korában már megvolt a magyar nyelvben. Ennek nem mond ellent néhány latin szövegbe ágyazott magyar szó, mert azok írója, lejegyzője

²⁰⁸ Götz László: *Keleten kél a nap*. Püski Kiadó, Budapest, 1994. pp.: 226-227, Baráthosi Balogh Benedek: *Elpusztult hunos véreink*. Magyar Kultúra Kiadó, Buenos Aires 1976), pp.: 31-62.

²⁰⁹ Baráthosi Balogh Benedek: *Elpusztult hunos véreink*. Magyar Kultúra, Buenos Aires, 1976, pp.: 51-62.

²¹⁰ Dominu Du Cange: *Glossarium Mediae et Intimae Latinitatis. Tomus Septimus*. Akademische Druck, Graz, 1954. (Az 1883-1888z-es kötetek változatlan utánnomása.) p.: 357.

²¹¹ Glatz (1996), p.: 92.

föltehetően nem tudott magyarul, és amit leírt, az legfeljebb az emlékeit, vagy mellékes ismereteit jelentette, nem pedig a magyar nyelv birtoklását.

Az Anonymusnál szerepeltetett névadó király, *Magóg* okán jelenhet itt meg a *Moger*, éppen, mint a magyar nyelvben kivételes vegyes hangrendű szó, ami az –er utótaggal népnévvé lett. Hogy miért nem *Magor* – vagy akkor már *Mager* – lett a szó alakja, nem tudjuk. Talán előbbi a *Hunor–Magor* tulajdonnév-kettős miatt foglalt volt. Utóbbit pedig a fordított út magyarázhatja, amin végigmenve Anonymusnak a hagyományt (*Magor*) és az egyházi törekvést (*Magóg*) egyesítő tudós ténykedése következtében keletkezett. A *g* mássalhangzó *gy*-vé válása, a *Megyer–magyar* értelmi elkülönülés pedig a magyar nyelvi életben kialakult megoldás lehet. A magyar népnévvel kapcsolatban újabban Marcantonio meggyőzően idézi a görög irodalomból, hogy a később Megyernek olvasott nevet a görögök nem népnévként, hanem személynévként ismerték. Görögül pedig a következőképp olvasható: *Μεγέρη*.²¹² Korábban Moravcsik Gyula foglalkozott ezzel. Szerinte a görög forrásban²¹³ szereplő *Megeré* (*Μεγέρη*) alakhoz a *Megyer* név áll közel, bár Moravcsik Gyula úgy fordítja, hogy *Megyerié* (mármint a harmadik törzs).²¹⁴ Ám Moravcsik hozzáteszi, hogy „a görög szöveg azt a benyomást kelti, hogy a közölt nevek, melyeket genitivusi esetben (l. *τοῦ Νέκη, τοῦ Μεγέρη*, stb.) jegyzett fel a szerző, személynevek (ó *Νέκης, ὁ Μεγέρης*, stb), noha kétségtelen, hogy azok honfoglalás korabeli magyar törzsek nevei. A genitivusos szerkezetek használata olyan magyar kifejezésekből magyarázható, mint 'Buda vára', 'Nyék törzse' stb.”²¹⁵ Ezt a *Megeré* személynevet vagy tulajdonnevet tehát törzsnévnek tekinti Moravcsik és történetíróink zöme, de elfelejtette bizonyítani, hogy abban a korban egyáltalán voltak-e még törzsek. Mert egyébként nem voltak, amint korábban áttekintettük a kérdést.²¹⁶ Konsztantinosz a *genea* (*γενεά*) szót használja, amit Moravcsik megszokásból fordít *törzsnek*, de van más jelentése is: *születés, generáció*, mely utóbbit talán *nemzedéknek, nemzetségnek* vagy *rokonságnak*, régiesen akár *törzsöknek* is lehetne fordítani, de semmiképpen nem *törzsnek*. A törzs a koiné görögben amúgy is: *fülé* (*φυλή*).²¹⁷

²¹² Marcantonio (2005), p.: 369.

²¹³ Konsztantinosz Porfürogennétosz művéről (*De administrando imperio* – A birodalom kormányzásáról) van szó, aki a „Bíbortermében született” melléknevet azért kapta, mert a bizánci császári palota bíbortermében született. Azaz azért születhetett ott, mert apja már elfoglalta, mint császár a bizánci trónt – mondja Moravcsik (1984), p.: 30. De inkább talán azért kapta e nevet, mivel anyja nem volt a császár felesége, hogy ezzel hangsúlyozzák törvényes származását és trónörökös mivoltát, azaz jogát a trónra. De negyvenéves koráig kellett várnia uralkodói hivatása gyakorlására, aminek tudományos munkásságát köszönhetjük.

²¹⁴ Moravcsik (1984), p.: 46.

²¹⁵ Moravcsik (1984), p.: 47.

²¹⁶ „Valószínűsíthető, hogy a törzseket csak utólagosan látták bele a nemzeti alapon szerveződött, s több helyről szövetkezett 'honfoglaló' nép különböző szerepet ellátó tagolásába. Mivel tudjuk, hogy a beköltözők közül a katonaság teljesen kisebbségben volt, s ismert a kiáltható legnagyobb katona létszám, Kováts Zoltán a pár évszázaddal későbbi ismert népességi adatokból arra következtet, hogy a népegysítés utáni összlakosság elérte a másfél milliót, és kb. 600 ezren költözhettek be előtte, s ez utóbbi létszám egyhatodát teheték ki a vezérek és katonáik a családtagjaikkal együtt. Ilyen nagy társadalom irányításával viszont csak megfelelően felkészült és erőteljes, határozott vezető, ill. vezetőség volt képes megbirkózni, mégpedig nagy kísérettel és jól felfegyverzett katonai, rendvédelmi csoportok által segítve.” (Csámpai, 2008, pp.: 43-44.)

²¹⁷ Lásd: <https://hu.wiktionary.org/wiki/%CF%86%CF%85%CE%BB%CE%AE>.

Az egész egyesült népre értett magyar alak lehetett az egyetemesebb, a görög alak a különleges kivétel.

Ezzel kapcsolatban Baráth Tibor megfigyelése már a sumér-szkíta eredetet akarja alátámasztani, a Kárpát-medencei hunok magyar nyelvének bizonyítása során: „A középkori nem magyar elbeszélő forrásokban a hunok beszédét ’oroszlánok bőgésének’ nevezik.²¹⁸ Ha tehát a hunok eredetét a Kaukázus vidékén meg Iránban keressük,²¹⁹ szóval a Régi Kelet területén, akkor az idézett kifejezés sokat mond. A Régi Keleten ugyanis az oroszlán közismert neve Magaru volt. Ha tehát a hunok ’magaru’ nyelven beszéltek, ez nyilván a magyar kellett legyen.”²²⁰ Bár a *gy* mássalhangzót is és az *a* magyar magánhangzót leginkább csak mi tudjuk kiejteni, más nyelvű népeknél mindig sok gondot okozott, aminek hatására több eltorzult alak keletkezett a makartól, mahartól a macharig, mazarig, madzsarig, éppen Baráth szerint. Viszont azt is mutatja ez, hogy a magyar név eredetét tényleg a hatalmi szférában kell keresni, és ennek vannak ázsiai összefüggései is, de semmiképpen nem a később ezzel a szóval magyarnak elnevezett népről van itt szó.

Az ’öslakók’ műveltségéről ellenben árulkodnak a régészet által feltárt tárgyak, eszközök,²²¹ valamint a későbbi jelenségek. Kézai krónikája Salamon idejéig ’királyi’ koronát említ,²²² majd Gézától kezdve beszél ’ország koronáról’. A Szent Korona Tana I. Kálmán idején már megjelent,²²³ s az a lényege, hogy a Magyar Királyságban a legfőbb hűbérúr egy szakrális tárgy, akinek alattvalója mindenki, még a király is.²²⁴ Mellérendelő szemléletet tükröz ez a felfogás, ami másutt az egész történelem során ismeretlen.

Ezzel szemben a Magyar Királyság körül mindenütt a tripartitum uralkodott, a földet és vele egyetemben az azon élő embereket is ember birtokolta. Ez a Magyar Királyságban nincs így. Csakis a Werbőczy-féle törvények²²⁵ idején jelenik meg a jogrendben az ember birtoklása, majd a Habsburgok idején sikerült a magyarságot megfosztani faluközösségeitől és belekényszeríteni a hűbéri rendbe. Ez a ’dicsőség’ Mária Terézia és fia, II. József ’érdeme’.²²⁶ A magyar társadalom ettől kezdve rendszeresen robbant, lett rebellis, és alig 70 évvel a hűbéri rend véglegesítése után, 1848-ban azonnal el is törli ezt a rendszert, amint majd 1956-ban is az orosz gyarmati rendet. Ezzel visszautalva Hérodotosznak a szkíták e népére vonatkozó leírására: rabszolgaságban nem tartható, inkább az életét adja fel.

²¹⁸ Németh (1940), Neubert (1957), Vámbéry (1914).

²¹⁹ Ami a magyar hatalmi eredet szempontjából annyiban indokolt lehet, hogy Irán területe akkoriban átnyúlt a Turáni-alföldre.

²²⁰ Baráth (1998), p: 28.

²²¹ Az autópályák alatti terület feltárása meglepően gazdag és sűrű lakosságot mutat, sokkal-sokkal régebb magyar jellegzetességekkel, mint eddig gondolták, és sehol se találtak szláv nyomot.

²²² Kálti Márk: *Képes Krónika*. Osiris Kiadó, Budapest, 2004. pp.: 124, 122, 140, 136.

²²³ Dümmerth Dezső: *Az Árpádok nyomában*. Panoráma Kiadó, Budapest, 1977. pp.: 311-315.

²²⁴ Csihák György: *A magyar parlamentarizmus ezer éve. Összefoglaló áttekintés*. Zürichi Magyar Történelmi Egyesület, Budapest, 1990.

²²⁵ Zétényi Zsolt: *A Szentkorona-eszme mai értelme*. Püski Kiadó, Budapest, 1997. pp.: 83-89.

²²⁶ Lánczy Gyula: „A faluközösségek eredete. Ősi család és tulajdon.” *A magyar néprajz klasszikusai: Az ősi társadalom magyar kutatói*. Gondolat Kiadó, Budapest, 1977.

Az Árpád-vezette bejövétel előtti Kárpát-medencei kereszténységgel kapcsolatban érdekes számunkra az is hogy „a IX. században a római irányítás alatti sirmiumi (később: Szerémvár) érseki tartományhoz tizenkét püspök tartozott, és 788-ban az egyik Kárpát-medencei püspök Hungarus névvel szerepel a pápaságoz kötődő egyházi forrásokban, továbbá a nyugati-északnyugati gyepevidéken működő Salek és Csák püspököt az egyházi források kimondottan avarnak nevezik”.²²⁷ További római egyházi források ugyancsak „keresztény hunokról” írnak, „így II. Jenő pápa már 822-ben”, és ez „megisméltódott utódainál 863-ban, 872-ben, 882-ben”.²²⁸ Ezt megerősítik a 870-es évekből „a salzburgi érsekségi évkönyvek”.²²⁹ Ugyanekkor a Kárpátokon túli keleti területeken uralkodói hatalmat szerzett Álmost szentnek tartja a krónikaíró Anonymus, akinek népe ugyan „együtt imádkozott a bizánciakkal”, de ez „a közös hit nem azonos egyházhoz tartozást jelentett”. 895-ös híradásában Phötiusz bizánci patriarcha egyenesen azt mondja, hogy „a kijevi turkok a manicheista eretnység hívei”.²³⁰ Cyrill és Method püspök is értesít a kijevi turkok és vezérük kegyességéről, míg Pázmány Péter azt a híradást örökítette meg, hogy „Árpád honfoglalói már rendelkeztek magyar nyelvre fordított szentírással”.²³¹ Anonymus beszámol a Salán fejedelem elleni harcról, melynek kezdetén „Árpád fejedelem, akit minden földi halandó Istene segített, felöltötte fegyverzetét, elrendezte a csatasorokat, könnyek között fohászzkodott Istenhez, majd vitézei bátorítására” beszédet mondott.²³² Kálti Márk a Szvatopluk-történet során írja, hogy „Árpád övéivel együtt megtöltötte szarukürtjét a Duna vízből, és az összes magyar színe előtt a mindenható Isten kegyelmét kérte arra a szarukürtre, hogy az Úr ama földet adja nekik mindörök-re. Szavai befejeztével az összes magyar háromszor így kiáltott: 'Isten! Isten! Isten!' ”²³³ Ennek idejéhez nagyon közel, 910-ben írta le Liutprand cremonai püspök, hogy „a hungarus nép tudvalevőleg keresztény”.²³⁴

Azután pedig az európai politikai harcokba mindig valamelyik oldal szövetségeseként beavatkozván, különböző helyekre vezetett hadjárataik által „a Magasságbeli Isten bosszúja” jelent meg a magyarok által, felújítva az „Isten ostora” Attilával kapcsolatos elnevezését.²³⁵ Moravcsik Gyula ezt bizánci szájából idézi a *Basileios élete* című X. századi írásból: A tisztelendő öreg Teophanes „lelki szemét a mi Urunk és Istenünk, Jézus Krisztus felé fordítva s állandóan reménykedve könyörgött, adná, hogy a vétkes rómaiak megjavulására legyen az, hogy a magyarok népe bűneink miatt naponként pusztítja a nyugati területeket”.²³⁶ Azután pedig a korábbi hitbéli szembenállások szüntével, vagy arra nem tekintve, mivel „eltérő dogmatikai és szertartásbeli eltérés ellenére a nagy egyházszakadás még a messze távolban sem sejlett, 953-ban keletről Hierothéosz

²²⁷ Zachar (2006), pp.: 71-72.

²²⁸ Zachar (2006), p.: 72.

²²⁹ Zachar (2006), p.: 74.

²³⁰ Zachar (2006), p.: 73.

²³¹ Zachar (2006), p.: 74.

²³² Anonymus (2004): *A magyarok cselekedetei*. Fordította Veszprémi László. Változatlan utánnyomás. Osiris, Budapest, pp.: 34-35.

²³³ Kálti Márk: *Képes Krónika*. Osiris Kiadó, Budapest, 2004. p.: 28.

²³⁴ Zachar (2006), p.: 75.

²³⁵ Zachar (2006), p.: 80.

²³⁶ Moravcsik Gyula: *Az Árpád-kori magyar történet bizánci forrásai*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1984. p.: 28.

püspököt és misszionárius társait, míg 961-ben nyugatról Zaccheus püspököt és térítő barátait volt kész fogadni a legnagyobb készséggel Taksony fejedelem”. Ugyanakkor a magyarok „mindvégig távol maradtak a római—konstantinápolyi egyházvezetési vetélkedéstől”, mert saját korábbi keresztény hitüket őrizték, miközben mindkét birodalmi keresztény valláshoz közeledtek. Ennek megfelelően „az egyetemes értelemben felfogott Jézus-hit alapján mind Bizánc, mind Róma irányában való nyitottság bizonyítását volt hivatva az is, hogy Taksony két fiát, Gézát és Szöréndet, a keresztségben István és Mihály nevet adva nekik, mind a keleti, mind a nyugati egyházi szertartási rend szerint megkereszteltette”.²³⁷

Így Géza nagyfejedelem a 973-as, I. Ottó német császár által kezdeményezett összeurópai húsvéti fejedelmi találkozóra a szászországi Quedlinburgba fel-tűnést keltően küldte el követeit és ajándékait, vivén nyilatkozatát, amely a krónika szerint „a magyarok fejedelmének békés szándékait és a keresztény népek szövetségébe való belépését” tartalmazta.²³⁸ Ezenkívül még egy ránk maradt legendai szöveg szerint Géza „Isten színe előtt igen dicséretessé tette magát azzal, hogy katonaságának vezéreit az Igaz Isten tiszteletére térítette”.²³⁹ A Szent Gallenből érkezett térítő, Bruno püspök félezer udvari embert keresztelt meg. Hol van ez attól a vérszomjas uralkodótól, aminek Géza nagyfejedelmet történetírásunk beállította! – kiálthatunk fel ezek után. Így a magyar uralkodó kivívta nyugati keresztény kortársa csodálatát: „A mindenható isten kegyelmének munkája által senkinek alattvalói közül nem tiltják a megkeresztelkedést, sem a papokat nem gátolják, hogy bárhová menjenek” – amint Piligrin passauai püspök írta VII. Bonifác pápának 974-ben. Géza tehát „követte az Evangélium tanítását” és „megfogadta, hogy minden uralma alatt állót a keresztény hit szolgálatába állít”. Mindezeknek megfelelően „és a kétirányú nyitottság jegyében a Győr közeli Szentmártonban latin rítusú római férfi, Veszprémben görög rítusú bizánci női szerzetesházat alapított”.²⁴⁰ Ez az István névre keresztelt nagyfejedelmünk

²³⁷ Zachar (2006), p.: 81.

²³⁸ Ugyanakkor nem mehetünk el szó nélkül az ekkortól keletkeztethető nyugati beavatkozás, majd beszivárgás és jelentkező métely mellett: Géza fejedelem és felesége temetkezéséről Györffy György azt mondja, hogy Géza „dunántúli partvonaláról kiindulva birtokba vette a Szabolcs vezér óta jelentőségét veszített Fehérvárat, belekezdett kiépítésébe, és minden bizonnyal ő emeltette az első templomot benne. A XV. századi lengyel krónikás, Dlugoss, aki 1440-ben maga is megfordult Székesfehérvárt, a Péter-Pál templomot mondja Géza és Adelhaid temetkezőhelyének. Ami Adelhaid személyét illeti, lengyel legendáról van szó, de arra nézve, hogy Géza és felesége a megadott helyen volt eltemetve, Dlugoss hallhatott valamit a helyszínen.” (Györffy (1977) György: *István király és műve*. Budapest. p.: 102.) Érdekes, hogy Györffy nem tartja szükségesnek azonosítani e temetkező templomot a Géza által épített „első templommal”, mert megbízhatónak tartja a lengyel krónikás feltételezett helyszíni hallomását, de ennek ellenére a Dlugosstól ismertetett Adelhaidnek még létezését is tagadja, mint egész történetírásunk. Pedig Adelheid ármányt hozó létére és szerepére Padányi Viktor és nyomában most Botos László meggyőző bizonyítékokat tárt fel, mégpedig a történelmünkben régóta főszerepet játszó nyugati egyházi és világi beavatkozási kísérletek tekintetében. Ami szerintük már éppen a quedinburgi találkozóval kezdődött, és attól kezdve kikövetkeztethető. (Padányi (1978) Viktor: „Géza fejedelem második házassága.” *Történelmi Tanulmányok. A Nap Fiai*. 1978. január–február. Botos László: *Amiről szólnunk kell*. Módosítva: 2012.07.08. 19:10:14.

http://www.magtudin.org/Botos_Laszlo_Amirol_szolnunk_kell.pdf. Vesd össze: Kocsis (2010) István: *A Táltos Paripa*. Püski Kiadó. Budapest 2010. pp.: 21-64.)

²³⁹ Zachar (2006), pp.: 81-82.

²⁴⁰ Zachar (2006), p.: 82.

egyébként „talán már, miként apja, királyi méltóságot viselt, ugyanis korabeli források a görög megász archon, latinul magnus senior és szláv král megnevezést használják már Gézával kapcsolatosan is”.²⁴¹

Ezt követte végül Zachar József szerint az eddigiek összegzéseként jelentőségében az Árpád államszervezéséhez „hasonló súlyú tett, a sajátos berendezkedésű keresztény magyar állam szilárd megszervezése Géza fia és 997-től utóda, István” részéről.²⁴² Akinek uralma megszilárdítására belső hadjáratokat kellett viselnie az idegen egyházi és világi főurak, hospesek, azaz ’vendég jövevények’ miatt, megnyerve „a németek és magyarok közti” csatát.²⁴³ Azaz ez nem volt testvérharc, és Kálti Márk krónikája határozottan állítja, hogy „ezután jött Vecelin gróf Wasserburgból. Somogyban ez gyilkolta meg Koppány vezért.”²⁴⁴ Ugyanakkor István a népakaratot is maga mögött tudván koronáztatta magát magyar királlyá, a pápa támogatását elnyerve erre. Az Aachenbe elrabolt, majd a pápához került „Szent Korona kiszolgálása mellett István további koronázási felségjeleket, sőt példa nélkül állóan ezekkel együtt apostoli méltóságjelvényeket is kapott II. Szilveszter pápától”. Ezek közül „a pálma az Istentől kapott hatalmat és dicsőséget, vagyis a vértanúságot is magában foglaló apostolságot jelképezte, a palást az ország fölötti oltalmazás feladatát, a jogar a királyi hatalom érvényesítésének szabadságát, az országalma pedig a királyság földje és minden java fölötti rendelkezés jogát”. István király Isten szolgája és Krisztus helytartója, a nyugat- és kelet-római²⁴⁵ Anyaszentegyház védelmezője lett, és „nemcsak az államépítés, hanem az egyházszervezés is az ő közvetlen irányítása alá került”.²⁴⁶

Érdemes ide idéznünk egy számunkra igen jelentős pápai bullát, II. Szilveszternek Szent István királyhoz küldött pápai adománylevelét, mellyel a Szent Koronát megküldte neki. Látszik ebből, mekkora szellemi tekintélye volt a pápa előtt Vajk-Istvánnak, illetve Magyarországnak. Nemcsak a pápa számára Istvánról adott isteni megvilágításra gondolunk itt, hanem hogy ne a lengyeleknek küldjön koronát (mert azok akkor a német-római császár alá tartoztak – és így a pápa nem ütközött össze a császárral), hanem az isteni szózatra, mellyel isten a születendő Vajk-Istvánt néven nevezve világra, azaz országglásra és koronázásra kihívta anyja méhéből. Ez utóbbi egyáltalán nem közismert nálunk sem, s illetlenki másról sem tudunk a világtörténelemben.

Ipolyi Arnold fordításában adjuk:

„Szilveszter püspök, Isten szolgáinak szolgája, Istvánnak, a magyarok vezérének üdvöt s apostoli áldást.

²⁴¹ Zachar (2006), p.: 84. Az *Encyclopedia Hungarica. A-H*. Főszerkesztő Bagossy László. Hungarian Ethnic Lexikon Foundation. Magyarságtudat Lexicon Alapítvány, Calgary, 1992, p. 634. szerint: „Gézát 973. 01. 01-én Pilgrim püspök koronázta királlyá. Ottó, I. ez időben Pilgrim püspökhöz címzett levelében Gézát (Stephanus) királynak, és országát királyságnak említi” Az esemény tehát lassan 1040 éve történt, ideje lenne tisztázni az igazságát.

²⁴² Zachar (2006), pp.: 82-83.

²⁴³ Zachar (2006), p.: 83.

²⁴⁴ Kézai Simon: *A magyarok cselekedetei*. Osiris Kiadó, Budapest, 2004. p.: 41

²⁴⁵ Ennek a kapcsolatnak bizonyosága, hogy „II. Baszileiosz bizánci császár az apostoli koronázás alkalmából I. Istvánnak a szent Kereszt egy ereklyedarabját küldte meg uralkodói keresztfoglatban” (Zachar, 2006, p.: 86), mely utóbbi a kettős keresztet jelenti.

²⁴⁶ Zachar (2006), p.: 85.

Nemességed követei, nevezetesen testvérünk, Asztrik, kalocsai tisztelendő püspök annál nagyobb örömmel illették szívünket, és könnyebben végezték tisztüket, mennél sovárabb lélekkel vártuk, isteni intellektus által előre figyelmeztetve megérkezésüket az előttünk ismeretlen néptől. Szerencsés küldöttség, mely mennyi követség által megelőzve s angyali szolgálattal végezve, isteni határozat által előbb végeztetett, mintsem általunk meghallgattatott. Bizonyára nem azt akarónak, sem a futónak, hanem az apostol szerint, a könyörülő Istennek végzése volt ez, ki, Dániel tanúsága szerint, változtatja az idöket és korszakokat, átszálítja s alkotja az országokat [királyságokat]; nyilvánítja a mélységeket és elrejtetteket, s ismeri a setétben levöket: mert a világosság vele van, mely, mint János tanítja, megvilágosít minden embert, ki e világra jön.

Mindenekelőtt tehát hálat adunk az Atya-Istennek és Urunknak, Jézus Krisztusnak, ki idönkben is talált magának Dávidot, Gejzának fiát, szive szerint való férfiút, és mennyi világosságával körülsugározván, felébreszté őt, hogy legeltesse [az ő saját] Izrael népét, választott magyar nemzetét. Aztán dicsérjük fenéséged isten iránt való kegyeletét, s az apostoli széket iránt tiszteletét, mely széket Isten irgalmából, semmi érdemünk sem lévén, ülünk. Méltó dicsérettel említjük továbbá adakozásod böségét, mellyel sz. [boldogságos] Péternek, az apostolok fejedelmének, országodat és [valamennyi] népedet, melynek vezére vagy, (I)mindeneket(I) és tenmagadat ugyanazon követek és leveled által örökön felajánlottad. Mert ezen kiváló teted által nyilván tanúsítottad, és magadat méltóképen annak mutattad, a minek hogy téged nyilvánítani méltóztatnánk, óhajtván kérted. De kímélünk. Mert nem szükséges bövebben dicsérnünk azt, kit Krisztusért viselt annyi s oly kitünö cselekedetek oly nyilvánosan hirdetnek, a kit Isten maga ajánl.

Ezért tehát dicsö fiunk, mindazokat, a mit tölünk s az apostoli széktől kívántál: a koronát, a király nevet, az esztergomi metropolitaságot s a többi püspökséget, a mindenható Istennek, s szent [boldogságos] Péter és Pál apostolainak hatalmával, előre [s] így lévén erre megintve és parancsolván nekünk, ugyanazon mindenható Isten, apostoli saját áldásunkkal készséggel engedélyezzük, adjuk és adományozzuk. Az országot is, melyet nagylelkűséged sz. Péternek felajánlott, veled együtt, s a jelen és jövendő magyar népeddel és nemzetteddel a római szentegyház oltalma alá fogadván, bölcsességednek, örökösödnek és törvényes utódaidnak bírni, tartani, igazgatni, kormányozni és birtokolni visszaadjuk s adományozzuk. Ezen örökösöd s utódaid bár kik lesznek, miután az országnagyok által törvényesen megválasztattak, hasonlóan tartozzanak nekünk s örökösöknek személyesen vagy követek által kellö engedelmséggel és tiszteletet tanúsítani, és magokat a római egyháznak, mely az alatta levöket nem tekintti szolgálóinak, hanem fiainak fogadja valamennyit, alattvalóinkint bemutatni, s a katolikus hitben Krisztus Urunknak és Üdvözítőnknek vallásában szilárdul megmaradni s azt előmozdítani.

És mivel Nemességed az apostoli dicsöségért versenyezve, nem tartotta méltatlannak az apostoli hivatalt, Krisztust hirdetve és vallását terjesztve viselni, és minket papsági tisztünkben helyettesítve eljárni igyekezett, az apostolok fejedelmét mindenekfölött tisztelve: azért mi is kiváló szabadalommal Kitünöségedet s érdemeid tekintetéböl törvényes örökösöd s utódaidat, kik, amint mondva volt, megválasztva, s a szentszék által megerősítve lesznek, most és a jövőben örökösen [folyton] feldíszíteni kívánván, apostoli hatalmunknál fogva megengedjük,

akarjuk és kérjük, hogy miután Te és ők a koronával, melyet küldünk, a követidnek átadott mód szerint kellőleg megkoronázva leszesz és lesznek, magad előtt a keresztet, mint az apostolság czímerét, vitethesd és ők is vitethessék, és miként téged s őket az isteni kegyelem arra tanítand, országod jelen és jövőendő egyházait helyettünk s utódaink helyett intézhessétek és rendezhessétek; miként mindez egy más levélben, melyet közösen neked, az országnagyoknak s az összes hű népnek hozzád intézett [küldött] követünk által küldünk [vitetünk], mindezek terjedelmesebben foglaltatnak.

Könyörgünk a mindenható Istennek, ki téged neveden hívott ki anyád méhéből az országlásra és a koronára, s a ki azon koronát, melyet a lengyelek vezérének készítettünk, neked adatni parancsolá, növessze igazsága gyümölcse gyarapodását, országod új ültetvényét áldásának harmatjával bőségesen öntözze; országodat neked, téged pedig országodnak tartson meg épségben; a látható és láthatatlan ellenségektől oltalmazzon, s a földi országlás bajai után a mennyei országban örök koronával díszítsen.

Kelt Rómában, április VI. kalendjában, a XIII. indictióban (azaz 1000-dik év márczius 27-én). ”²⁴⁷

²⁴⁷ Ipolyi Arnold: *A magyar Szent Korona és a Koronázási Jelvények története és műleírása.* Magyar Tudományos akadémia, Budapest, 1886. pp.: 34-37. (Reprint: Anno Kiadó, h. n., é. n.) – [Szögletes zárójelben pár szerkesztői pontosítás.] A latin szöveg: „Silvester Episcopus, Servus servorum Dei, Stephano Duci Ungarorum salutem, et Apostolicam benedictionem. Legati Nobilitatis tuae, in primis vero confrater noster Astricus, venerabilis Colocensis episcopus, tanto maiori cor nostrum laetitia affecerunt, ac minori officium suum labore confecerunt, quanto divinitus praemoniti, cupidissimo animo illorum adventum, de ignota nobis gente praestolabamur. Felix legatio, quae coelesti praeventa nuncio, atque Angelico pertractata ministerio, prius Dei conclusa est decreto, quam a nobis audita fuisset. Vere non volentis, neque currentis, sed secundum Apostolum, miserentis est Dei, qui, teste Daniele, mutat tempora, et aetates; transfert regna, atque constituit; revelat profunda e abscondita, et novit in tenebris constituta: quia lux cum eo est, quae, sicut docet Joannes, illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum. Primum ergo gratias agimus Deo Patri, et Domino nostro Jesu Christo, qui temporibus nostris invenit sibi David filium Geysae, hominem secundum cor suum, et luce irradiatum coelesti, suscitavit illum pascere Israel populum suum, electam gentem Ungarorum. Deinde laudamus pietatem Sublimitatis tuae in Deum, et reverentiam erga sedem Apostolicam, cui divina patiente misericordia, nullo meritorum nostrorum suffragio, praesidemus. Tum vero largitatem liberalitatis, qua Beato Petro, Apostolorum Principi, regnum ac gentem, cuius Dux es, cunctaque tua, ac temetipsum per eosdem legatos, et litteras perpetuum abtulisti, dirigo praeconio commendamus. Hoc enim facto egregio aperte testatus, et revera talem te merito esse demonstrasti, qualem, ut nos te declarare dignaremur, studiose expetivisti. Sed parcimus. Neque enim necesse est, ut quem tot et talia praeclara pro Christo gesta facinora voce publica clamant, quemque Deus ipse commendat, amplius commendemus. Quare gloriose fili cuncta a nobis, et sede Apostolica expostulata, diadema, nomenque regium, Strigoniensem Metropolim, et reliquos episcopatus, de Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petre et Pauli Apostolorum eius auctoritate, praemonente atque ita iubente eodem omnipotente Deo, cum Apostolica et nostra benedictione libenter concessimus, concedimus, et impertimur. Regnum quoque a Munificentia tua s. Petro oblatum, teque una, ac gentem, et nationem Ungaricam praesentem et futuram, sub protectionem sanctae romanae Ecclesiae acceptentes, prudentiae tuae Heredibus, ac legitimis successoribus tuis habendum, tenendum, regendum, gubernandum, ac possidendum reddimus et conferimus. Qui quidem Heredes ac Successores tui quicumque, posteaquam per Optimates legitime electi fuerint, teneantur similiter nobis, et Successoribus nostris per se, vel per Legatos suos debitam obedientiam, ac reverentiam exhibere, seque sanctae Romanae Ecclesiae quae subiectos non habet ut servos, sed ut filios suscipit universos, subditos esse

Érdemes beletekinteni Ipolyi Arnoldnak, a Magyar Tudományos Akadémia igazgató s rendes tagjának a jegyzeteibe az általa – a biztonság és tisztesség kedvéért – felvetett és megnyugtatóan megválaszolt és lezárt hitelességi kérdésben. Ahogy ő fogalmazza: „Ez okmány szövegének hitelessége később ugyan kérdésbe vétetett. De annak eredetiségét legtöbb s legalaposabb régibb s újabb történetírónk, kik számos iratban kellő kritikai tanulmánnyal tárgyalták, minden kétségen felül helyezték, megczáfolva az ellenérveket, s megvédve hitelességét.”²⁴⁸ Ipolyi azonban nagy tudós, tovább vizsgálja azt a néhány kifejezést a bullában, amelyeket a későbbi – alaptalan – kételkedők mint az iratba az utólagos másolatokkor becsempészettnek vélnek. Eközben pedig számos érdekesítő és alapos ismerethez juttat bennünket tudós püspökünk:

„Nem lenne ugyan itt sajátlag feladatom II. Szilveszter levele hitelességének tüzetes tárgyalása. Nevezetesebb történetíróinkat e kérdés majdnem kétszázadon át számos iratban folytonosan foglalkoztatta,²⁴⁹ s annak ügye máris nagyobbára el van döntve. Fontossága azonban tárgyunkra nézve, a mennyire e levél annak alapokmányát²⁵⁰ képezi, megkívánhatja, hogy hitelessége kérdése főbb pontjait itt is kiemeljük, s a vita eredményét megismertessük. E közt természetesen saját újabb vizsgálatunk nyomán állításainkat az előttiünk felmerült újabb érvekkel is támogathatjuk.

ostendere, atque in catholica fide, Christique Domini ac Salvatoris nostri religione firmiter perservare, eandemque promovere. Et quia nobilitas tua Apostolorum gloriam aemulando, Apostolicum munus, Christum praedicando, eiusque fidem propagando, gerere non est dedignata, nostrasque ac sacerdotii vices supplere studuit atque Apostolorum Principem praeter ceteris singulariter honorare: idcirco et nos singulari insuper privilegio Excellentiam tuam, tuorumque meritorum intuitu, Heredes ac Successores tuos legitimos, qui sicut dicum est, electi, atque a Sede Apostolica approbati fuerint, nunc et perpetuis futuris temporibus condecorare cupientes; ut postquam tu et illi corona, quam mittimus, rite iuxta firmulam Legatis tuis traditam, coronatus vel coronati exstiteritis, crucem ante se, Apostolatus insigne, gestare facere possis, ac valeas, atque illi possint valeantque; et secundum quod divina gratia te, et illos docuerit, ecclesias regni tui praesentes et futuras, nostra ac successorum nostrorum vice disponere, ac ordinare, apostolica auctoritate similiter concessimus; volumus et rogamus, sicuti in aliis litteris, quas in communi ad te, optimatesque Regni, et cunctum fidelem populum, per nuncium nostrum, quem ad te dirigimus, deferendis, plenius haec omnia explicata continentur. Oramus omnipotentem Deum, qui Te de utero matris tuae vocavit nomine tuo ad regnum et coronam, quique diadema, quod Duci Polonorum confectum per nos fuerat, tibi dandum mandavit, augeat incrementa frugum iustitiae suae, novellas plantas regni tui rore suae benedictionis perfundat largiter; regnumque tuum tibi, teque regno servet incolumem, ab hostibus visibilibus et invisibilibus protegat; ac post terreni regni molestias, in coelestri regno corona adornet aeterna.

Data Romae VI. Kal. April. Indictione decima tertia. (Inchoffer, Anal. Ecclesiast. Hung. 1644. Romae. pag. 256. – Fejér Codex Diplom. Hung. I. 274. – Bullarum Magn. edit. Coquelin és más újabb kiad. – stb.)”

²⁴⁸ „Elég legyen erre itt csak Szalay Lászlót (Magyarország története I. 74.) és Horváth Mihályt (A kereszténység első százada Magyarországon. II. Szilveszter bullája 148-163.) idéznem.” Ipolyi (1886), p.: 37.

²⁴⁹ Világos, hogy a kérdéskör felvetése és ébren tartása az Árpád-ház legitimációjának csökkentése célját rejtette.

²⁵⁰ Egyébként pedig közismert ma már, minthogy Heribert Illig és kutató csoportja bebizonyította, hogy számos nyugat-európai alapokmány nem másolat, hanem hamisítvány, mert eredetije nem volt, így például a Vatikán Nagy Konstantin-féle területadományozó oklevele, vagy az úgynevezett Nagy Károly számtalan alapítása utólag kreált.

Az okmányt az ismételve portai követségben járt Veráncz, másként Vrancsics Antal találta volna fel újabban a XVI. század második felében, ki előbb királyi titkár és cancellár, püspök, utóbb esztergomi érsek-primás és Magyarország királyi helytartója, legnevezetesebb államférfiainak egyike volt. E mellett fennmaradt munkáiból mint magyar történetíró és renaissance irodalmi férfiú ismeretes, és ki épen ily régibb okmányok gyűjtésével és leírásával is foglalkozott, melyek közül több szétszórva maradt fenn más (mint például a Jankovich Miklós-féle) gyűjteményekben is. Így fedezte volna fel II. Szilveszter emez adománylevelét is, midőn szülőföldre Dalmatia traui székesegyházi levéltárát látogatta. Tőle kapta a hasonlóan követségekben járt Georgier Atanáz ennek leiratát, s ez utóbbtól Levakovich Rafael szerzetes, szentszéki ügynök, ki azt előbb Aldonrandini bíbornokkal kétes értelmű kifejezésekkel ismertette; majd Inchoffer Menyhért Jézus-társasági atyával is közölte, midőn az utóbbi 1644-ben Magyarország általa szerkesztett egyháztörténetét kiadta (Annales ecclesiast. Hung. 256-7).²⁵¹

Eddig a megtalálás körülményei, amelyekhez nem férhet kétség, ám a másolatra a lemásoló a másolás idejének dátumát írhatta. Aztán Ipolyi észreveszi, hogy nem is e téren, „nem annyira a diplomatikai és paleographiai kritika alapján emelt érvekkel” jöttek a hitelességi kifogások, hanem a reformáció idején „inkább vallássúrlódási, egyházi, hitújítási és később állam- és közjogi ellentétes nézetek és vélemények miatt.” Az első kritikust a szepesi Schwarz Godofrédet még az hajtotta, hogy „Magyarország keresztény hitre térítését a római egyház ellenében a keleti görögnek kívánta tulajdonítani.” Aztán neves történész mind megszólalt az ügyben: „Stilting és Kollár, Lucius és Koller, Kerchelich és Kovachich, Benczur és Décsy, Batthyány és Pray, Schwartzner és Palma, Veszprémi, Katona és Szarka, Fessler és Engel, Péczely és Budai, Szalay László és Horváth Mihály stb. Ez írók nagyobb része a bulla hitelességének védelmére kelt; s a támadások is nagyobbára annak nem annyira hitelességét, mint inkább felfedezése körülményeit és szerkezete eredetiségét fogták kétségbe, a mennyire egyes kifejezéseit leírói által hamisítottaknak, a diplomatiai kifejezés szerint interpoláltaknak vélték.”²⁵²

A mű eredtét illetően érdekes és fontos érveket hallunk Ipolyitól, melyeket a mi témánknál is alkalmazhatunk, hogy a ritka lelet vagy másolatban fennmaradt írásos forrás valamilyen félreeső helyen, nem várt összefüggésben éppen elegendő olyan esetben, amikor „sz. István korának, összes okmányai közül csak egyetlenegy maradt fel eredetiben, a pannonhalmi sz. mártoni főmonostor okmánya, s hitelessége, vagy csak eredetisége épen úgy kérdésbe fogva, lett megvédve. Legtöbb sz. István-kori, sőt számos későbbi, és pedig legnagyobb fontosságú és érdekű okiratainknak csak másolatai maradtak ránk. Hasonlóan enyészett el még a két századdal későbbi és a nemzetre csak oly fontos, annak sarkalatos jogairól szóló Aranybulla több példánya, mind a római, mind hazai főlevéltárakból, hol azok épen úgy megvoltak, mint maga szövege mondja,²⁵³ vala-

²⁵¹ Ipolyi (1886), p.: 37.

²⁵² Ipolyi (1886), p.: 37.

²⁵³ 31. cikkely: „És hogy ezen mi tőlünk engedett szabadság és ezen rendelésünk mind a mi időnkben, mind az utánunk következők idejében örökké erős legyen, íratuk egy igen hét levélbe, és megerősítettük a mi aranypecsétünkkel; úgy, hogy egyik levél küldessék a pápa úrnak, és ő is írassa bé az ő lajstromába; a másikat az Ispotályban, a harmadikat a Templomban

mint II. szilveszter koronázási bullájának is itt és ott meg kellett egykor lennie a pápának benne említett másik és maig is még napfényre nem került bullájával együtt. Mindannyit most hasztalan keressük, hasonlóan valamint más elveszett számos okmányunkat, melyek nagy részének leiratait csak későbbi időből a XIII-dik és utóbbi századokból bírjuk”.²⁵⁴ Éppen ezért Ipolyi szerint a történelmi viharokat elkerülő trauai egyházbeli felfedezése a bullának inkább emeli hitelessége valószínűségét. Mert „Dalmátia egyházaiból került elő országunk több régi emléke és ereklyéje. IV. Béla a tatárjárás alkalmával Dalmátiába menekedve, az ország legbecesebb kincseit oda vitte magával, melyek részben ott veszhettek, vagy csak ott elmaradtak, és csak évek s századok múltán kerültek onnét vissza. Így találtatott fel ugyanott sz. István király jobbjának ereklyéje, mely valószínűleg hasonlóan a tatárjárás ideje alatt rejtetett el oda.”²⁵⁵

Az okmány szövegének eredetiségét Ipolyi azzal is alátámasztja, hogy a II. Szilveszter korabeli teológiai felfogást mutatják „a neheztelt további helyek: Istentől előre megintve, (vagy isteni intelem által előre figyelmeztetve, divinitus praemoniti), és: Szerencsés küldöttség, mely mennyei követ által megelőztetvén, s angyali működés által tárgyaltatván (helyesebben fordítva a fennebbi szövegben) isteni határozatból előbb hajtatott végre, mintsem általunk meghallgattott. Ezen kifejezéseken csakis az újabb vallási rationalismus, s a mai realismus ütközhetett meg, s ez tarthatja e kifejezéseket az igazság elleni rovásra tűzendők; melyek azonban nemcsak a természetfeletti hit kifejezéssel megegyeztetetők, hanem mint az ájtatosságnak, kegyességnek használt kifejezései és szólamai itt a pápai bullában teljesen helyén vannak, a szentírás szavai és történetei idézetével (mint Dávid király választása stb.) írt szövegben. Sőt e korból, és épen II. szilveszter pápát illetőleg hasonlóan írja annak tanítványa és életírója Richer, hogy magától az istenségtől küldetett Gerbert Reimsba (ab ipsa divinitate directus est Gerbertus), és alább, hogy az istenség a sötétségben élő Galliát megvilágítani kívánta vele (cum Divinita Galliam iam caligantem magno lumine relucere voluit), mely szólások nyilván az isteni gondviselés értelmében helyesen használtattak.”²⁵⁶

Fontos tételre hívja fel még Ipolyi a figyelmet, amely rávilágít a vallás és az egyház sajátos helyére a középkori Magyarországon, amit sokszor láttunk másként értelmezni: „Egyrészt itt megtörtént az egyházi hatalom megkülönböztetése is a világitól, a bulla azon záradéka által, hogy az egyház nem tekinti a neki hódolókat szolgálóknak, mint a világi hatalom és uralkodók, hanem fiainak. És másrészt, hogy épen azáltal, mert István az országot az egyháznak felajánlja, s ettől nyeri az uralkodás címét, az általa adományozott koronát és királyságot, lesz az függetlenné a császárságtól és minden más hatalomtól... E hódolat egyszerűn a keresztény egyház közösségébe lépett független országok hódolata, és azoknak az egyház pártfogásába való felvétele értelmével bírt... De hasonlóan találjuk szilveszter e bullája kifejezéseit használva közel utóda, VII. Gergely pápa, 1074-diki bulláiban, midőn Salamon magyar királyt feddi, hogy a német császártól fogadta el a királyságot, holott tudnia kellene, hogy azt István király szent Pé-

tartsák; a negyedik maradjon a királynál; az ötödik az esztergomi káptalannál, a hatodik a kalocsainál álljon; a hetediket őrizze a nádorispán, ki az idő szerint leszen.” (II. Endre. 2003.)

²⁵⁴ Ipolyi (1886), p.: 38.

²⁵⁵ Ipolyi (1886), p.: 39.

²⁵⁶ Ipolyi (1886), p.: 40.

ternek és a római egyháznak ajánlotta fel. Így mondja azért utódjának, Gejzának, 1075-diki bullájában: *Tudva van előtted, hogy Magyarország, úgy mint a többi legnemesebb ország, független saját szabadságával bír, és semmi más országnak nincs alávetve, csak a szent egyetemes anyaszentegyháznak, mely alattvalóit (Szilveszter bullájára világosan hivatkozva) nem tekinti szolgáinak, hanem fiainak. Tehát világosan kimondja, hogy csak úgy van alávetve Magyarország a Szentszéknek, mint a többi legnemesebb független ország, és semmi más országnak sem lehet alávetve, mert ettől őt menti és óvja az egyház hatalma, melynek egyedül van alávetve.*²⁵⁷

„Midőn Szilveszter Istvánt a korona adományozása s a megkoronázás elrendelésével királlyá emeli, s a fejedelemségben ezáltal megerősíti, misem volt szükségesebb ennek sikerére nézve, mint hogy e mellett egyszersmind elismerje és kifejezze a magyar nemzet szabad fejedelemsválasztási jogát, mint a magyar királyságnak a nemzetnél legfőbb közjogi alapját s annak féltett előjogát, melyet a nemzet sarkalatos törvényei, a vérszerződés s a pusztaszeri szervezkedés megalapítottak volt. E nélkül a pápa általi királyságra emelésnek aligha lett volna eredménye. Azért bizonyára maga István és követsége a nemzetfőbbek megnyugtatóására s megnyerésére kívánhatta ennek világos kifejezését, hogy a királyságra emelés és koronázás által a nemzet ezen őszabadsága s alapjoga, a szabad királyválasztás nem szenvedhet csorbát. Egyébként is Szilveszter korában a főhatalom az egyházban úgy, mint az államban, még mindenütt csak a választás által volt elérhető; s az electio, a választás előzte meg a koronázás által teljhatalomra való minősítést.”²⁵⁸

Mindennek ellenére Karácsonyi János püspök 1913-ban ama véleményének adott hangot, hogy a levelet boszniai püspök hamisította. Ma e véleményre szokás hivatkozni, pedig ha – mint Csomor Lajos érvel a „Szent István első ország felajánlása. A pápai koronaküldés. Szent István apostol-hatalma. A Szilveszter-bulla jelentősége” című kéziratos tanulmányában – Szent István saját apostolságára hivatkozik az Intelmekben, amint teszi is, azt csak a bullában közölt pápai felhatalmazás alapján tehette, és a Hartvik legenda pedig idéz abból a levélből, amelyben a pápa az országhoz szól, és amit a Szent Istvánnak írott levélben megígért.

Ipolyi hozzászólása a magyar tudomány magas színvonalát mutatja és a Magyar Tudományos Akadémia eredeti céljának beteljesítését. Ám hozzászólása azért is időszerű, mert ma alaptörvényt gyártanak, holott nekünk ezer-száz évnél is régibb alkotmányunk van. Ebből a szempontból még érdekesebb II. Szilveszter adománylevelének szövege, mert az Altöttingi, azaz utolsó országgyűlésünk (ahol a teljes nemzeti akarat megjelent) kimondta a Szent Korona jogfolytonosságát, ami az alkotmányét is jelenti, elég hozzá ilyen szemmel elolvasni I. István Intelmeit fiához, Imre herceghez.

Zachar József arra is felhívja a figyelmet, hogy a római katolikus esztergomi érsekség és kilenc további püspökség mellett a XI. században a sövényházi bizánci érsekségi főegyházmegye is létezett Bodonyban három Al-Duna menti püspökséggel, és a szerémvári bizánci avar püspökség is tovább élt Bács székhellyel, valamint tovább élt az ősi (se nem római, se nem bizánci) Jézus-hitű

²⁵⁷ Ipolyi (1886), p.: 41.

²⁵⁸ Ipolyi (1886), p.: 42.

papság Szamos-parti Káld központtal.²⁵⁹ Ez az államegyházat kialakító magyar kereszténység olyan sajátosan ősi vonásokat őrzött meg, mint „a pénteki böjtnap megtartása, a nagyböjtnak Hamvazószerda előtti vasárnapi kezdőnapja, a Szentháromság ünnepének megtartása, az egyházi rendbéliek általános fegyverviselése és lóháton való közlekedése, sőt az Oltáriszentség lóháton való körmeneti vietele”.²⁶⁰ Amint Bencze Lóránd fogalmaz: „Létezett egy ősi pannóniai egyház, se nem latin, se nem görög, hanem tőlük többé-kevésbé függetlenül fejlődött, mint a kopt vagy a szír egyház. Ez az ősi egyház élt tovább a Kárpát-medencei magyarságban, amely 3. század előtti szokásokat, egyházjogot őrzött meg.”²⁶¹ Így nagy volt az eltérés a később kialakult nyugati egyházi és államvezetési szokásoktól, de Zachar Józseffel állíthatjuk, hogy „Szent István és kortársai még valóban egyetlenes, minden ’igaz Krisztus-vallást’ egybefogó, valódi jézusi közösségként fogták fel a katolicizmust”.²⁶²

Fontos adatot közöl még Zachar József számunkra imígyen: „A sajátos magyar jézusi felfogásnak a jegyében hirdette Temesvári Pelbárt szerint a Szent István király koporsóját magában foglaló keresztény kápolna falán az 1849-ig fennmaradt, az isteni akaratból uralkodó nemzetségére utalóan a Felkelő Napot jelképező Turul madárral díszített rovásírásos tábla az első szent apostoli király emlékét.”²⁶³ Mindezek után teljesen természetesnek és I. István király részéről magától értetődőnek kell vennünk, hogy ükunokájaként Árpád nagyfejedelem örökébe lépett, amely az Atila-rokonság jogán illette meg Árpádot és így Szent Istvánt is, és hogy Szent István király folytatta nagy elődje, Árpád nagyfejedelem államszervező művét.

Azután pedig a magyarság nagy találmánya, a Szent Korona Tan a Kárpát-medencében a magyar népnél tovább élő mellérendelő (keresztény) szemléletet fejezi ki. A Könyves Kálmán idejéből már ismert Szentkorona-eszme szerint az országnak az uralkodó nem birtokosa, hanem a Szent Korona lényé²⁶⁴ egyesíti magában a területén élő uralkodó és nem uralkodó embereket. Ezért ember nem birtokol embert. Ugyanakkor minden alattvaló és az uralkodó maga is a Szent Korona tagja. Így a Magyar Szent Korona hatalmi és uralmi jogfolytonosságot tart fenn azzal a politikai gyakorlati elvvel, hogy a mindenkori magyar király a Szent Korona Feje, és az élő magyar nemzet: minden magyar nép a Szent Korona Tagja, valamint a kettő együtt a Szent Korona Testét alkotja. A Magyar Szent Korona jelképi szerepe, eszméje és tana meghatározó volt mind a magyar királysághoz való átmenet megszervezésében, mind a Magyar Királyság ezeréves fennállásában. A Szent Korona végérvényesen és teljességgel egyesítette az országot, amennyiben a Vérszerződésben nem részt vettek is kiterjedt. Azok önként elfogadták hatalmát, II. Szilveszter pápa áldásával és II. Ottó tekintélyének támogatásával megerősítve. A honfoglalók is elfogadták a Szent Korona hatalmát uraló állásukat, mert az megerősítette a Vérszerződést, és mert a királyi

²⁵⁹ Zachar (2006), pp.: 86-87.

²⁶⁰ Zachar (2006), p.: 87.

²⁶¹ Zachar (2006), p.: 87.

²⁶² Zachar (2006), p.: 87.

²⁶³ Zachar (2006), p.: 59.

²⁶⁴ Ezért juthatott eszükbe egyeseknek, hogy Béke Nobel-díjra javasolhatóan gondolják a Szent Koronát, mint amely képes biztosítani a Kárpát-medencei megbékélést és egyesülést.

uralkodó ház dinasztikus koronája volt. Sőt ezen felül a Szent Korona birtoklása még a kereszténység legfőbb védelmezője szerepének vállalását is jelentette.²⁶⁵

Bizonyos, hogy Szent László királyt nem az addig királynak nevezett, hanem az országhoz rendelt koronával koronázták királlyá.²⁶⁶ A Szent Korona Tan sajátja az, hogy Magyarország Szent Koronája az ország birtokosa vagy tulajdonosa, alája tartozik valamennyi magyarországi ember, beleértve az egyszerű parasztot és a királyt is. A király a kormányzásra, az uralkodásra a Szent Koronától kap jogosítványt. Bár aztán a Werbőczy-féle törvény szembe helyezte a jobbágyokat a nemességgel, de ezt a nyugat-európai mintájú szolgaságba hajtást a magyar országgyűlés sosem cikkelyezte be az alkotmányba. Mialatt alkotmányos hatalom megosztásként a Szent Korona Tan a király és a nemesség hosszú küzdelmének megoldása, ahol a király a végrehajtó hatalom legfőbb birtokosa, az országgyűlés pedig a törvényhozó hatalomé. Az államhatalom legfőbb alanya, a két hatalmi ág egyesítője azonban maga a Szent Korona. Az ősi szabadságvágy is kifejeződik e Tanban a keresztény feudális rendiséggel szemben. A szabadságvágy kielégítője a királyi tanácsadó testület az uralkodó állandó ellenőrzésére, ami igazán demokratikus és alkotmányfejlesztő intézmény, s akkoriban Nyugat-Európában nem létezett. Szent István, Magyarország Szent Koronájának, azaz az országnak a felajánlásával Szűz Máriának, őt, illetve a neki felajánlást örök időkre az ország, a király, a királyi tanács, az országgyűlés, a vitézek, a nemesség, a papság, az Egyház, és az ítélkezés, törvénykezés fölé emelte. Így az Ég szentesítette a Szent Korona nélkülözhetetlenségét az államhatalom legfőbb jogalanyaként.

I./3. Az emberiség eddigi legnagyobb teljesítménye: a középkori magyar állam

Álmos fia Árpád a forrásadatok szerint Fehérben lakot épített, és Fehérvárban Géza fia István helyreállított és kibővített egy templomot. Dümmert Dezső írja, hogy miután „az Ennsburg mellett 907. július 5-én vívott csatában a magyarok tönkrementek és megsemmisítették a bajor sereget”,²⁶⁷ immár „a nyugati határ is biztonságos terület lett a Kárpát-medencében elhelyezkedett magyarok”²⁶⁸

²⁶⁵ Csihák György: *A magyar nemzet múltja * Szent István király életműve és a magyar államalapítás * A bambergi lovas * Sacra Regni Hungarici Corona és a magyar közjogi rendezés kérdései ma * Magyar - nép - kisebbség.* ZMTE, Budapest-Zürich, 1999. http://www.zmte.org/hu/e107_files/public/26.pdf.

²⁶⁶ A Képes Krónika Salamon királyig következetesen királyi koronát emleget, I. Géza és Szent László korától pedig ország koronát. (Kálti, 2004, p.: 42, 58, 64; valamint 82, 121. és p. 122 Szent Koronának mondja.)

²⁶⁷ És Dümmert így folytatja itt még: „Nagy Károly császár a krónikások szerint ’Attilát megbosszulva’ száz évvel korábban leverte az avarokat. A magyarok most Ostmark tartomány, a hunok egykori földje felé előretolt nyugati védőbástya létének megszüntetésével viszont – állapíthatjuk meg – az avarokat bosszulták meg, s ezen a területen megújították ’Attila hatalmát’.” (Dümmert, 1977, p. 121.)

²⁶⁸ A magyar az új Kárpát-medencei egyesítő hatalom elnevezése, amely név aztán a katonákról átment az előtte is itt élt földművesekre és az Álmos és Árpád által ide beköltöztetettekre, azaz az egész népre. Vesd össze: Cser (2000), Cser Ferenc és Darai Lajos: *Magyar folytonosság a Kárpát-medencében, avagy Kőkori eredetünk és a sejti tulajdonságörökítő kutatás.* Frig Kiadó, 2005. Cser Ferenc és Darai Lajos: *Európa mi vagyunk. Európa történeti kapcsolatai a sejti átörökítő jelzőkhöz és a Kárpát-medencei magyar népi, nyelvi, műveltségi folytonossághoz I-*

számára. Árpád, Atila kései ivadéka ismét szállást ütött a dunai síkságon. Hun szokás szerint az ő szálláshelyét is *Fehérvárnak* nevezték.²⁶⁹ A hely, ahol megtelepedett, különlegessé, szakrálissá, majd a keresztény korban, mikor jelentőségét egy keresztény értelemben 'szent' Árpád-ivadék, István fokozta, királyi törvénylátó és temetkező hellyé vált.²⁷⁰

Amikor 907-ben ismételten rátámadtak az országra, hogy a születő magyar államot vazallussá tegyék, minden addiginál jelentősebb bajor és egyéb frank vazallus had, kétszeres túlerő jött ellennünk. Bátonyi Pál új szempontból szól a csatáról, amennyiben szerinte „a magyar csapatok taktikájának lényege az lehetett, hogy a Dunán a bánok egy ideiglenes hajóhidat építenek, mely biztosítja a csapatok mozgását a két part között. A terv a meglepetésen és az ellenség részenkénti megsemmisítésén alapult.” És így „a Duna déli partján haladó csapatokat semmisítették meg először, majd az éjszaka a hajóhídon átkelve az északi parton lévő csapatokat semmisítették meg. A továbbiakban a két partról a hajóhadat támadták meg és az ellenséget üldözve Gyermek Lajos tartalék csapatait is szétverték. A győztes hadjárat eredményeképpen, visszaállították az avarok nyugati határát a Felső-Enns mentén. A magyar vezetés nagy áldozatokat szenvedett, így Árpád fiai a kiskorú Zoltán kivételével a harcban elesetek, majd hamarosan Árpád fejedelem is elhunyt.”²⁷¹ Árpád, mint Zachar József írja, „az utólag pozsonyi csatának elnevezett július 4–6-án vívott háromnapos összecsapásban halálosnak bizonyult sebet szerzett és a (mai Hainburg, korábbi hunvár melletti) Haja földvárban (messze még akkori magyar felségterületen) hamarosan elhunyt”²⁷².

Anonymus megemlékezik Árpád fejedelem 907-ben történt haláláról: Nagyön pompás tisztelettel temették el Atila vára és kis köves patak forrása mellett, ahol a magyarok visszatérésekor templomot emeltek Alba Ecclesia néven a Boldogasszony tiszteletére.²⁷³ E helyen Bonfini és mások szerint már a frank király, Karolu Magnus megbízásából az avarok ellen vezetett (rabló) hadjárat óta templom állt.

Anonymus még jól ismerte az alig párszáz éve megújított államunkat megszervező és megvédő hadvezér, az első fejedelem nyughelyét. Modern történetírásunk a források valódi adatainak figyelmen kívül hagyásával Árpád fejedelem alkotásának és személyének háttérbe szorítási szándékát mutatja, amit egyébként a Habsburg-ház kiemelt érdekének magyarázhatunk a múltban. És van még valami – nem is csekélység, amiért Árpád és Atila városát is kitörölték múltunkból, és ez nem más, mint amiért még ma is ez a – bár tágabb – térség az ország fővárosa: az irdatlan hosszú időn keresztül volt központ hagyománya. Már a bu-

II. Fríg Kiadó, 2007. Cser Ferenc és Darai Lajos: *Kárpát-medence, vagy Szkítia?* Fríg Kiadó, 2008. Cser Ferenc és Darai Lajos: *Kárpát-medencei magyar ősiség.* Hun Idea Kiadó, Budapest, 2011.

²⁶⁹ Mint a hun uralkodó Attiláét.

²⁷⁰ Dümmert (1977), p. 121.

²⁷¹ Bátonyi Pál: „A magyarok letelepedése a Kárpát-medencében.” *Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata* 2009/A, *Acta Historica Hungarica Turiciensia* XXIV/2, a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület 59. számú kiadványa.

http://www.zmte.org/hu/e107_files/public/59.pdf. Módosítva: 2009.02.13.23:12:53. p.: 30.

²⁷² Zachar József: „Egy ezredévi szenvedés.” *Fejezetek a magyarság hadi történelméből.* Heraldika Kiadó, Budapest, 2003, p.: 33.

²⁷³ Anonymus (2004) 52. fejezet.

dai műveltségtől számítva Szikambián és a mondai hagyományokon keresztül az ismertebb időkig és Árpád városáig volt ez kiemelkedő hely. Ezért a régi főváros emléke a török hódoltságot követő zavaros időkben könnyen elenyészhetett, amikor a központi területen alig maradt ember. Sok elpusztult, lakatlan településnek utóbb már a nevét sem tudták.²⁷⁴ Az új telepések sem a helynevekkel, sem a helyi hagyományokkal nem voltak tisztában

Így ma nem tudjuk helyhez kötni az Árpád fejedelem sírját, éppen Habsburg-házi törekvés eredményeképpen, amelynek érdekében és császári parancsára, annak a városnak a törökök pusztítása után még megmaradt részeit, amely tehát a magyar állami kezdetek helyszíne és tanúja volt, – nehogy újabb kiemelt tiszteletünkre méltó maradjon, – egyszerűen lerombolták, a magyar várakkal együtt felrobbantották a török kiűzése után, de még a kalapos király idejében is, nehogy kuruckodni tudjunk. A kuruc pedig eredetileg a Székely Gyergy vezette kereszties, azaz szent sereg neve, amelynek megtámadása létrejöttétől kezdve pogány tetteknek számított, tehát már a Magyar Királyság területén is. Ezért nemcsak a magyar alkotmány miatt, amely nem engedi a Magyar Királyságot házassági szerződéssel senki számára átadni, hanem a kereszties hadak elleni támadással kialakított sükséghehelyzettel, polgárháborúval vagy vallásháború kényszerhehelyzetével, azaz kétszeresen is istentelen, embertelen és törvénytelen a Habsburgok magyarországi trónszerzése.

Am amikor Habsburgok érdekeiről és utasításairól beszélünk, akkor ez alatt a Habsburg monarchiát éltető és fenntartó hatalmi kört értjük, mert a Habsburgok egyáltalán nem álltak azon az értelmi szinten, hogy pl. a felrobbantás pontjait meghatározzák, sem azon, hogy ezt elrendeljék. Tanácsadóik ebben a ludasak. Nem szabad azt sem elfeledni, hogy a Habsburgok nem született királyok, hanem velencei kalmárok voltak, és Habsburg várát csak megvették. Európai mértékű hatalomra pl. éppen a magyar Kun László király segítségével kerültek. Aztán pedig még kevésbé szabad elfeledni, hogy a mai Habsburgok csak anyai ágon azok, hiszen Mária Terézia azért került trónra, mert fiú ágon a dinasztia kihalt. A magyarokkal pedig ugyan megszavaztatták a női ági örökösödési jogot, – csak 1723-ban, III. Károly alatt, – de a női uralkodó trónra léptét sem II. Frigyes porosz király, sem a bajor választófejedelem, sem Spanyolország és Franciaország nem ismerte el, és ezért megtámadták Csehországot, Felső-Ausztriát és az itáliai birtokokat. Bár a királynő csak a magyar rendek segítségével tudta megtartani hatalmát, őket 1760-ban kihagyta az államtanácsból, és az országgyűlést is szüneteltetve rendeletileg kormányzott, elégettette a magyar történeti műveket, például Pray György *Annales Regnum Hungariae* c. munkáját.²⁷⁵ De ő rendelte el a székelyölést, a mádэфalvi veszedelmet is, és próbálta teljes alávetésbe taszítani a magyar népet. Akik ma a Habsburgoknak legitimációt nyújtanak, az az Anjou-ág, azaz pontosabban, a loraine-i (Lotaringia), de az is királyi emelt család – Caroling – fiú ágát jelenti, azaz őket is a pápa teremtette, mint királyokat. Azaz itt nem csupán egy korlátolt család érzékenységéről van szó, hanem egy szellemi rendszer aljasságáról, amely országunkra és népünkre is rátámadt, erre szándékozván terjeszkedni.

²⁷⁴ Acsády Ignác: *Magyarország Budavár visszafoglalásának korában*. Budapest, é. n., p.: 31.

²⁷⁵ Vesd össze: *Encyclopedia Hungarica. I-Ö*. Főszerkesztő Bagossy László. Hungarian Ethnic Lexicon Foundation, Magyarságtudat Lexicon Alapítvány, Calgary, 1994, p.: 528.

Olyannyira, hogy Bethlen Gábor fejedelemsége idején az egész magyarság kiirtására szöttek tervet. Ezt ismertetvén, Pusztaszeri László egyenesen történelmünk agyamosásairól ír: ²⁷⁶ „A török elleni háborúk és a másfél százados hódoltság időszakában a korábbi magyar írott kútforrások sokasága elpusztult, többnyire a harci cselekmények következtében. Ismeretes azonban az az eset is, amikor II. Lajos özvegye, Mária királyné 1526 augusztusának utolsó napjaiban gályákon menekítette a török elől Budáról a királyi udvar értékeit, s a levéltári anyagot szállító egyik gálya Visegrád magasságában elsüllyedt, rakománya a vízbe veszett. Továbbá a Budát és az ország más helységeit elfoglaló török seregek nemcsak elpusztították, hanem magukkal is vitték a könyvtárak²⁷⁷ és levéltárak kincseit. Az önálló magyar államiség elvesztésének egyébként is nyomasztó élménye ezáltal tragikusan összekapcsolódott a nemzeti emlékezet lepusztulásával, ami nemzettudatunkat hosszú időre védtelenné tette az idegen tudatformák behatolásával szemben. Különösen súlyosan jelentkezett ez 1541 után, amikor a török Budát és az ország középső területeit elfoglalta, és I. (Szapolyai) János (1526-1540) halálával a magyar nemzeti királyság megszűnt létezni. Az I. Ferdinánddal (1527-1564) trónra kerülő Habsburg dinasztia sok országból és tartományból álló birodalom felett uralkodott, s az uralkodás logikája azt diktálta, hogy a gazdasági, társadalmi, politikai szempontból rendkívül tarka képet mutató alkotórészek egységes elvek és módszerek szerinti kormányzására tegyenek kísérletet. E tekintetben Magyarország jelentette a legnagyobb akadályt, mert a körvonalazódó birodalom az önálló nemzetállami fejlődés útján a német és szláv tartományok előtt járt, továbbá a Ferdinándot trónra segítő magyar rendek azt várták az uralkodótól, hogy a Magyar Királyság ősi jogrendje, alkotmánya társadalmi hagyományai alapján kormányozza, és csupán személye kapcsolja össze hazánkat a Habsburgok Lajtán-túli tartományaival. A magyar rendek az összbirodalmi szemléletet és kormányzati törekvéseket elutasították.”

Tették ezt azért, mert „a magyar közjogi fejlődés és az ennek alapján kialakult társadalmi gyakorlat a XIII. század közepe óta csak az angol fejlődéssel volt rokonítható. Az Aranybulla, mint a nemesi alkotmány alapdokumentuma, az állam- és alkotmányfejlődés racionális, jogilag szabályozott formáját állította szembe az etelközi szerződés nyomán kialakult szakrális, atyai királyság hatalomképevel. Ugyanakkor a magyar társadalom még évszázadokig elfogadta a személyes alkalmasságon és a karizmatikus akaratátvitel erején alapuló paternális kormányzást. Felkelések és szabadságharcok sorával tiltakozott

²⁷⁶ Pusztaszeri László: *Az élő Árpádok*. Változó világ 17. Útmutató Kiadó, h. n., é. n [1985]. (Új kiadás: Pusztaszeri László: *Az élő Árpádok. Érvek és ellenérvek az Árpád-ház utóéletéről*. Kairosz Kiadó, Budapest, 2009.) pp.: 215-227. V. ö.: Érdy János: *Magyarországi Crouy nemzetségnek története, nemzedékrendje és oklevéltára*. Budapest, 1848. Fejér (1829) György: „A Crouy-nemzetségnek Árpád vére férfiúi ágazatából egyenes mai ideigi leszármazása hiteles-e?” *Tudományos gyűjtemény X*. Horváth Mihály: *Magyarok története I-IV. Pápa, 1842-1846*. K. Pauer István: *Az Árpádok élnek még*. Turin, 1862. Nagy Géza: „A Crouyak”. *Turul XXX*. évf. 2. füzet, 1939. Nyáry Albert: *Az Árpád-ház kihaltának kérdése*. Budapest, 1922. Nyáry Albert: *Postumus István és az estei örökség*. Modena, 1863. Szücs Jenő: *Az utolsó Árpádok*. Budapest, 1978. Wertner Mór: *Kihaltak-e az Árpádok?* *Turul XXXI*. évf. 1-3. füzet, 1940.

²⁷⁷ V. ö. Mahmud Terdzsüman: *Magyarország története. Tarih-i Üngürüs vagyis Üngürüs története. A magyarok története. Tarih-i Üngürüs. Madzsar Tarih-i*. Ford. Blaskovics József. Magvető Könyvkiadó, Budapest, 1982.

ugyanakkor az ellen az elidegenedett, személytelen hatalom ellen, amit a Habsburg dinasztia legtöbb uralkodója képviselt.²⁷⁸

Dümmert Dezső ezért úgy gondolta, hogy ha az Árpádok uralkodóként megélhették volna azt a kort, amikor a mitikus–patriarchális kapcsolat a nép és az uralkodó között – amelyet a kereszténység esetükben csupán átalakított, sőt inkább megerősített a szent királyok nemzetsége által – szétszakadt, „nagy a valószínűsége, hogy különleges karizmájuk, a nemzettel szorosan összeforrott mi voltuk, még krízishelyzetekben is megakadályozhatta volna a feszültségek lázadásokba, forradalmakba torkollását, miként az Aranybulla kiadása kapcsán, II. András esetében is történt.”²⁷⁹

Pusztaszeri pedig azt mondja, hogy a Habsburg uralkodók, akik ilyen karizmatikus képességgel nem rendelkeztek, „az általuk képviselt államérdek érvényre juttatása végett, gyakorta a magyar alkotmányosság félretételével az adminisztratív kényszer, a fizikai elnyomás, valamint az agymosás, a források és hagyományok megsemmisítésének eszközéhez folyamodtak. Ennek következtében az abszolutizmusra törekvő uralkodók és a magyar rendek konfliktushelyzetei kenyértöréshez és fegyveres összetűzésekhez vezettek, amelyekre a bécsi hatalom az esetek többségében nem az alkotmányos állapot helyreállításával, hanem véres megtorlással válaszolt.”²⁸⁰

És itt ki kell térnünk egy máig elhallgatott, sokat vitatott elhatározásra, bizonyos Habsburg-féle 'végső megoldásra' a magyarokkal kapcsolatban, hogy teljes mértékig megértsük a Habsburgok végletes szándékát. A számunkra igen elkeserítő ügy hitelességét Pusztaszeri megfelelő tekintélyekkel bizonyítani tudja. Az történt, hogy „a megtorlás minden bizonnyal legdurvább, szerencsére a gyakorlatban nem kivitelezett titkos tervzetét készítette elő az a titkos tanácskozás, amelyre Bethlen Gábor első hadjáratának kezdetekor, 1619-ben került sor Bécsben. A tanácskozásról készült latin nyelvű feljegyzést egy bécsi folyóirat tette közzé 1828-ban. A feljegyzés szerint jelen volt Harrach és Hajch császári tanácsos, Dietrichstein morva bíboros, Wallenstein herceg tábornagy, a pápai nuncius, a spanyol és velencei követ, valamint egy további, név szerint nem említett személy. A résztvevők a kiobbant háború okait elemezve megállapítják, hogy Bethlen felkelésére a magyar nemzet ősi szabadságának és előjogainak korlátozása miatt került sor, és a magyarok csak az eredeti jogállapot visszaállítása esetén téríthetők ismét az uralkodó hűségére. Annak nincs nyoma, hogy a tanácskozáson a császár személyesen is jelen lett volna, de ismeretes, hogy a hajthatatlan és a legdurvább egyeduralmat megvalósító II. Ferdinánd környezetében az a tónus uralkodott, amelyről a feljegyzés tanúskodik. Eszerint a spanyol követ megkérdezte, hogy milyen katonai erők állnak a birodalom rendelkezésére és meddig tudnak a töröknek ellenállni. A válasz szerint a birodalom 34 ezer főnyi hadsereget állíthat ki, amely 40 ezer spanyollal, továbbá lengyel hadakkal kiegészítve nemcsak a támadó magyarok visszaverésére, hanem megsemmisítésére, sőt kiirtására is elegendő lenne. A törököt vesztegetéssel kell Bethlen pártjáról leválasztani.”²⁸¹

²⁷⁸ Pusztaszeri (1985) Pusztaszeri, pp.:107-108.

²⁷⁹ Dümmert (1977), pp.: 27, 432-433.

²⁸⁰ Pusztaszeri (1985), pp.: 108-109.

²⁸¹ Pusztaszeri (1985), p.: 109.

Mi is osztozhatunk Pusztaszeri felháborodásában a messzire mutató osztrák nézőpont ellen: „Elképesztő a tanácskozás résztvevőinek korlátolt szemellenzősége! Miközben pontosan felismerik, és megnevezik a háború okát, mégsem gondolnak arra, hogy *modus vivendi* keressenek a magyarokkal. Holott azt is tudniok kellett, hogy a magyarok ekkor még nem általában a dinasztia ellen, hanem csupán a dinasztia azon intézkedései ellen fogtak fegyvert, amelyek alkotmányos jogait sértették. Továbbá a jogérvényesítés eme végső megoldásához az Aranybulla ellenállási záradéka adott vitathatatlan jogi háttérrel. Bécs azonban ekkor, és 1849-ig még igen sokszor, csupán abban az egyetlen megoldásban gondolkodott, miszerint a 'barbárokat' abszolút hatalommal felruházott elnyomó gépezettel, és új törvényekkel kell féken tartani. Sőt, 1619-ben ennél lényegesen messzebb mentek, mert amikor az ominózus konferencia kiegyezés helyett a háború folytatása mellett döntött, azt indítványozta, hogy minden, tizenkét évnél idősebb magyart le kell gyilkolni, az életben maradtak haját kitépve, homlokukat szuokkal kell megjelölni. Ezt addig folytassák, amíg a lázadók vezérét el nem fogják, vagy az ki nem menekül az országból. Az elnéptelenedő területeket pedig idegenekkel telepítsék be. A felterjesztett határozatot a császár aláírta, és végrehajtásával a gátlástalan zsoldosvezért, Wallensteint bízta meg. Wallensteint a harmincéves háború váltakozó szerencséivel folyó eseményei azonban a csehországi és németországi hadszíntéren marasztották, Bethlen pedig évekre kiverte a császári hadakat Magyarország területéről.”²⁸²

Pusztaszeri gondol tehát az utókor minden sérelemre spongyát dobó hitetlenségére is, és nem kerüli meg a hitelesség kérdését sem: „Felmerül a kérdés, hogy hiteles-e a népiirtás tervének ez az elrettentő dokumentuma? Legutóbb, 1987-ben Dümmerth Dezső tárta a nyilvánosság elé, de már a XIX. század eleje óta ismeretes Magyarországon. Az említett bécsi folyóirat előtt, az 1811/1812. évi országgyűlésen Horváth István, a fiatal és túlzó nacionalista országbírói titkár terjesztette, akinél a Bécs-ellenes túlhevültség jelölhető meg indítékként. Ezen az alapon még az sem lehetne kizárható, hogy általa készített hamisítvánnyal állunk szemben, ha feljegyzéseiben nem utalna arra, hogy Jakisich József, budai ferences házfőnök forrásgyűjteményéből másolta ki az iratot. Jakosichról pedig köztudott volt, hogy kapcsolatban állott Kollár Ádámmal, Mária Terézia királynő rejtélyes pályát befutott könyvtárigazgatójával. Ugyancsak a Kollár-hagyatékkal függhet össze Joseph Homayr báró 1828. évi forrásközlése a bécsi folyóiratban. Mi lehetett Homayr báró indítéka? Habsburg-ellenesség bizonyára nem, mert császárhű elkötelezettségéhez nem férhet kétség. Sőt talán a bécsi titkosrendőrségnek is ügynöke volt. Inkább talán a hatalom erejét, és I. Ferenc szenttelen abszolutizmusának eltökéltségét kívánta aposztrofálni az újabban ismét 'rebellis' hangokat megütő magyarokkal szemben. Tény, hogy Homayr figyelmeztetése – ha annak szánta az irat kiadását – célba jutott. Kossuth Lajos is ismerte, mert utalt rá egy 1870-ben kelt levelében.”²⁸³

Érdemes még figyelmet fordítanunk a történetek tanulságos utóéletére, mivel Pusztaszeri kitér a kézirat feltalálójának személyére is: *Amde, ki volt Kollár Ádám, aki az iratot a bécsi udvari levéltárban minden valószínűség szerint megtalálta. Az önmagát egyszer magyarnak, másszor szlávnak nevező Kollár Ádám Ferenc, a királynő bizalmas híve az 'ausztroszláv' felfogás egyik nagy tehetségű,*

²⁸² Pusztaszeri (1985), pp.: 109-110.

²⁸³ Pusztaszeri (1985), pp.: 110-111.

de magyar szempontból kártékony tevékenységet kifejtő alakja volt. Tevékenységével – a lényegét tekintve változatlan, csupán eszközeiben árnyaltabb – kényszer helyett a meggyőzést előtérbe helyező összbirodalmi politikát szolgálta. Ez a – Mária Terézia által rendkívül leleménnyel alkalmazott – politika, a másfél-száz évvel korábbi fegyveres népirtással szemben, a szellemi népirtás legváltozatosabb formáit alkalmazta, a történelemhamisítástól a provinciális, magyar, és a fejlettebb európai életforma és szokásrend propagandisztikus szembeállításáig. Mindenekelőtt a magyar nemesség fiatal, fogékony tagjainak látóköréből kellett eltüntetni a nemzeti múlt lelkesítő eseményeit és személyiségeit, hogy a következő lépcsőben már könnyebben lehessen egy gyökereit vesztő nemzedéket új nyelvre, új életideákra téríteni. Ennek a törekvésnek a szolgálatában írta Kollár, 1764-ben megjelent *'De originibus et usu perpetuo potestatis legislatoriae circa sacra apostolicarum regum Ungariae libellus singularis'* című könyvét, amelyben a magyar egyházi és világi törvényhozás múltjának önkényes magyarozatásával, saját korának uralkodói törekvéseit kívánja történetileg is alátámasztani. Ügyesen és szellemesen tagadja a rendek régi beleszólási jogát a törvényalkotásba, amikor előbb Werbőczyt idézi, miszerint *'a még pogányok módjára élő magyar nemzetnél lett volna minden törvényhozó hatalom, az csak Bonfiniusnak álmodozása'*, majd Szent Istvánra hivatkozik, aki egyeduralgolóként *'rendelte' és 'parancsolta' törvényeit.* Dümmerth minden korábbi dicsérettel és elismeréssel szemben lerántja a leplet Kollár kétarcú működéséről, aki – bár könyvét az 1764. évi országgyűlés a királynővel betiltatta – a források meghamisításával, talán megsemmisítésével is, tévutakra terelte a nyiladozó magyar történettudományt. *'Kollár volt tehát az első történeti propaganda-író, aki a magyarok kezdetől való szolgaságának eszméjét éppen az államalapító Szent István királyra való hivatkozással hirdette. Ő volt az első, aki a Magyarországot megalapító királyt »a mi legszentebb törvényhozónk« kijelentéssel, a bécsi udvar céljaira kisajátította.*²⁸⁴ Kollár, s a bécsi udvar szolgálatában és közvetlen vonzáskörében működő néhány más történész esetében aligha kétséges, hogy tevékenységüket hivatalos megrendelésre végezték. Feladatukat mindenekelőtt az képezte, hogy a valóság és a források ügyes manipulálásával hatásos érveket szolgáltatassanak az aktuális politika történeti alátámasztására. Az önmagát magyarnak valló Kollár azonban nemcsak a magyar hagyományrendszer és államgondolat rombolásában, hanem a szláv népek nacionalizmusának élesztésével a birodalom majdani felbomlásában is jelentős szerepet játszott.²⁸⁵

Mindehhez még hozzátehetjük, hogy a Martinovics-féle összeesküvés felfedése után üldözni kezdtek hazánkban minden új eszmét – és annak hirdetőjét – a hatalom részéről, miközben az osztrák politika nagyban törekedett a tudományos igényű kormányzás képének és gyakorlatának a kialakítására. Így értékelendők végsősoron azok a munkálatok is, amikkel például a Magyarországra vonatkozó történeti forrásokat összegyűjtötték.²⁸⁶ E dokumentumgyűjteményben Adamus Kollar az adatok abc-sorrendben történő előadásával törekszik az objektivitás látszatát kelteni. Az egyoldalúan csak a nyugati kapcsolatainkat bemutató dokumentumok természetesen számunkra igen hiányosak, mert mind a négy égtáj

²⁸⁴ Vesd össze az ennek folyományaként tekinthető mai „Koppányozást”, vagyis Szent István király és műve tiszteletének elvetését.

²⁸⁵ Pusztaszeri (1985), pp.: 111-112. Vö.: Dümmerth (1967).

²⁸⁶ Adamus Kollar: *Documenta in historiam Hungariae.*

felé volt kapcsolataink önállóságunk és kisugárzásunk bizonyítékai voltak, amit Kollár ily módon igyekezett eltüntetni.²⁸⁷ Működésének eredményei az osztrák uralkodói törekvéseket igazolták, munkássága a magyar nemzetre nézve hátrányos eredményt hozott, mert a magyar történelem olyan szükségszerű folyamatként állítódott be, mint amely rendeltetészerűen haladt a nyugati kultúra és kormányzás befogadása felé, s amely ezt a kultúrát német és osztrák közvetítéssel fogadta volna be. Ennek az átfogó, birodalmi politikának az igénye tehát a nemzetek fölötti érdekek érvényesítésével gyengíteni a nemzetalkotó erők szerepét. A nemesi nemzet korlátozásával egyidőben pedig új szerepköröket támasztott a birodalmi politika támogatására, melynek kiszolgálóit magasra értékelte és emelte, mint történt ez Mária Terézia részéről Grassalkovics Antal esetében, aki ország legnagyobb földbirtokos ura lett és hercegségi rangot kapott.

Pusztaszeri hoz még egy igen érdekes, elgondolkodtató idézetet a XIX. századi történnettudós Érdy Jánostól az idegen hatalom szerepéről, aki ezt írta 1848-ban, az akkori új eszmék és felismerések lángjai közepette:

„Az Árpádok korszakában, ha a fejedelem kidőlt, fia vagy nemzetségének azon ivadéka lépett a helyére, kinek a nemzet intézvényei szerint legközelebbi joga volt a királyi székre, s ennek miként származata, úgy érdeke, hatalma s dicsősége azon egy volt a nemzetével: ellenben azon idegen nemzetségnek országglása alatt, kiket a nemzet szabad választása emelt a királyi székre, hazánk viszonyai egészen megváltoztak. Idegen származású fejedelmeink érdeke, nemcsak hogy eggyé nem olvadt, hanem többnyire ellenkezett is a nemzet érdekével; ők a nemzettől nyert fényt, a hozzájuk közelebb álló idegenekre és a hazának elfajult gyermekeire árasztották, kik erejüket gyakran összeölkezve hazánk kinszenvedéseinek gyarapítására fordították, amiért még köztiszteletre, a népek hálaérzetére is tartottak számot, fennhangon hirdetve a világnak, hogy ők boldogítják a nemzetet, dicsőítik a hazát, hatalomra s fényre emelik a magyar királyi széket. Nem is csodálhatni, hogy a szabadság eltűnt szabad hazánk egéről, s oly elvek lettek uralkodóvá, melyek, mivel nem a hazaszeretetből, nem a nemzet életéből nyiladoztak, előlték a nemzet jellemét, és az elfajulás, meghasonlás átka s emésztő viszálykodás borítják el a nemzet erejét.”²⁸⁸

Érdy ezen kívül felvet még egy számunkra igen izgalmas kérdést is, – amit Pusztaszeri László aztán részletesen kidolgozott éppen ebben az idézett könyvében, – hogy az Árpád-ház kihalt „a nemzetre kikényszerített tévedés, és régisége által megszentelt balítélet”:

„Koppi Károl egyetemi történettanár már 1790-ben hirdeté, hogy az Árpádok férfi ága a Croy nemzetségben még most is virágzik; csakhogy Koppi Károlnak ezen állítása, részint mivel azt a kútfők hiányában nem tudta megbizonyítani, részint pedig politikai okoknál fogva részvét nélkül hangzott el; Koppi pedig azért, hogy ezt kimondá, de meg nem bizonyítá, büntetés is érte, és Schwartner Mártonnak ellene 1791-ben írt cáfolata, mely jutalmat nyert, Koppi állítását még valószínűségétől is megfosztotta.”²⁸⁹

²⁸⁷ Adamus Kollar: *Scriptores Rerum Ungaricum Istem Historemata, Bulla Pontificia Liteqs et Acta Publica ex MSS. Codicibus Cesareis collecta*. Bibl. Pal. Vind. Cod. 8799.

²⁸⁸ Pusztaszeri (1985), pp.: 114-115.

²⁸⁹ Pusztaszeri (1985), p: 115.

Pusztaszeri László egyébként már nem volt 'kútfők hiányában' és tudja 'megbizonyítani' az Árpádok máig élő leszármazottait. Koppit aztán viszont elbocsátották állásából, kantianizmusa miatt,²⁹⁰ és mert a kortárs francia szellemben értelmezte a hatalom kérdését.²⁹¹

És Érdy igen jól felismerte, hogy „*az összbiróalmi politikából akadó agy mosás deformálja a nemzet jellemét, és a belső viszálykodás öli a nemzet erejét. Az átpolitizált, s kurzusszemponatoknak alárendelődött magyar történettudomány pedig koronként helyezte olykor merőben ellentétes megvilágításba múltunk eseményeit.*” Igaz, hogy a XIX. század végére „*a gazdaságilag emelkedő nemzet történettudománya az Árpádok korát, a dicsőséges középkort*” vizsgálódása egyik kiemelt tárgyának tekintette és a források feltárása és kiadása terén nagy érdemeket szerzett, de „*oly sok nemzeti romantikával elegyítette, színezte a középkor-képet, hogy az már a hitelességét is veszélyeztette. Az I. világháború és az összeomlás ezt a nagyigényű középkor történeti iskolát szétzilálta, s a két világháború közötti időszakban még az országrekonstrukció érdekében sem tudott eredeti fényében feltámadni. Ami pedig a továbbiakban következett, az céljait tekintve megegyezett a Mária Terézia korában a politikai gyakorlat szolgálatába állított agy mosással.*”²⁹²

Ezek után már jobban megértjük a Habsburgok, illetve a Habsburg-pártiak érdekében megvalósított történelemhamisításnak az ő számukra való nagy jelentőségét, sőt az Árpád-ház kisebbitésének, fényes uralkodása nyomainak emlékezetből való kitörlésének kényszerét, aminek során és részeként nemcsak Árpád vezér emlékét, hanem a régi főváros is elfelejtették, eltűntették. Ezért meg kell barátkozni a gondolattal, hogy a szokásos történészi forráskeresés régmúltunkkal kapcsolatban nem megy, nem hozhat eredményt, mert a sok alkalommal megtörtént szinte teljes középkori központi magyar levéltár-pusztulás mellett a XVIII. században minden, esetleg mégis megmaradt iratot és adatot 'régí dicsőségünkre' vonatkozóan biztonnyal eltűntettek, megsemmisítettek, róla szóló igaz írást kiadni a cenzúra nem engedett. Ezért fontos az olyan helyeken megjelent korabeli írásokat tanulmányozni, ahová nem ért el a Habsburg-hatalom keze. És ezért lehet tudni, hogy például Bonfini meghamisítva adták ki, és másokat is. Sokszor az értelmetlenség mutatja ezt, ahogy az összefüggéseket kezelik, de vannak konkrét meghamisított adatok is, amelyekkel hozzáidomul az írás azon része a mára bevetté vált felfogáshoz. Vagyis amikor különböző honlapokon az áltudományos vagy laikus történészek gúnyolódnak, vagy akár tipizálják a hibáikat,²⁹³ erről a tényről, mármint középkori levéltárunk megsemmisüléséről nem vesznek tudomást, ami őket teszi – most már szájalmassá.²⁹⁴ Illetve csak folytatják a követelését a hiány ellenére az írásos bizonyítékoknak, amit a német

²⁹⁰ V. ö.: Darai Lajos Mihály: *Korai magyar kantianusok*. Kandidátusi értekezés. Kézirat. MTA Tudományos Minősítő Bizottság, Budapest, 1985.

²⁹¹ V. ö.: Köpeczi (1986) Béla: „A francia és a magyar felvilágosodás.” *Irodalomtörténet* 68. szám 1. pp.: 3-26.

²⁹² Pusztaszeri (1985), p.: 115.

²⁹³ Pl. a *Történelem mindenkinek* c. honlapon:

http://toriblog.blog.hu/2011/02/14/a_pomazi_osbuda. Utolsó módosítás: 2011. július 9. 0:43:13.

²⁹⁴ A Thomas Kuhn nevéhez kötött, igen közismert tudományos paradigmaváltási elmélet rájuk is vonatkozik, hiába vannak fiatalok is köztük. (Thomas Kuhn: *A tudományos forradalmak szerkezete*. Gondolat, Budapest, 1984.)

és az osztrák módi indított, jól tudván, hogy nálunk a nyugaton szokásos²⁹⁵ írott források nincsenek meg. Szerencsére az egyetemes tudományos haladás felmutatott újabb más eszközöket és módszereket is adatok gyűjtésére és teremtésére. Nekünk tehát főként ezekkel kell élünk a jövőben.

Ezzel kapcsolatban, a szemlélet kedvéért érdemes a korábbi nyugati történelmi hamisításokra utalni, aminek Heribert Illig két nagy hullámát különbözteti meg, az ezredforduló körülit, és a reneszánsz ideit.²⁹⁶ És még inkább felfoghatóvá teszi mindezt annak példája, ahogy az ókori auktorok ránk maradtak. Hissmann Mihály mondja több kérdés kapcsán, hogy átnézte az összes ókori auktor azzal kapcsolatban. Hol? Göttingenben a XVIII. század harmadik harmadában. Azért tehetette, mert ott megvolt az összes a könyvtárban. Meg lehetett, mert a középkori kódexírás megmentette az utókor számára ezeket. Ezért kell tiltakozni, ha valaki szidja a középkort. A reneszánsz, amikor hivatkozni akart valaminek a kapcsán ókori elődre, azért tudott, mert a középkor keresztény egyházi teljesítménye összegyűjtötte és megőrizte. Igaz az arabok is besegítettek például a filozófia kapcsán, vagy az orvostudományban, és így nem maradt fenn például Démokritosz egyetlen írása sem, pedig annyit írt, mint Platón vagy Arisztotelész, csak hogy nem tetszett az araboknak (mert szerinte az embert nem az ész, hanem a kéz tette emberré, és Démokritosz atomista volt). És igaz lehet, hogy mint Illig és köre állítja, sok az ókori írások között a hamisítás, például Tacitus Germániáját állítólag Nicolaus Cusanus filozófus írta. Mert a másolatok mellé „eredetiket” is lehetett tenni. És a francia jezsuiták a XVIII. században azt is felfedezték Kínában, amiről egy ideje senki se beszél, hogy nem igaz, hogy Konfuciusznak nem volt véleménye, mint fennmaradt róla, sőt, ő is 200 írnokkal egyenesen átdolgoztatott minden hagyományt császári érdekelmélete szerint, azaz csak az maradt meg, amit jónak láttak. Ne csodálkozzunk hát, hogyha nálunk meg az új hatalom eltüntette a réginek tartott hatalom szinte minden emlékét.

E valamiképpen máig folytatódó érdekharcot ezen a tudományosként jórészt megközelíthetetlen, még most is politikai erővonalak árkaival szabdaló történelmi területen az igazság feltárásával, felmutatásával kell megszüntetnünk. Köztudottá téve például, hogy az Árpád-házi uralkodók és elődeik a többi európai, főként nyugatabbi uralkodó családoktól a nép szolgálatában különbözve, kiváltották azok haragját, üldözését, titkos és megsemmisítő mesterkedéseit.²⁹⁷ Még akkor is, és annak ellenére így volt ez, ha uralkodó családunk több tagja a katolikus egyház szentje lett, illetve házassági gyakorlatával az Árpád-ház lényegében Európa minden uralkodó családját erősen behálózta. Ezt a felső hatalmi osztzkodást, a hatalmi harcot a későbbiekben leginkább a magyar nép szenvedte meg, gondoljunk csak a török hódítás európai és hazai körülményeire, az osztrák uralkodók – magyar király létükre – magyarelles tevékenységére, erősen nem-

²⁹⁵ Bár a német történész Illig és csapata kimutatta, hogy a legtöbb nyugati oklevél egyszerű (Nagy Ottó- vagy reneszánsz-kori) hamisítás, mert korábban másolatnak mondták őket, aminek az eredetije elveszett, de Illig szerint eredeti nem is volt. (Heribert Illig: *A kitalált középkor*. Allprint, Budapest, 2002.)

²⁹⁶ Illig (2002). Hangsúlyozzuk, hogy Illig 300 éves középkori hiány-elméletét elvetjük, annak semmi helyet nem ad a megtörtént valóság – éppen a korabeli magyar valóság – és a dendrokronológia módszere, eredménye. Ám az oklevél- és történelemhamisításokban Illignek és csapatának igaza lehet.

²⁹⁷ Vö.: Grandpierre K. Endre: *Királygyilkosságok. Magyarok titkos története*. Titokfejtő Kiadó, Budapest, 1991.

zetromboló hatású intézkedéseire, miközben itt is értékelni kell az emberbarát vonatkozásokat.

Krónikáink szerint maga Árpád fejedelem, célját elérvén, Atila városában nagy ünnepséget tartott. Majd az ország tovább gyarapodott és ő megvédte területi fennhatóságát. Aztán a krónikákban úr tátong Taksony korát és az ő városát, Pestet illetően. Szent István államalapítását viszont már az akkori világ elismerte. És Árpád fejedelem temetkezési helye nemzedékeken át nem ment feledésbe. Szent István e nagy elődje nagy tettei emlékére emelt templomot a fejedelmi lakó- és elmúlási helyen a Boldogságos Szűz Máriának ajánlva.²⁹⁸ E köré a korai templom köré épült kis település és kegyhely volt Fejéregyháza, ahol a római katolikus egyház bővítésére, a legvalószínűbben, Velencei Péter király alapította meg, az előbbtől különböző a Budai Káptalant.²⁹⁹ Szent István részéről viszont egész város – Fehérvár – építéséről volt szó, és ő a Királyi Kápolna intézményével a fővárost átfogó, egyesítő egyházi szervezetet hozott létre, amely a királyi adminisztrációt segítette.

Akkortól kezdve szinte minden király építtetett olyan nagyszabású templomot, ahová aztán magát temettetni akarta. Így az 1038-as alapítással építeni kezdett budai káptalani épületegyüttes tagját Péter király rendelhette meg, és a Szent Péter és Pál székesegyház a lengyel krónikák szerint 1080-ra épült fel. Ennek prépost volt az előjárója, és az ősi Buda városa királyi, majd királynői tartózkodási hely lett, aminek előzménye Szikambria néven maradt fenn az emlékezetben. A XIV. századtól a káptalani város neve Óbuda lett, amidőn Új-Buda felépült, amely helyen előbb az Anjouk, majd Zsigmond és Mátyás király palotája állt. A tatárdúlásig töretlenül épült mindez, de utána még jobban erőre kapott az építés országosan is. Régi fővárosunk, illetve a Budai Káptalan felbecsülhetetlen történelmi értékei tehát elvesztek, már csak a fővárosi és királyi intézmények utalnak középkorunk nagyszerűségére.

A következtetéseken kell legyen tehát ezentúl a hangsúly történelmi múltunk igazságainak feltárásában, párhuzamos külföldi adatokból például, de szerencsésen megmaradt itthoniakból, vagy az új eszközökkel manapság feltárhatókból, aminek mint jogos módszereknek a háttérben olyan szintű gazdagság állt a mi magyar középkorunkban, amit manapság még – az ellenkező célú mesterkedések eredményeképpen – elképzelni sem tudtunk. Pedig ezt alátámasztották például Dávid Katalin kutatásai, mint aki ötven évnél is hosszabb ideig kerestekutatta a magyarság és a kereszténység kapcsolatát, és eközben szerény maradványokból, eredeti formájában megmaradt emlékekből, gyér írásos anyagból és a népi emlékezetre épülő hagyományokból rekonstruálta a középkori elpusztult templomaink emlékét, s arra az eredményre jutott, hogy a ma ismert középkori templomoknak eredetileg hét-nyolcszorosa állott. Ugyanezt jelzi az a hatalmas munka eredménye is, amit a néhai Guzsik Tamás műegyetemi építészettörténész

²⁹⁸ Ezt ábrázolja a Képes Krónika: István és Gizella képe.

²⁹⁹ A későbbiekben ennek egy párját a mai Óbudára helyezték a kutatók, ott a XIII. századtól ismertnek mondott Fehéregyháza településsel és a (főtéri) banai Szűz Mária Templommal. (V. ö. Deák Csaba: „Eltüntetett városok.” *Turán. A magyar eredetkutatással foglalkozó tudományos lapja.* [XXXVI.] IX. évf. 4. sz. 2006. október-december. pp.: 170-172.)

végzett el a pálosok magyarországi kolostorainak és templomainak feltárá-
sával.³⁰⁰

S eközben Dávid Katalin feltárta még a keresztény ikonográfia általunk való gazdagítását is, a sajátos magyar megoldásokat, hiszen – mint hangsúlyozza – népünk úgy lett kereszténnyé, hogy értékeit nem tagadta meg, hanem áttemelte a kereszténységbe, mintegy megkeresztelte. Ez a hét-nyolcszoros templom többlet hihetetlen nagy teljesítményt mutat abból a korból a templomépítés komplex művészetében.³⁰¹ Ez fejlett ötvösséget jelent, a textíliák magas szintű elkészítését, a kő- és fafaragásokat, a megfelelő plasztikát, a korszerű festészet, valamint a könyvművészet jelenlétét, mert ez mind-mind szükséges volt a templomok létrehozásához, és bennük az egyház, a liturgia működtetéséhez. Megerősíti Dávid Katalin felfedezését Somogyvár Szent László apátsága, Koppány várának maradványai közelében, Szent László eredeti sírhelye, ahol 100 évig, szentté avatásáig nyugodott, amikor Váradon helyezték örök nyugalomra. A reimsi katedrális méretű épület helyén számtalan tárgyi emlék, dokumentum került elő, ami bizonyítékul szolgál középkori gazdagságunkra. Dávid Katalinnak Csanád megyei kutatásokkal sikerült ezt az eredményt bizonyítani, tehát inkább a magyar nyelvterület széle felé, ezért mennyivel inkább igaz lehet mindez az ország közepével, irányító központjával, fő helyével kapcsolatosan. Azaz a nyolcszoros – vagy még több – templommennyiség ismeretében sokkal bátrabban képzelhetünk el sok-sok egyházi épületet, intézményt a valóságban például a régi Budai Káptalan területén.

Másik mai eszköz lehet régi világunk után kutatva a földben maradt nyomok vizsgálata, mert rengeteg alakzat tűnt a szemünkbe, amit csak azzal tudtunk indokolni, hogy a műholdas vagy légi fényképezés több történelmi kor, korszak egymásra rétegzett, egymás mellett megjelenő maradványait képes kimutatni, amennyiben azok – akár több ezer vagy tízezer év óta – ott valamennyire épségben megmaradtak, azaz mint kövek, téglák nem mállottak szét, vagy ha igen, mint a gerenda építmények, akkor a talaj elszíneződése miatt, valamint a növényzet másként és másként viselkedése miatt azon a terepen, vizsgálható képet mutatnak számunkra. Ennek az először hihetetlen jelenségnek, földbeni, illetve terepen megjelenő, ott látszó, onnan többé-kevésbé kivehető nyomokban, jelzésekben való gazdagságnak az elfogadása, megszokása után tehát számunkra feladatként jelentkezik a magyarázat adás, a megfejtés igénye e jelekkel kapcsolatban, hogy azok mindannyiunk számára megmutassák valódi arcukat, összefüggésüket az ismert tényekkel és valóságos híradásokká váljanak nekünk. Ebben a folyamatban bátran vissza kellett néznünk a hosszú történelmi múltba, mert csak azzal válnak ezek a jelenségek megmagyarázhatókká, akkor lehet a rengeteg helyegyezést, egymásra épülést, egymás közelében történt hosszú idei lakást, építkezést felfoghatóvá tenni a tudat részére és elfogadható magyarázattal ellátni, ha a területen már a kezdettől fogva élteknek nagyfokú azonosságát, megsza-

³⁰⁰ Guzsik Tamás: *A pálos rend építészete a középkori Magyarországon*. Mikes Kiadó és Tanácsadó KFT. Budapest, 2003.

³⁰¹ Dávid Katalin: *Az Árpád-kori Csanád Vármegye Művészeti Topográfiaja*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1974. Dávid Katalin: "A magyar ikonográfiai kutatás problémái." *Ipolyi Emlékkönyv*. Budapest, 1989.

kítatlan folytonosságát tételeztük fel, azaz a békés fejlődésüket, amikor a hódítók kevés kivételtől eltekintve nem tették tönkre ezt az egymásra épülést, hanem századok múltán is ott folytatták, ahol nagynak tartott elődeik abbahagyták, ahol éltek, ahol székhelyük, várak, lakóházuk, netán palotájuk volt. És ezt a szívmengető folytonos és békés emberi múltat itt a Kárpát-medencében szinte mindenütt feltalálhatjuk kisebb-nagyobb eltérésekkel, de ugyanúgy az ország legmesszebbi vidékein, amint a központi területeken.

Ezért a világos látáshoz, különösen középkorunk megfelelő értékeléséhez egyfajta körutat kell bejárunk a múltban, áttekintést tennünk a Kárpát-medencei valóságos folyamatokról, aminek egyes elemeire az elmúlt pár évszázadban vagy a feledés homálya borult, vagy idegen és új érdekek mentén meghamisítva átfogalmazódtak. Nem minden település, házak, vár hosszú történetének a bemutatása a fő szempont, hanem a folyamatosság megértése, mert feltűnő, amennyire a múltunk kisebbitése, emlékeinknek a hódítók által követett elvek mentén való gondolkodás általi beállítása, jellemzése a gyakorlat ma még az összefoglaló és akár a részletekre kiterjedő tudományos bemutatásokban, leírásokban is a Kárpát-medence múltját és abban a magyar múltat illetően. Így ezekkel is meg kell küzdenünk, de igyekeznünk kell a hozzánk hasonló gondolkodásúak segítségére támaszkodni, mert a tudományban szerencsére már ilyenekből is elegendőt találunk ahhoz, hogy saját tevékenységünket eredményessé tehesük.

A Kárpát-medencei emberi és néptörténeti egység és folytonosság azt jelenti, hogy ez a térség a kora kőkortól kezdve máig folyamatosan lakott. Túlnyomó többségében mindig ugyanazok által, s a beáramlók vagy beolvadnak, vagy továbbállnak. Az egyes kultúrák egymást váltva, de folyamatosan fejlődtek tovább. A hegylábi műveltség mellett megjelent a dombvidéki, majd elterjedt a síkvidéki is, azaz egymás életterét nem érintették, de a kapcsolat nyilvánvaló köztük, például a Szeleta és a Subalyuk emberének műveltségi elemei és ember-tani jegyei között. A neandervölgyi embertípus itt ötvöződik a kaukázusival és az így kialakult crô-magnon B embertípus még az Árpád kori sírokban is komoly mértékben jelen van. S a jelenkor embertani képében a crô-magnon B típus a pamírral keveredve továbbra is komoly tényező. Ezt a helyre nem álló sejti férfi tulajdonság-örökítőnk³⁰² vizsgálati eredményei megerősítik: a medence lakói tulajdonság-örökítő állománya 73%-ban ősi és európai, amit közel 9%-nyi későbbi észak-afrikai állomány – ami csak a földművelés terjedésével érkezett ide – egészít ki. A magyarság jelenkori férfi tulajdonság átörökítő állományában máig meglévő túlnyomó egységesség és azonosság a Kárpát-medence környékiekkel arra utal, hogy az egész nagytérségben ugyanaz az ember és műveltség élte túl sikeresen a kihívásokat, míg a hadi szolgáltatást nyújtó, ide több hullámban érkező későbbi fegyveres csoportok ázsiai, közép-ázsiai állományának részesedése kevesebb, mint 18%.

Az Árpád fejedelem vezette magyar honfoglalás közvetlen és közvetett, közeli és távoli előzményeit a történelmi kutatás a honfoglalásban szereplő minden résztvevő szempontjából kell hogy feldolgozza. Egyedül ezzel a módszerrel közelíthető és ragadható meg a hon és lakói, valamint a honfoglalók őstörténete. Azért őstörténete, mert a magyar honfoglalás ideje óta megszakítatlan és folyto-

³⁰² Azaz Y kromoszómánk.

nos a magyar nemzeti és állami lét az érintett területen és népessége körében. Így a benne résztvevők és részesek oldaláról az ezt megelőző minden összefüggő történeti mozzanat a magyarsághoz vezető őstörténetet alkotja. A kezdetektől itt élt lakosságból és a Kárpátokon áterjedt rokonaiból a magyar honfoglalás által megteremtett magyar államnak, honnak és az akkor megszületett magyarságnak, mint minden más őstörténetnek a jellegzetessége az, hogy nem csupán erről az ekkortól szervezett hazáról, országról és erről a hungaricus népről szól, hanem minden korábbi itteni alakulatról és eseményről, az őt összetevő összes előzményről, azokról az eseményekről és történésekről, azokról a folyamatokról és törekvésekről, eredményekről és kudarccokról, amelyeket az egyes korábbi előd szereplők elkövettek, elértek vagy elszenvedtek, amik velük megtörténtek. Ezért a magyar őstörténet eredményes kutatása csupán az egyetemes emberi őstörténet vonatkozó területeinek és részeinek megfelelő felhasználásával történhet meg, és fordítva, az egyetemes őstörténetet kiegészítve, azt gazdagítva a magyar őstörténet mozzanatainak részletesebb vizsgálatával, bővebb adatolásával. Kizárva, hogy az összetevő elemek egyikének előzményeire, történetére szűkíthető legyen a magyar őstörténetet.

Mindez kiemelkedő középkorunkkal annyiban függ össze, hogy az igen hosszú idei emberi műveltségi tapasztalat megjelent az itteni földművelő–állattenyésztő–fémműves–kézműves ember sikerességében, amiért ők terjesztették szét Európában is a földművelést az ottani földrajzi és éghajlati körülmények enyhülésével. Így a középkori betelepüléseket e helyekről a Magyar Királyságba majd egyfajta hazatérésnek is tekinthetjük. Másik jellegzetesség az volt, hogy a Kárpát-medencei gazdagság életerőben, emberben azt eredményezte, hogy az első veszélyes háborús támadás, a kurgán műveltség falvakat felégető, embereket legyilkoló teljesen váratlan támadása után – amely az első ilyen jellegű gyakorlat volt a Földön – a Kárpát-medenceiek megtanulták a védekezést, és a második kurgán inváziót lényegében – kivonulással, elrejtőzéssel – kivédték, míg a harmadikat beolvasztották, és azután már katonaság itt lényegében csak a bennszülött lakossággal kiegyezve (kelták, szarmaták, dákok, rómaiak), vagy annak szövetségeseként (hunok, avarok, magyarok) jelent meg, vagy szövetség kérési szándékkal (kunok), de azt a középkori keresztény állam már elutasította (mongolok, törökök). Illetve „Nagy” Károly jelent meg itt először, mint valamennyire sikeres nyugati hódító, de az őutána következő próbálkozásokat sorra visszavertük, eleinte megelőztük.

II. Mai teendők a honmegtartás érdekében

II./1. Szent Korona és közjog

A honmegtartás érdekében való gondolkodás és cselekvés vezéreszméje az lehet, hogy a magyar alkotmányossággal összefüggő kérdéskör összeméri és európai léptékű. Ezért érthetetlen az a könnyelmű érdektelenség, amivel a szellemi közélet itthon és külföldön ezt a tárgykört kezeli. Az emberi jogok ENSZ-nyilatkozata nem alkotmány, az emberiség alkotmányához csak minden földrésnyi régió által elfogadott tartalmak járulhatnak hozzá. Európa középúton van előbbieket és a nemzeti alkotmányok között. Minálunk azonban saját nemzeti alkotmányunk sem érvényesül a náci német megszállás óta, helyette egy törvény

és javított kiadása szerepelt és bitorolt, 1990 és 2010 között, most pedig az új alaptörvény új kezdetet kell, hogy jelentsen. Ezért történelmi alkotmányunkat kell javasolnunk újólaga visszaállítani, hiszen a mai Európa legrégebb jogi normáinak, legelőremutatóbb politikai gyakorlatának birtokosaiként, örökösüként ez kötelességünk. Mert ezzel olyat tudunk letenni az asztalra, ami jó nekünk, jó Európának és a világnak.

Ugyanis még a világdemokráciában is a polgárok közös akaratát az állam képezi, s így minden állampolgárnak egyéni érdeke a törvényeknek engedelmeskedni. E közakarat – szemben az egyéni akaráttal – a *közjót* szolgáló erkölcsi tényező, mert minden ember képes olyan erkölcsi álláspontot elfoglalni, ami a közjót tűzi célul, s ekkor egyetértés lesz a döntésekben, azaz a közakarat lesz a törvény. Aki tehát nem ért egyet valamely törvénnyel, az bizony elmulasztotta a dolgok erkölcsi szempontból való vizsgálatát, az nem fogadja el a törvényben a közakaratot kifejezésre juttató igazi emberi normát.

Ezért – az egyéni célt szolgáló *magánjog* mellett – a közjót, a közcélt kifejező közakarat törvényei a *közjog* testét alkotják. A magánjog – főként mint polgári jog, családjog, nemzetközi magánjog és munkajog – a felek nagyfokú autonómiája és egyenjogúsága mellett a személyi, vagyoni viszonyokat rendezi, s e viszonyokban nem jelenik meg a köz, a közösség, az állam. A közjog viszont – főként mint büntetőjog, alkotmányjog, közigazgatási jog és nemzetközi jog – úgy szabályozza az államhatalom egyéneknek alárendelt jogviszonyát, hogy magába foglalja az állami berendezkedés főbb intézményeit, az állampolgárok alapvető jogait és kötelességeit rendező jogszabályokat, valamint a többi jogágot – pl. gazdasági jog, pénzügyi jog – megalapozó lényegi tételeket.

A közjog tehát nem államjog és nem alkotmányjog: nem az államon keresztül alakul ki a közakarat, hanem az erkölcsön keresztül, az igazi emberi norma érvényesülése révén. Az állam ugyan szuverén azért, hogy megvalósíthassa a közelhatározást, de szuverenitása csupán a közakarat végrehajtására szolgál. Nem szolgálhat az erkölcsök és normák érvényességének eldöntésére. Az állam nem lehet megrendelője az alkotmány építményének sem. Az erkölcs és az alkotmány meghatározása ezenfelül nem tartozik sem az egyes pártokra, sem a pártok együttesére. Sőt a közösséget alkotó emberek képviselőket sem delegálhatnak egymás közül a közjog megalkotására, mert előbb meg kellene határozniuk a képviseleti, illetve a képviselet kiválasztási elveket, amit csak közjogilag, azaz az erkölcsből kiindulva és az emberi normákat alkalmazva lehet elvégezni.

Mivel az 1990-ben bekövetkezett hatalomváltással, a politikai szervezet módosításával, majd a szovjet megszállás megszűntével a tényleges hatalom birtokosai lényegében nem változtak, az alkotmányos közjogi rendezés elmulasztásával mind személyükben, mind kapcsolati rendszerükben azóta is nemzetellenes, antidemokratikus politikát folytatnak, s az önkényuralmi rendszert működtető belső hatalmi struktúrát, rendszert megőrizték. Az ország vezetése és tájékoztatási rendszere a nemzettől a természeti erőforrásokat gátlás nélkül elvonó, a nemzet emberi erőforrásait tudatosan romboló idegen érdekek fenntartás nélküli kiszolgálójává vált. A diktatórikus propagandagépezet ma már hadipszichológiai módszereknek tekinthető, agymosó technikákat alkalmaz, láthatóan a magyar identitástudat és államiság felszámolása érdekében. Teszi ezt túlerejével a sajtóban, az iskolai oktatás tartalmi átformálásában, a nemzeti történelem hami-

sításával, valamint az alapvető életfeltételeket befolyásoló gazdaságpolitikai szabályozók és egyéb törvényi előírások alakításával.

Mivel a nemzet számára kizárólag Magyarország történelmi alkotmánya fogadható el legitimnek, az 1949. évi sztálinista alaptörvényre való mindennemű hivatkozás eleve alkotmányellenes volt. Hiszen Magyarország történelmi alkotmánya elvileg meg sem szüntethető, hanem a nemzet korlátozottnak tekintendő szabadságában, ha az nem érvényesül. Ez tehát a magyarázata, hogy a történelmi alkotmány érvényesülésének hiányában lényegileg illegitim európai uniós csatlakozásunkat miért olyan népszavazás előzte meg, amely minden apró részletében megtévesztéssel, a demokratikus kontroll intézményeinek kikapcsolásával, felszámolásával lett előkészítve. Erre a népszavazásra tehát alkotmányos szabadságunk hiányában, az országunkat elborító politikai, kulturális, gazdasági és média erőszak hatása alatt került sor.

Ezért lehet az, hogy az Európai Unióhoz történő magyar csatlakozási szerződés számos részletében uzsorás szerződésnek tekinthető, amely például a földet, mint termelési tényezőt nem természeti erőforrásnak tekinti, mint a régi tagállamokban, hanem szankcionáltan szabadforgalmú tőkének. A sokunk által vágyott polgári létet pedig nem a gazdasági teljesítéshez köti, hanem taktikai célokat kampányszerűen kiszolgáló, brüsszeli elbírálású pályázatoktól teszi függővé. És a szerződéssel szembeni kifogásokat az aláírás utánra formailag előre kizárja a szöveg. Amiért az ilyen szerződésnek ellent kell mondania minden demokratikus államnak, nemzetnek és személynek.

Maga a szerződés megszövegezése oly hanyag, hogy egészében egyértelműen nem is értelmezhető. Ha pedig egyes részletében mégis egyértelmű, akkor képtelenségeket állít, egyenlőtlen gazdasági viszonyokat készít elő. Kulturálisan és a nemzet túlnyomó többségének létfeltételeit illetően pedig kifejezetten a közösséget, a kulturális, gazdasági, politikai önszervező képességet megszüntető folyamatokat céloz, illetve követel meg szankciókkal terheltén a nép, a nemzet identitásának, közösségi önazonosságának, belső szolidaritásának helyi, állami és központi brüsszeli eszközökkel való felszámolásában.

Ugyanakkor hiába intéztek felhívást a minderre józanul figyelmeztetők számtalan alkalommal az ország politikai és állami szerveihez. Országos hatású nyilvánosságot nem kaptak, ilyen mozgalmat e körülmények között szervezni nem tudtak De az alkotmányosságot elismerő politika iránti igényükről sosem mondanak le, s tiltakozásukat, figyelmeztetésüket várhatóan mind szélesebb körben ismertetik. És ha a gyarmati sorba kényszerítés végső végrehajtása ellen most még a magyar népnek nem is áll módjában felkészülten és szabadon dönteni és tenni, mégis miután Magyarország történelmi alkotmánya szerint nem lehet elismerni a csatlakozást, még nincs minden elveszve. Hiszen az alkotmány nem szüntethető meg, nem függeszthető fel, legfeljebb agresszióval, amely ellen tehát joga van a nemzet minden tagjának fellépni. Hatalmi fölény ugyanis alkotmányt nem írhat, nem módosíthat, s törvénysértés jogot nem alapíthat. Sőt ennél sokkal szigorúbbra a magyar alkotmány, hiszen benne a szereplők még hozzá való személyi viszonyukat sem módosíthatják.

A magyar történelmi alkotmányt el nem ismerő, abba ütköző, vagy azt megkerülő, de az ország, a nemzet sorsát lényegében érintő döntéseket és azok következményeit a magyar nép soha nem tekintheti tehát legitimnek, törvényesnek, sosem fogadhatja el magára nézve kötelezőnek. S teszi ezt éppen a tiszta szerző-

dések megkötésének lehetősége, s a szerződéses fegyelem érdekében, s annak tudatában, hogy a magyar alkotmány a nemzet államalkotó, ezeregyszáz éve fennálló államára vonatkozó akaratát fejezi ki. Mely alkotmány a Szent Korona intézményétől semmilyen módon el nem választható. Ez a Szent Korona és az általa megjelenített nemzet a tőle elidegeníthetetlen magyar föld mint természeti erőforrás végső tulajdonosa.

A magyar alkotmányossághoz a Szent Korona szuverenitása, szerepköre, intézményei hozzátartoznak. Az alkotmányt elismerő alaptörvények, sarkalatos törvények, törvények, állami rendeletek, stb. alakítják ki azt a konkrét intézményrendszert, amely az adott korban, adott körülmények között lehetővé teszi az alkotmányos közéletet, államot, az alkotmányos igazságok, értékek, elvek általános tiszteletét, hivatkozását. A mindenkori magyar kormány az alkotmányos rendet, evidenciákat semmilyen okkal, vagy hivatkozással nem sértheti meg, mivel ez a Szent Korona és az alkotmányos alapértékek sérelmét jelenti.

Az ember eredendően, lényegénél fogva szabadságra született, amelyet teljességében egy nemzet közösségében, vagy a nemzetek szövetséges közösségében élhet meg, ami politikai közösség és szövetség is egyben. Az állam feladata a nemzet közösségében az emberi szabadságot kiteljesítő életvitelhez szükséges feltételek garantálása. Az államon ez számon kérhető. Az államnak biztosítania kell a természeti erőforrásokhoz való monopolprofittól mentes, uzsora nélküli hozzáférhetőséget, a pénzrendszer és bármely más közintézmény vonatkozásában is, mind ma, mind az ezután következő nemzedékeket számára. Az emberi szabadság érvényesítésének eszközrendszere a jog, a gazdaság, az államigazgatás, ami semmilyen módon nem fordulhat az ember ellen.

Az emberi gondolkodás, alkotás minden elérhető és megvalósítható vívmányát, elemző képességét fel kell használni az alkotmányos értékek védelmére és hasznára. A népakaratból politikai hatalomhoz, cselekvési lehetőséghez jutott képviselőnek kötelessége az alkotmányos rend betartása és betartatása, amelynek megszegése esetén felelősségre vonható. A szabályozási eszközökkel elkövetett genocídium, szisztematikus népirtás üldözendő. A hatalmi ágak feltétlenül megosztandók, nem monopolizálhatók, nem kapcsolhatók össze.

Mindez a mai magyarság és a Kárpát-medencei történelmi magyar állam fennhatósága alatt élt többi nép és nemzet Szent István-i alkotmányos öröksége. Az Árpád-ház ma is élő, a Szent Korona Tanban középkori királyaink által tovább éltetett öröksége. Azóta a Nemzet egésze képviselte, képviseli e szellemet, nemzetellenes királyaink, elnyomó hatalmaink ellenére. S ha a király vagy helyettesítője, a Szent Korona egyik tagja – azaz a feje – érzései, tettei botlanak a nemzet iránt, a másik tag, előbb a nemzet, majd a nép, helyreállítja az egyensúlyt, megszünteti a botlást. A köz egyezik meg, a közös lesz egység, megszentelt, megkoronázott. S hogy meg lehet koronázni a közt, azt Árpád-házi uralkodóinknak köszönhetjük. E szent tény miatt Nagy Árpád vezér a kezdetünk, és nem pusztán személyes nagysága tette vezérré.

Nyelvünk még ma is tudósít erről, mert a magyar uralja királyát, nem az uralkodik rajta. Uralni annyit jelent, mint királyként elfogadni. Királynak lenni pedig annyit, hogy ezt az uralmat betölteni. A király nálunk sem nem égi származék, küldött, sem nem félistenné felkent magasság. Még gondolatában sem. Részéről az alkalmassága az egyedül fontos, amit a leszármazása csak elősegíthet, szellemi és testi erejével, de ki nem pótolhat. S mindezt koronázáskor a vil-

lamos kalitkát jelentő koronázási ruhában – a Szent Koronától a Koronázási Paláston keresztül a Királyi Bocskorig vagy Harisnyáig – visszavonhatatlanul ki is mérték, kipróbálták. Sőt már eleve kizárták azt, aki alkalmatlan, annak fejére nem helyeződhetett Magyarország és a világ egyetlen Szent Koronája.

Mi volt hát Szent István árpádi öröksége? Atila és a hun-dinasztia népeket egyesítő hatalma — és a tény, hogy Atila hatalma ki sem terjedt a Kárpát-medence északkeleti nagy területeire, a legfontosabb magyar területekre, az évszázrezes bükki műveltség területére. Ott még akkor sem, ott már akkor sem hatalom uralkodott, hanem a mellérendelő egyenrangúság, a műveltség mindent megoldó ereje.³⁰³ De a több ősből összeforrott történelmünk kettős műveltséget mutat: 1. az ősi, folyamatos, egyenrangú szemléletre épülő népi műveltséget, és 2. a rendre változó katonai vagy uralkodói rendszer műveltségét. Természetesen mindkét összetevő rész megismerése, emlékének ápolása kiváló feladatunk. Az Árpád-házzal megszakadt a keletről jövő hódítási sorozat. A Kárpát-medencei hun és avar államot követően, Álmos és Árpád, illetve Géza-István és Vajk-István, Szent-László és a többi Árpád-házi csodálatosan nagyszerű műve, hogy a magyarok e terület népeit egyesítve úgy megszervezték, újjászervezték a hont, az országot, egyesítették a nemzetet, hogy az utódaiban a mai napig fennállhat.

A magyar hatalom lett a magyar, latinosan a hungaricus lét letéteményese. A korszak legnagyobb európai hatalmának, a mi Magyar Uralkodónknak a fő jellegzetessége az, hogy az Árpád-ház másik uralkodó ágat jelent ahhoz képest, mint amely már akkor megkezdte a kegyetlen, könyörületet nem ismerő tevékenységét, hogy nyugat felől meghódítsa, saját hatalma alá rendelje az Európai Kontinentst és népeit, nemzeteit. Ezért nem jöhetett létre sem német, sem bizánci hűbéresség itt, nem engedte a minket megszervező hatalom eredete, küldetése és jellege, azaz mert szent volt. A nyugati és keleti ádáz császári vetélkedés a római katolicizmus Kárpát-medencei térnyerésével megoldódni látszott, mégpedig mindkét véglet veszteségével és a Magyar Béke nyereségével. Sőt általunk még a keresztény hit is előre mutató fordulatot vesz, amennyiben a Mátyás király uralkodásának végéig teljességgel érvényesülhető Boldogasszony vallásként Szent István királyunk által elindítja az Istenszülő Szűz európai tiszteletét.

Talán csak miránk, magyarokra jellemző igazán az a tény, hogy vallásunk sokkal inkább építi magába, azaz a magyar kereszténységbe az őskortól folytonos saját műveltségi elemeit, mint európai környezete. A Nagyboldogasszony tisztelet azonosítása Szűz Mária Istenanya tiszteletével jól mutatja mindezt, elmentében a nyugat-európai Fekete Madonna tisztelettel, ami Mária Magdaléna tiszteletét jelentette. Ez összhangban van azzal is, hogy a kultúra és a nyelv lehetett, maradhatott nálunk a nemzeti azonosító eszköz, míg a leszármazás, a hősi vezetői kultusz és vérvonal nem játszott túl nagy szerepet, — s még talán a sok hatalmi beköltözés miatt se, illetve az erős, nagyszámú és gazdag műveltségű, tehetséges ősnép itthoni igényei miatt sem.

Szent István idejére tehát létrejött itt Európa legkorszerűbben felépített állama. A választott fővezér családja a vérszerződés alapján a nép örökös vezére,

³⁰³ Ugyanilyen szellemben a Kárpát-medencében a folyamközi civilizációt megelőzően több évezreddel már több tízezres nagyságú települések voltak, amelyeket azért nem nevez a mai történettudomány városoknak, teljesítményüket civilizációnak, mert nem voltak – a rablóktól védő – falaik (hiszen rablók sem léteztek)

majd apostoli királya lett. A Könyves Kálmán idejéből már ismert Szentkorona-eszme szerint azonban az országnak az uralkodó nem birtokosa, hanem a Szent Korona lényé egyesíti magában a területén élő uralkodó és nem uralkodó embe-
reket. Így ember nem birtokol embert. Ugyanakkor, minden alattvaló és az uralkodó maga is, a Szent Korona tagja. II. Endre idején született meg az Aranybulla, a király és a nemesi társadalom szerződése.

Kézai krónikája Salamon idejéig 'királyi' koronát említ,³⁰⁴ majd Gézától kezdve beszél 'ország koronáról'. A Szent Korona Tan is ilyen hazai jellegzetesség, amely kiolvasható már I. István Intelmeiből. Sőt leolvasható a magáról a Szent Koronáról, megjelenik annak az éves tevékenységi kört irányító, folyamatszervező szerepében. A Szent Korona Tan mint eszme tehát I. Kálmán idején már megjelent, és önálló alakban is hivatkoznak rá.³⁰⁵ A Szent Korona Tanak az a lényege, hogy a Magyar Királyságban a legfőbb hűbérúr egy szakrális tárgy, akinek így alattvalója mindenki, még a király is. Minden embert egymás mellé rendelő szemléletet tükröz ez a felfogás, ami másutt Európában vagy a világban az egész történelem során ismeretlen, és az Európát ekkorra teljesen át-fogó hűbéri rend mellérendelő kijátszását tükrözi, azaz sajátos magyar válaszként tekinthető a feudalizmust kialakító európai környezetre.

Merthogy, ezzel szemben a mi állami berendezkedésünktől eltérően a Magyar Királyság körül mindenütt a tripartitum uralkodott. A földet és vele egyetemben az azon élő embereket is ember birtokolta. Ami a Magyar Királyságban nincs így. Csakis a Werbőczy-féle törvények³⁰⁶ idején jelenik meg nálunk a jogrendben az ember birtoklása. Majd amikor a magyar törvények többszörös megszegésével itt hatalomra jutottak a Habsburgok, az ő uralkodásuk későbbi idején aztán sikerült a magyarságot megfosztani faluközösségeitől, és belekényszeríteni a hűbéri rendbe. A magyar társadalom ettől kezdve rendszeresen robbant, lett rebellis, kuruc, és alig 70 évvel a hűbéri rend véglegesítése után, 1848-ban azonnal el is törli ezt a rendszert, amint majd 1956-ban is az orosz gyarmati rendet. Ezzel visszautalva Hérodotosznak az igazságos 'szkítákra', azaz helyesen ránk vonatkozó leírására: rabszolgaságban nem tartható, inkább az életét adja fel, vagy elbujdosik.

Géza-István, az államépítő nagyfejedelem szent elhatározása tette országunkat nagygyá a kereszténységben, amikor két fenyegető világi hatalmi tényező között a keresztény lelki erőközpontot választotta támaszul. Majd az alkotmányos elvek írásban is rögzülnek első, szentté avatott királyunknál. Ő azt ajánlja nekünk, hogy amint a természet törvényei, úgy az emberi élet méltósága vezéreljen bennünket, a legfőbb hatalom, az isteni bölcsesség elrendelése szerint. A gazdagságra született magyar népnek a különféle népek állandó, keserűséget hozó támadásaira erényes és bátor védekezéssel kell, törvényszerűen válaszolnia, szem előtt tartva nagy és szent királyaink figyelmeztetéseit. Szent István legfontosabb tanítása, végrendelete arról szól, ami a királyi koronát alkotja, s ami által lehetséges akár uralkodni, akár uralmat elviselni, és az örök uradalomba bejutni. Eszerint az ország és koronája megbecsüléséhez, megőrzéséhez a következő tíz

³⁰⁴ Kálty (1978) Márk: *Képes Krónika*. Szépirodalmi Kiadó, Budapest. 122, 124, 136. 140. o.

³⁰⁵ Dümmerth (1977) Dezső: *Az Árpádok nyomában*. Panoráma, Budapest. 311-315. o.

³⁰⁶ Zétényi (1977) Zsolt: *A Szent Korona-eszme mai értelme*. Püski, Budapest, pp.: 83-89. V. ö. (Zétényi [1997] idézésében) Werbőczy István: *Tripartitum Opus Juris Consuetudinarii Incltyi Regni Hungariae. Nemes Magyarország Szokásjogának Hármaskönyve*. Buda, 1514.

emberi szándék és eszköz fenntartása szükséges, azaz Vajk-István királyunk ránk hagyta Intelmeiben a Magyar Tízparancsolatot:

1. Az egyetlen tökéletes oszthatatlan szeplőtelen istenségbe vetett egyetemes szent hit példaadása, jó tettekkel teljessé tévése, egységének, üdvösségének megőrzése.

2. A krisztusi kősziklán épült szent népegyház isteni kegyelmi jóságának fenntartása.

3. Az általuk őrzött Isten népe felé az isteni szentséget közvetítő, lelki feloldozó fölkenetek.

4. Az ország védőfalát alkotó, épülését szolgáló hűség, erősség, serénység, szívesség és bizalom a főemberek, tisztségviselők és vitézek oldaláról.

5. Az igaz ítélet lelki hatalmát adó irgalom a király vagy megfelelője részéről az ő ítéletét érdemlő ügyben vagy főbenjáró bűn vádlottjával szemben.

6. Szabaddá tevő legnemesebb bölcsesség befogadása, megbecsülése bárhonnét, bárkitől az ország naponta gyarapodása érdekében.³⁰⁷

7. Királyt állító, visszahívó tanács a bölcs korú legjobbakból, kiknek ifjabbak tanácsolnak.

8. Ősök, elődök, szülők, és királyunk tanításának követése, mint Istennek engedelmség.

9. Az imádsággal fohászokodás, büntől megtisztulás, feloldozás legnagyobb járuléka király és népe üdvösségéhez, legyőzhetetlenségéhez, erényességéhez, hatékonyságához.

10. Minden emberi erény elérése, gyakorlása: boldogító szeretet, tisztító kegyesség és irgalmasság mindenki iránt, erősség a megpróbáltatásokban, türelem a hatalmon kívüliekhez, alázat isteni felmagasztalásért, mértékletesség ítélezéskor, szelídség az igazsággal szemben, becsületesség és szemérmesség.

Tudatosítanunk kell, hogy ami az Intelmekben olvasható, az nem egyszerű ajánlás, hanem alkotmányos kötelesség, hiszen Szent István Intelmei államjogi mű, sokkal-sokkal korábbi, mint az elsőnek tartott XIII. századi Magna Charta. Külön érdekesség és bizonyíték arra, hogy Szent Istvánt is a Szent Koronával koronázták, az Intelmek és a Szent Korona tanításának megegyezése.³⁰⁸ E tény az Intelmeket is hitelesíti, és egyébként maga István neve Korona (Sztephanosz) görögül.

S hogy milyen régi a történelmi Magyar Alkotmány? Hatékony és igazságos elvei már a Vérszerződésből vitathatatlanul kitetszenek, s Árpád következetes hadmozdulatainak alapjául szolgálnak. De akár a hunok és az avarok államalkotó tevékenységében felfedezhetők. Üzenete ma, hogy magyar lényegünk adjon erőt, kapcsolódjunk össze mi, Kárpát-medenceiek – magyar és nem magyar anyanyelvűek – először a magyaros gondolkodással, és csak azután az európaival. Kapcsolódjunk a világban szétszórt testvéreinkhez is. Alkossunk közös célt, sokasítsuk hitünket, létünket és örök emberségünket, mert gazdaggá tölti életünket, egészsé, egészségessé, eredményessé és boldoggá tesz. Egész Európa igényli saját történelmi és szellemi egysége gyökereit megismerését. Mert könnyen tévútra jutunk, ha nem vesszük figyelembe az átfogót, a tőlünk független megmásíthatatlant. Ezen kívül rögtön a bőrünkön érezzük, ha a közeli és távoli szomszédok, nemzettársak történelmi tájékozottsága hiányt szenved minket ille-

³⁰⁷ És nem az idegenek kritikátlan befogadása tehát ez a pont!

³⁰⁸ Csomor Lajos gondolata.

tően. Mai gyökértelen világunkban elengedhetetlen megfelelő történelmi tudat meghonosítása az emberek gondolkodásában, érzelmvilágában, hogy tudjuk, honnét jöttünk, és elfogadjuk: legfeljebb merre mehetünk.

II./2. A közjogi rendezés folyamata

Az államot a közjog alkotmánya építi fel, s ez rendelkezik a pártok és a képviselőrendszeréről. Az ilyen állam – háborús okból vagy más miatti – megrendülésével, megszűntével együtt *közjogi rendezetlenség* lép fel, s valamilyen erőszakkal felállított, közjogilag elfogadhatatlan bábállam szokott felbukkanni, amelynek minden intézkedése törvénytelen, jobban mondva közjogilag érvénytelenek még a törvényei, vagy az általa kreált alkotmány is. Az eredeti államot megrendítő, megszüntető ok elmúltával helyreállítandók legalább a közjog érvényesülésének feltételei, vagyis megteremtendő a közjogi helyzet, majd pedig *közjogi rendezés* szükségeltetik. Az igazi kiindulás mindenképpen a már meglévő évezredes erkölcsi intézményekre, emberi normákra való hivatkozás, valamint a korábban ezekre hivatkozó közjogi folytonosság helyreállítása lehet. A közjogi folytonosság helyreállítása a közjogi rendezés. Következésképp a közjogi rendezetlenség felszámolására a közjogi rendezés közjogilag elengedhetetlen.

A közjogi rendezés lebonyolítása – amennyiben nem forradalmi lendülettel és durvasággal történik – pontos és kifinomult, közjogilag rendben lévő kell legyen, ami miatt igen hosszadalmas is lehet. A lényeg az emberek külön-külön való és az egész nép részéről megvalósuló független és szabad akarathelyreállítás a közjog helyreállítása érdekében.

A közjogi rendezetlenség minket érintő legutóbbi példája, hogy 1944. március 19-én, amikor a náci Németország hadserege megszállta Magyarországot, elfogta a kormányzót és felszámolta a parlamentet, megszűnt a magyar nép *szabad akarathelyreállításának* lehetősége.³⁰⁹ A második világháború végén a Szovjetunió hadserege szállta meg az országot, tehát a magyar szuverenitás érvényesülése továbbra is akadályozott maradt. Sem az állam nem szándékozott közjogi rendezés számára felfüggeszteni önmagát, sem a társadalom nem volt képes kivívni e *legalapvetőbb emberi jog* érvényesítését. Az 1948-as totális diktatúra bevezetésével pedig, minden lehetőség elveszett a közmegegyezéses rendezésre. Ezért fontos hangoztatni az utolsó, közjogilag érvényes országgyűlés idevágó határozatát, amely egybevág a közjogi elemzésnek a jelenlegi helyzetünket elmarasztaló megállapításaival.

Az elvett jogok visszaállításának követelménye miatt ugyanis ma nem tévedés, hanem szándékos politika az érvényes magyar alkotmány és a rá épült törvények mellőzését folytatni. És ez közjogi botrány: Európa, a világ és a magunk szégyene a jogtörő gyakorlatot fenntartani, elismerni, támogatni. Ezért meg kellene adnunk a szükséges felvilágosítást mindenkinek. Akinek ez a köztájékoztatás eddig kötelessége lett volna, s nem tette, nagyot mulasztott. A mulasztást semmi se menti, de bizonyos érdekek érthetővé teszik, magyarázzák, s e magyarázat segít felszámolni a mellőztetést.

³⁰⁹ Az Altöttingi országgyűlés felhatalmazásának szörszálhasogató vizsgálatának ezért nem sok értelme van, hiszen a megszállás hatása addig nem szűnt meg sem az országban, sem az országgyűlés tagjai vonatkozásában.

Alkotmányunk és a rá épülő törvények mellőzését 68 éve a német hadsereg, országunkat megszállva kikényszerítette, amely kényszerítés folytatódott, amikor a szovjet hadsereg szállta meg országunkat 1944–45-ben és 1956-ban.³¹⁰ Alkotmányunk és a rá épülő törvények érvényességét ez nem szüntette meg, csupán hatályvesztés történt, mert más, nekünk idegen törvényeknek a hatályát kényszerítették ránk. Eredeti alkotmányunk és a rá épülő törvények érvényességét tehát nem csorbította, amikor mellőztetésük közepette az 1949/XX. törvény 77. §. (1) cikkelyel, mint alaptörvénnyel és a neki megfelelő törvényekkel lett helyettesítve, vagy 1990-ben az átalakítva, legújabban pedig Magyarország *Alaptörvénye* (2010. április 25.)³¹¹ lett a helyettesítő.

Utóbbi azonban – nem a magyar állampolgárok, hanem a magyar nemzet tagjai nevében – a preambulaként szereplő 'Nemzeti Hitvallásban' kijelenti: „Tiszteletben tartjuk történeti alkotmányunk vívmányait és a Szent Koronát, amely megtestesíti Magyarország alkotmányos állami folytonosságát és a nemzet egységét.”³¹² Ezt a kijelentést akár a kényszerrel megszakított eredeti közjogi állapot helyreállításának első lépéseként is üdvözölhetjük. Attól függően, hogy miként értelmezzük a 'tiszteletben tartjuk' fogalmát. Ha ez továbbra is csak érvényességet jelent és nem hatályba léptetést, akkor a tisztelet kinyilvánítása viszont egy lépés lehet a hatályosság elérése felé. Sőt a történeti alkotmányunk vívmányainak és a Szent Koronának a tiszteletben tartása egyenesen az új alaptörvény és a jövő törvényhozás elvi alapjaként is szolgálhat. Ezt megerősíti a folytatás, bár nem biztos, hogy az Országgyűlés tagjai tudatában voltak mindennek.

Mert amivel folytatódik az alaptörvény preambuluma, az kérdéses lenne, hogy nincs-e ellentmondásban önmagával az alaptörvénnyel, ha történeti alkotmányunk és a Szent Korona tiszteletben tartása nem szerepelne éppen előtte. De szerepel, és ezzel a 'tiszteletben tartjuk' kinyilvánítása okán vagy alapján válik lehetővé az új alaptörvény létrehozása. Mert a preambulum szövege így folytatódik: „Nem ismerjük el történeti alkotmányunk idegen megszállások miatt bekövetkezett felfüggesztését. Tagadjuk a magyar nemzet és polgárai ellen a nemzetiszocialista és kommunista diktatúrák uralma alatt elkövetett embertelen bűnök elévülését. Nem ismerjük el az 1949. évi kommunista alkotmányt, mert egy zsarnoki uralom alapja volt, ezért kinyilvánítjuk érvénytelenségét.”³¹³ Az emlí-

³¹⁰ Szemünk előtt van az összes korábbi kényszerítés is, ami alkotmányos hatalmunk és nemzetünk, országunk rontásával, szűkítésével járt. Közvetlenül előtte a trianoni békediktátum (melyet majd megerősít utóbb a teheráni-jaltai döntés és a potsdami béke), az 1848-49. évi szabadságharcunk, s azelőtt a kurucok küzdelmei és a Rákóczi-szabadságharc. Előtte váraink, fővárosunk felrobbantása, lerombolása a Habsburg király parancsa szerint, előtte Zrínyi Miklós költő és hadvezér elveszejtése, árulással az ország egy részének török kézre juttatása, még előtte Mohácsnál a király elveszejtése, a Korona Habsburg kézbe juttatása, még előtte Mátyás vívmányainak kegyetlen visszavétele a Dózsára kényszerített polgárháborúban. Azt megelőzően Mátyás király elveszejtése. Azelőtt az összes cselszövés, ármány, ami királyainkat, királyságunkat és népünket kisebbitette, lerontotta.

³¹¹ Magyarország Alaptörvényét az Országgyűlés a 2011. április 18-i ülésnapján fogadta el. Életbe lépett a Magyar Közlöny 2011. évi 43. számában való 2010. április 25-ödi megjelenése napján.

³¹² Magyarország Alaptörvénye (2011). *Magyar Közlöny* 2011/43. p.: 10656. <http://www.kormany.hu/download/0/d9/30000/Alapt%C3%B6rv%C3%A9ny.pdf>. Módosítva: 2011.04.26. 11:01:36.

³¹³ Magyarország Alaptörvénye (2011). p.: 10656.

tett ellentmondást az okozná, amennyiben az új alaptörvényt nem a történelmi alkotmány és a Szent Korona tiszteletben tartása alapján hozták volna létre, hogy az új alaptörvény a Záró rendelkezéseinek 2. pontja szerint: „Ezt az Alaptörvényt az Országgyűlés az 1949. évi XX. törvény 19. § (3) bekezdés a) pontja és 24. § (3) bekezdése alapján fogadja el.”³¹⁴ Miközben az elején kijelenti, hogy ezt nem ismeri el. Azaz ennek alapján el sem fogadhatná az új alaptörvényt. De mivel nem ismeri el, ám a történelmi alkotmány vívmányainak és a Szent Koronának a tisztelete alapjára áll, elfogadhatja az új alaptörvényt, csak hogy a történelmi alkotmány és a Szent Korona tiszteletben tartása által meghatározott közjogi rendezés első lépéseként.

A közjogi rendezés szükségességét ugyan nem említi meg a szöveg, de az következik abból – és ezért az új alaptörvényben így mégis benne van, – hogy a továbbiakban elismeri ugyan a korábban tagadott nemzetiszocialista és kommunista diktatúra alatt fellépő 1956-os közjogi rendezési kísérletet és az 1990-es rendszerváltozást mint annak a diktatúrának a felszámolási kísérletét, illetve valószínűs felismerését, de ezzel az új alaptörvény létrehozásával annak közjogi eredményén változtatni akar: „Egyetértünk az első szabad Országgyűlés képviselőivel, akik első határozatukban kimondták, hogy mai szabadságunk az 1956-os forradalmunkból sarjadt ki. Hazánk 1944. március tizenkilencedikén elveszített állami önrendelkezésének visszaálltát 1990. május másodikától, az első szabadon választott népképviselő megalakulásától számítjuk. Ezt a napot tekintjük hazánk új demokráciája és alkotmányos rendje kezdetének.”³¹⁵

A kezdetet követő 20 év pedig leginkább a – történelmi alkotmányunkon alapuló – teljes közjogi rendezés hiányából fakadt nehézségeket, országos bajokat, veszélyes folyamatokat jelenti nyilvánvalóan mindenki számára, hiába történt meg „demokratikus alapon” a kommunista alaptörvény kiigazítása 1990-ben – valódi felhatalmazás nélkül, hiszen az országgyűlési választást ugyanúgy a Vörös Hadsereg árnyékában tartották, mint 1944-től (Debrecen) kezdve történt. Ugyanakkor ebben a két – kényszerű, felhatalmazás nélküli – alkotmánycserélési folyamatban gyakorlati és elvi okokból minden bizonnyal hatást gyakorolt nemcsak a szovjet államszemlélet, illetve majd a neoliberális, hanem a magyar közjogi hagyomány, illetve régi törvényeink, a Corpus Juris Hungarici egyes remek törvényei is. Ez azonban édeskevés volt, kevés az üdvösséghez, mint az ország mai siralmas állapota mutatja. Ezért üdvös most, az új alaptörvény preambulumban hivatkozni történelmi alkotmányunkra és a Szent Koronára. Bizonyos jogfolytonosság már ezidáig is visszaállt kétségtelenül, akár egyes korábbi törvényi részek hatályba helyezésével, például a híres kereskedelmi törvényünk még 19. századi formákat is tartalmaz. De most a folytatásban figyelembe kell vennünk, hogy egész alkotmányosságunk megsértett, figyelembe nem vett maradt a diktatúrával megalapozott törvénygyártásban is. Ma már történelemnek számít, de egyúttal bizonyítja, hogy a nemzet egésze nem értett egyet a rendszerrel, ahogy 1948-ig 'felszámították' a korábbi – az egész nemzet képviselőjét megvalósító – politikai erőket, s a megszállókat kiszolgáló erőszakszervezetekkel helyettesítették és ezt az eljárást haladó szocializmusként, minden eszközzel népszerűsítették. És persze ugyanezt bizonyítja 1956 ellenállást megvalósító forradalma is. Valamint az 1990 óta megvalósult neoliberális országvesztés, ami

³¹⁴ Magyarország Alaptörvénye (2011). p.: 10681.

³¹⁵ Magyarország Alaptörvénye (2011). p.: 10656.

miatt az alkotmány megváltoztatását lehetővé tevő kétharmados választási eredmény született, szintén elegendő indokot nyújt a teljes közjogi rendezés végrehajtására történelmi alkotmányunk vívmányai és a Szent Korona tisztelete alapján. Ez tovább már nem elodázható, felemás intézkedésekkel nem megakadályozható.

Mert ha az 1949-től indult folyamat – hogy eredeti alkotmányunk és az arra épülő törvényeink mellőzöttek voltak – 1990-től annyiban enyhült is, hogy sajátos jogkultúránk háttérbeli hatására a jogalkotás már nem mintegy tudattalanul, az üldöztetés ellenére, hanem szándékosan is beépítette az új törvényekbe az eredeti régi jogelemeket és azok európai párhuzamait, hogy ez mennyiben történt meg, azt pontosan ki kell mutatni, hiszen az ilyen régi–új, hatályos és érvényes mozzanatok lehetnek a kiindulópontok a teljes régi érvényes alkotmány és rá épült törvények újra, a megfelelő formában való hatályba léptetésére. Ez egy kiegyenlítő forma lehet, amely tehát épít azokra a jogrészekre, amiket a korábbi szándéktalan kiegyenlítődés eredményeképpen hatályos forma és érvényes tartalom jellemez, és hatálytalanítja az új, de a régi szerint nem érvényes részeket, valamint újra hatályba helyezi az összes régi elemet.

Mindeme kiegyenlítődést a mostani európai szövetségi, valamint az egész világra érvényes nemzetközi jogi elkötelezettségek, elvek figyelembevételével kell véghezvinni. Mindebből olyan helyzetek adódhatnak, hogy a megfelelő közjogi fórum igénybevételével az egyes hatályos törvényeket érvényesíteni kell, érvényeseket nem kell hatályba venni, valamint a nemzetközi szempontokat is megvizsgálva, közjogunk szerint érvényes módosításokat kell eszközölni az újra hatályba lépő jogrészekben, vagy megfelelő fórumon indokolni és javasolni a jogilag logikus módosítást a nemzetközi jogelven. Ezek elvégzéséhez esetleg sosem volt dolgokat kell megvalósítanunk és a magyar történelemben előfordult hasonló helyzetek megoldási elveit figyelembe vennünk, alkalmaznunk.

Olyan megkerülhetetlen, de nagyon elhallgatott kérdéseket vet fel mindez, hogy az eredeti királyság-e még Magyarország, vagy pedig a megszálló szovjet-hatalom akaratóból, és az azt hallgatólagosan támogató, akkor még szövetséges hatalmak jóváhagyásából született új államforma, a köztársaság, majd hamar a belső puccsal létrehozott népköztársaság legitim volt-e, amiképpen az abból létrehozott legújabb köztársaságunk is. Egyébként a nyugati hatalmak kihátrálása a második világháborús szövetségből és a hidegháború kirobbantása,³¹⁶ további érv a most már teljesen a Szovjetunióknak és a szovjet típusú társadalmi rendszernek odavetett országunk kényszerű jogi berendezkedésének közjogilag érvénytelen mivolta mellett. Ugyanilyen érv az 1956-os, világraszóló forradalmunk is. Mindenféle, a nemzetközi jogban elfogadott elvet tipró volt e forradalom leverése és az ország újbóli megszállása. Ennek utána akár enyhült néha, akár szigorodott a kádári terror és diktatúra, annak hosszútávú kényszerű döntései és azok kihatásai ugyanolyan megítélés alá esnek, mint a megszállók közvetlen befolyása.³¹⁷

³¹⁶ Churchill eredeti terve szerint egyébként a sztálini Szovjetuniót annak nagyvárosai felé indított, atombombával megrakott bombázó repülőgépekkel akarták térdre kényszeríteni, de a Vörös Hadsereg kiváló légvédelme miatt elvetették ezt a megoldást.

³¹⁷ Itt fel kell vetnünk azt is, hogy a második világháborút követő egész európai és világhelyzetet az erőfölényből fakadó kényszer közjogilag megengedhetetlen alkalmazása szempontjára

Az alkotmányt felfüggesztő kényszer elmúltával tehát az alkotmányi és törvényi mellőztetést közjogi rendezéssel fel kell számolni. A közakaratra való bármilyen hivatkozás ezzel kapcsolatban csak a régi, érvényes alkotmányosságunk és a rá épülő törvényességünk visszaállítása után jöhet szóba, mert addig a közakaratot az alkotmány mellőzése szükségszerűen korlátozza. Ezt ki kell mondani, minden mai jogi intézményhez, intézkedéshez hozzá kell fűzni. Olyan ez, mint a hazánkban oly sokáig ideiglenesen állomásozott Vörös Hadsereg esete volt.³¹⁸ Nagy kérdés azonban, hogy megszűnt-e a közjog szerint megengedhetetlen kényszerítés. Nem csupán azért kérdéses, mert az országot és a népet érintő számtalan ügy a rendszerváltoztatás óta tovább rombol bennünket, azaz mint ha a kényszerítés nemhogy csökkent és megszűnt volna, de új, szokatlan, ezért kevésbé kivédhető formákat öltött. Hanem azért is, mert magának a közjogi rendezésnek az elmaradása is csak annak következményként fogható fel. Mindenesetre az, hogy alkotmányosságunk és törvényességünk közjogi visszaállításának ügye ilyen nehezen kap nyilvánosságot és nyer teret, ugyanebbe az irányba mutat. Azaz azokra az érdekekre, amelyek nemcsak korábban lefolyt közjogi rendezetlenségből fakadtak, hanem a közelmúlti rendszerváltoztatással és azóta is felhalmozódtak, s amelyek érvényesítéséhez továbbra is fenn kell tartani a közjogot sértő állapotokat.

Itt hangsúlyozandó, hogy bár több, a szomszédos országokban lefolytatott gyakorlat mintát szolgáltatott volna a mi közjogi rendezésünkre is a szovjet megszállás megszűntekor, nem véletlenül mellőzték az új hatalom képviselői azokat a megoldásokat. És ebben a mi tényleges helyzetünk volt a leginkább ludas, és nem az akkor a hatalomban maradt és a hatalomba belépő személyek közvetlen akarata, szándékai és érdekei. Ha ők ezeket érvényesíteni tudták, akkor az a kényszer fenntartható mivoltának volt köszönhető, és nem az ő szándékaik minőségének, vagy a sokszor hangoztatott emberi bátortalanságuknak–ügyetlenségüknek, államférfiúi alkalmatlanságuknak. Az a második világháborút követő köz-jogtalan helyzetnek a továbbiakban is való zavartalan fennmaradásának következtében történt. Így aztán a csehek, szlovákok, lengyelek, majd a románok, és végül a délszlávok manapság időtállóan érvényes és közjogilag is fényessé váló megoldásait sem az ő közelmúlti vezetőik emberi, politikusi minőségi előnyeinek kell köszönnünk. Egyszerűen arról van szó, amit egyébként eddig nem tudatosítottunk eléggé, hogy 1945-ben nemcsak Hitler utolsó csatlósának kiáltottak ki bennünket, hanem hogy ezért megtettek a második világháború egyetlen valódi vesztesének is minket, szovjet katonai megszállással egyetemben. A balti államok persze figyelembe veendőek, és maga a ketté vagy négygyé osztott Németország is, ebből a szempontból, de az ő veszteségeiket enyhítették a körülmények. A baltikumiaiak csak viszonylagos korábbi önállósága, és a német háborús bűnök valódi nagysága. Nálunk egyik sem állott fenn a valóságban. Mindenesetre a szovjet megszállás más nemzeteket is sújtott, de a szintén fiatal Ausztria hamar megszabadult tőle, s ott nem is volt teljes. Kelet-

ből még nem tette helyre a világ, ennek a közjogi rendezése is várat magára. Elég itt a délvidéki vérengzésekre, a málenkij robotra, a Benes-dekrétumok hatásaira, vagy a romániai magyar-üldözésekre utalnunk. Ám maradtak máshonnan is ilyen rendezetlen ügyek.

³¹⁸ A fiatalabbak kedvéért idehozunk egy anekdotát, miszerint a veszprémi napilapban annak idején megjelent tudósítás szerint "a hazánkban ideiglenesen állomásozó szovjet hadsereg tisztjei megkapták öröklakásaikat".

Németország kirakatként jól fejlődhetett, és Nyugat-Németországot a Marshall-terv segélye hamar felemelte.

Így aztán saját, a számára legjobb nemzeti politikát minden többi szomszédos vagy szocialista ország többé-kevésbé folytathatta, mialatt ez a mi számunkra nem adatott meg. Már a háborúban sem adatott meg semmiféle, ezt majdan elősegíthető megoldás alkalmazása. Sztálin nem engedte meg a moszkvai magyar kommunista emigrációnak, hogy az önkéntes Kossuth-hadosztályt felállítsa a magyar hadifoglyokból. Amit a mi partizánjaink végeztek, vagy a németek ellen felállított hadsereg képviselt, az végül nem lett figyelembe véve a béketárgyalásokon. A szlovák partizánok tevékenysége és a román átállás viszont igen, és elfelejtődött mindaz a bűn és borzalom, amit Tisó Szlovákiája, Antonescu Romániája valóban művelt Hitler érdekében. Több izmus is érvényesült ebben, ami közül kiemelkedett a pánszlávizmus. Az előbbi, nehezen megragadható izmusokat pedig, a nyugati szövetségesek érvényesítették, mindig a mi kárunkra és szomszédaink előnyére. Így aztán semmit se számított sem a lengyel, sem a francia katonatisztek magyarországi üdültetése, sem az hogy az osztrákok virágosóval fogadták a német hadsereget és utána is együttműködtek a nácikkal. Nem számított a pesti zsidóság nagy részének szerencsés, de tudatos megmentése Horthy részéről, de kiemelten számítottak a nyilas pribékeknek az ország német katonai megszállása után, német fegyverek árnyékában elkövetett gazságai. S egyáltalában véve, úgy látszott, mintha nem tekintették volna a magyarság politikáját megbénítónak az ország német megszállását, hanem az után is elvárták volna a megszállás nélkül megtehetőket. Mintha nem is lett volna német megszállás, pedig volt: az addigi magyarországi baloldali közlekedést például a német katonák terelték át a jobboldalra, ahol ők is közlekedtek.

Persze tudjuk és nem mentjük, hogy az akkori helyzetben milyen sokat nyomott a latba a Szovjetunió megtámadása részünkről,³¹⁹ és ezzel szemben Románia megfelelő időben történt kiugrása a háborúból a másik oldalon. Ám ameddig nincs minden a megtörténtek igaz logikai rendjében értékelve, sajnos el kell fogadnunk, hogy a győztesek mohó étvágya lett igazolva, és az azt megszenvedők igazsága – újabb igazságtalanságok forrásaként – nem lett képviselve. Mostani szempontunkból azonban fontosabb ennél, hogy a debreceni országgyűlést a szovjetek és a hazatérő moszkvai magyarok szervezték meg, behívásos alapon. Ez egyből irányt szabott az országnak, amelyet a megtartott választások már nem tudtak módosítani, hiába voksolt a nép azzal ellentétesen. Az említett leszalámizással, a sztálini mintájú megfélemlítéssel és állami terrorisztikus eszközökkel hatalomra került Rákosi-csapat mintegy folytatta az országot ért igazságtalanságokat, jogsértések formájában, és örökre szerette volna levenni napirendről minden korábbi igazságtalanság felülvizsgálatát is, ami a háborúban és az azt lezáró békékkel ért minket. Sőt a propaganda a Moszkvában kipróbált és a hitlerire is emlékeztető eszközei éppen a minket igazságtalanul megrövidítők és a határainkon túl élő magyarokat sanyargatók, elnyomók törekvéseivel és eszközeivel értett egyet, azokat támogatta. Azokat ráadásul a haladás netovábbjaként, igen nagy eszmei rombolást, meghasonlást okozva terjesztette.

³¹⁹ Nem enyhítette annak megítélését a magyarországi akkori félelem a sztálini valóságos kommunista állami terrortól, ami fölött a nyugat inkább hajlamos volt elsiklani, s ami végül sajnos igen kegyetlenül tényleg elért bennünket.

Nem véletlenül jött létre tehát az 1956-os rendezési kísérlet, közjogi rendezés forradalommal, hanem a régi magyar közjogot durván tipró, a nemzet elemi érdekeit sértő és egyenesen eláruló politika és gyakorlat ellen történt az '56-os népfelkelés. Amivel ugyanúgy magunkra maradtunk, mint a második világháború utáni helyzetünkben. Sok mindent elmondtak már 1956-ról, főként a korábbi magyar életszínvonal hanyatlásának tovább nem tűrhetésével magyarázva a forradalmat, a forradalom valódi célját azonban soha nem sikerült egyértelműen megragadni, illetve a céltézist bizonyítani. Megfontolandó, hogy elsődlegesen a közjogi rendezetlenség miatt robbant ki az '56-os forradalom. Azaz nem csupán az 1945 vagy 1948 óta eltelt rövid időben felgyülemlett sérelmek és tűrhetetlen állapotok, intézkedések miatt, hanem sokkal mélyebb és régebbi, általános közjogi okok húzódtak meg a háttérben. Az első világháború végi imperialista békediktátum, mint nemzetközi közjogi nonszensz és annak minden gyászos következménye,³²⁰ illetőleg a két világháború közti, ezt megszüntetni szándékozó revizionizmus végső soron való eredménytelensége, végül a közjogi rendezetlenség diktatórikus eszközökkel örök időkre való kiterjesztése a proletárdiktatúrát gyakorló uralkodó elit által, ami egyúttal megfosztotta az embereket a *polgári létforma* biztonságától, kiszámíthatóságától és méltóságától is.

Az 1956-os magyarországi forradalom azért is volt nagyon tiszta forradalom, mert tisztán és világosan állt eszmei célja az emberek előtt: rendbe tenni a dolgokat, legalább a korábban már megvolt színvonalon. Ezért '56 emlékét gyalázza meg azt hirdetni a forradalmárokról, hogy valójában nem is tudták, miért harcolnak, értelmetlenség is manapság ezt mondani, annyira logikus volt az akkori célkitűzés. Kiváltó okként persze helyes a "zsarnoki rendszer totális legitimációs válságát" megjelölni, indítékként a "társadalmi rend struktúrájának" megváltoztatását, minősítésként pedig a "szociális forradalom" elnevezést.³²¹ Az a legjobb leleplezés, hogy a szovjet titkosszolgálat is benne volt egyfajta lázadás

³²⁰ Újabbban a háborús hitelek visszafizetésének kényelmessé tevésével az utódállamoknak is magyarázzák a Magyar Királyság akkori, oly kegyetlen és igazságtalan, minden etnikai vagy gazdasági racionalitást nélkülöző szétszabdolását. Amikor már nem volt érdekes, mert a pénz befolyt, senki sem gátolta a bécsi döntésekkel való legalább etnikai kiigazítást jelentő rendezést.

³²¹ Amint azt Fehér Ferenc–Heller Ágnes korábban tette. A közjogi emlékezet összehasonlító tükrében ők a következő elviselhetetlenségeket sorolják fel: "A társadalmi létnek nem volt egyetlen olyan vonatkozása sem, amelynek tekintetében Magyarország ne lett volna a legmegalázottabb, a legösszetörtebb, a legnyomorultabb Kelet-Európában. A térség egyetlen országa, ahol a területi változások csupán veszteséget jelentettek. A rendőrterror, mely válogatás nélkül irányult fasiszta háborús bűnösök, egykori burzsoá, a rendszer vélt vagy valós ellenségei, időnként pedig egyenesen a rendszer egyes alapítói ellen – és amely terror volt, nem törvényes bűnüldözés elviselhetetlen mértéket öltött. A tízmillió lakosságból körülbelül 300.000 ember került internáló táborokba, ezek a rendőrbíráskodástól függtek (még csak nem is a korszak felette problematikus 'legális bíráskodásától'). Tízezrek voltak börtönben, ezeket kivégeztek. Az őrizetbe vétel előtt és után uralkodó körülmények mitsem különböztek a fasiszta eljárásoktól. Fizikai kínzás lett a kihallgatások szokványos eszköze és a legegyszerűbb út a vallomások kicsikarására, fiatalokú 'politikai bűnözőket' végeztek ki, túsokat (többnyire a letartóztatottak családtagjait) használtak fel a vádlottak zsarolására, foglyokat vertek agyon az ítélet előtt és után pusztán bosszúból, a börtönök és az ÁVH-s tisztek élet-halál urai voltak, nem kellett elszámolniuk a bebörtönzöttek életével: embereket gyakran úgy végeztek ki, hogy búcsúleveleiket sem továbbították hozzátartozóiknak. Mindez részben a Szovjetunióban uralkodó 'szocialista jogszolgáltatás' hűségese utánzása volt, részben 'magyar újítás' volt." (*Magyar Füzetek*, Párizs 1981.)

megszervezésében, hogy aztán azt leverve állandósítsa jelenlétét nálunk az ausztriai kivonulás után, szintén nem von le semmit a forradalmat kirobbantók és a harcolók igazságérzetéből, bátorságából.

Mert a forradalom kirobbanására és lezajlására, jellegére nem ad magyarázatot csupán az elnyomás, amely a többi szocialista országban is nagyfokú volt. Kellett az az évezredek magyar szabadságszeretet is, amely a magyarokat jellemzi, hogy inkább elbujdokolnak, de nem tűrik a rabságot. S annak is megvolt az oka, hogy a forradalom szószerint is tiszta volt: a tüntetőkről készült felvételeken meghatóak a tiszta tekintetek, a véletlenül betört kirakatablakok mögött sértetlen maradt az árukészlet, a harcokban elhunytak hozzátartozóinak a lakásuknál az utcára őrizetlenül kitett urnában gyűjtöttek hetekig. E tisztaság oka az egyetértés volt a célokban, és annak tudata, hogy e célok az elsődlegesek, a legfontosabbak, alábbvalókért nem is érdemes mozdulni. Ez a felemelő érzés és fennkölt gondolat magyarázza azt a természetességet is, amivel, különösen a fiatal forradalmárok az életüket kockáztatták, és vérüket ontották, a tüntetéseken és a harcokban.

A világtörténelmi szerep, hogy mi már ekkor rést ütöttünk a csak később felhúzendó Berlini Falon, abból a környező országoknak és a nyugatnak hihetetlennek látszó tetteiből fakadt, hogy szembeszálltunk a Szovjetunióval.³²² És a teoretikusok legnagyobb megdöbbenésére, olyan formákat találtak a munkások – magától értetődő természetességgel – a gyárak vezetésének megújítására, amire ők álmodó eszükben sem gondoltak, de ami a magyar közjogi kultúra és a múltban hosszú ideig érvényesült faluközösségi köztulajdon fényében érthető.

Amint aztán a kádári úgynevezett konszolidáció valamit mégis megvalósított '56 szelleméből, úgy az kezdett a közjogi rendezetlenség negatívumaira is kevés gyógyírt jelenteni. A *magyar 1968* pedig szinte felért volna egy közjogi rendezéssel, ha nem vonják vissza 1973-ban. S hogy még ez a rossz felemáság is további eredményeket hozott, annak minden bizonnyal a közjog szintjén addig megvalósult pozitív szemléletváltás volt az oka. S a késő kádári időkben és a nyolcvanas években pedig a *boldogulás kis körei* épültek ki, amihez ha nem is a szabadság, de a pragmatizmus nyújtotta a megfelelő keretet. E pragmatizmus pedig élen járt a *rendszer megváltoztatása* s az azóta eltelt évek ideológiájában, illetve társadalomelméleti elveiben is. 1956 szelleme azonban akkor fog végérvényes és teljes győzelmet aratni, ha közjogi értelemben is érvényes, azaz minden magyar társadalomalkotó rész számára megfelelő alkotmányos, törvényi és erkölcsi rend valósul meg, illetve áll vissza a történelmi alkotmánynak megfelelően Magyarországon.

Hegynyi nagy akadályként tornyosul mindez elé az, hogy az Európai Unióhoz való csatlakozással bizonyos mértékig akár a jelenlegi alaptörvény, akár a jövőben visszaálló történelmi alkotmány bizonyos részben – deklaráltan – érvénytelenítődik. Más kérdés, hogy történelmi alkotmányunk szelletje, szellemének szele piheként ezt a korlátozást is elfújja, ha képes az egész ország katonai megszállása következményeit is megszüntetni. Ahogy eddig az 1949-es alaptörvényből az uniós jog bizonyos – emberiségi és nemzeti léptékkal mérten megfelelő – elvei kitörölköztek a nem odavalókat, ugyanúgy történelmi alkotmányunk ha-

³²² Kimondtuk, hogy a király meztelen, és hogy a "sötétség délben" (Koestler Arthur) természetellenes. S mert a megszálló szovjet hadsereg kiskatonái megbarátkoztak a forradalmárokkal, még azt a történelmi távlatot is felvillantottuk, hogy a Szovjetunió is átalakítható.

tályba léptetésével az uniós jogból kell kitörölnünk az oda nem valókat, amelyek sértik az emberiségi és emberiség-nemzeti érdekeket, amelyek módosítása a történelmi alkotmányunk szellemében nemcsak a mi, hanem az egész Európai Unió érdekét is szolgálják. Az eddigi jogharmonizáció nem volt képes egy európai alkotmányt felépíteni, amely minden tagnemzet mint emberiségrész érdekét szolgálja, és amelyet ezért minden tagállam elfogad. Helyette az európai nemzetek megsemmisülését, az állami lét egyfajta feladását eredményező javaslatokkal találkoztunk sorra, amelyeket az öntudatosabb európai nemzetek – szerencsére – sorra lesöpörtek az asztalról.

Ebben a helyzetben 2004. május 1-jétől sokkal inkább életben lévőnek kell tekintenünk történelmi alkotmányunkat, mert már nemcsak nekünk jelent olyan jogilag fölöttes intézményt minden eddig ránk szabadulthoz képest, amelyet követnünk üdvözítő, hanem ilyen hatása kiterjed a többi uniós nemzetre is, közös szellemi iránymutatónk, amihez igazodhatunk. A mi esetünk attól sajátos, hogy a már az Európai Unióban bennlévő és a többi csatlakozó ország esetében nem volt közjogi hiátus, náluk mindenütt hatályos volt az ő saját alkotmányuk. Ez a csatlakozással is hatályos marad, kiegészülve–módosulva bizonyos elfogadott uniós elvekkel. Nálunk viszont a csatlakozáskor továbbra sem lett visszaállítva hatályos alkotmányként a történelmi alkotmányunk, hanem csak az azt bitorló alaptörvény lett módosítva, kiegészítve az uniós joggal, azaz nem lett helyreállítva a törvényesség, amint 1989-90-ben sem. Ez az áldatlan helyzet meglátszik egész azóta eltelt életünkön: rablóprivatizáció, a nemzeti vagyon elkótyavetyélése, a nemzeti érdek lábbal tiprása és az ország és polgárai mérhetetlen eladósítása, eladósodása, a nemzet lesüllyedése. A mostani európai szövetséghez csatlakozás tehát annyiban jelenti a felélesztett eredeti alkotmányosságunk újra hatályba lépése folyamatának kezdetét, amennyiben éppen ezáltal az alkotmány által lehetünk egyenrangú tagok, mert az 1949-es diktatórikuson alapuló 1990-es alaptörvény csak korlátozott mértékben tudta érvényesíteni a csatlakozáskor a nemzeti érdekeket.

Mindez igen sok és nehéz jogi és politikai munkát ad a nemzetnek, amit nem is vállalt fel eddig minden összetételben a törvényhozó és végrehajtó hatalom, országgyűlés és kormány. Még ma sincs kimondva, hogy a közjogi rendezés követelményéből fakadó feladatokat kell lassanként, alkalomadtán végre meghatározni, eldönteni és megvalósítani. Az eddig kirajzolódó feladatokon túl a példákat vég nélkül sorolhatjuk, hogy mit kell a hozzáértő, okos nemzet felhatalmazottjainak majd elvégezni. Legrázósabb kérdés, hogy egyrészt a Magyar Királyságra mint egészre vonatkozó Alkotmány hatályosságát hogyan lehet elismertetni a mai Magyarországra, másrészt érvényességét az egyes külön országokban élők részére, hogy ők is elgondolkodjanak hatályba léptetéséről. Az Európai Unió mindkét vonatkozásban megfelelő keret lehet, mert így Európa boldogabb jövője: az országok, nemzetek és államok biztonságos együttműködése felé tehetünk megalapozó lépéseket. További feladat lehet a magyar állam és a többi Kárpát-medencei nemzetállam elnökének elismerése, esetleg beiktatása az Alkotmányunk szerinti rész-kormányzói szerepkörbe, mindezen államban élők részéről saját elnökük esetében. Felmerül természetesen részükre, ill. belőlük kormányzói tanács alakítása, amit akár a már meglévő visegrádi együttműködés kibővítéseként is értelmezhetünk, kezdeményezhetünk.

Az emberi egyéni és társas élet legfontosabb személyeket és közösségeket, valamint az egész nemzetet érintő alapelveinek, követelményeinek teljesítéséhez végig kell venni az Európai Unióba lépéssel elfogadott összes törvényi szabályozást és egybevetni a történelmi alkotmányunk követelte elvi állapotokkal és szabályozással. Minden olyan esetben, amikor nem egyezés, ellentmondás vagy alkotmányosértés áll fenn, mérlegelni kell az alkotmányosság helyreállításának mikéntjét és azért megtenni a szükséges lépéseket. Ezzel, ha olyan elvi többletről van szó, ami eddig nem érvényesült Európában, gazdagítani tudjuk az európai szövetséget. Ha pedig fölösleges vagy káros elvről lenne szó, amit meg kell szüntetni, mással helyettesíteni, akkor azt minden lehetséges fórumon nekünk fel kell vetni, népszerűsíteni a megoldást, érvelve mindenki számára üdvösebb megoldás mellett. Ebből kialakulhat egy olyan európai párbeszéd, amely végleg elrendezheti a régóta fennálló ellentéteket, kisebb-nagyobb egyenetlenségeket, és eszmei–szellemi alapot nyújt a gazdasági és politikai érdekérvényesítésre európai szinten, ami égető szükségként jelentkezik.

Egyáltalán kezdeményeznünk kell a többi ország alkotmányának és a miénknek az összevetését, harmonizációját és egyesítését is. Fontosabb ugyanis nevén nevezni a gyereket, mint névtelenül hagyva a problémát, hagyva ármánykodását. Már eleve meg lehet előzni a konfliktusokat, ha az alkotmányos elvek szintjén előbb feltárultak a problémák. Az Európai Unió minden állampolgára és gondolata egyenlő jogokkal bír. Ebből kell kiindulnunk. Ha jogelveink hozzájárulhatnak a jobb együttéléshez, együttműködéshez, kötelességünk rendelkezésre bocsátani. Még akkor is, ha nagy gondok akadhatnak már az állam meghatározásával. Nem hagyhatjuk, hogy csupán valakik hatalmát értsék alatta. Mert ha úgy lenne, akkor igencsak vigyázni kell majd arra, hogy kik is működtetik? Ha nem a mi alkotmányunk elvei érvényesülnek a hatalom és működtetői meghatározásában, ellenőrzésében, hanem más, alárendelő elvek, mondjuk pl. a szemet szemért törvényeit követők, vagy a pénz kizárólagos szempontjának uralmi elvei, és azt ránk is alkalmazzák, akkor a törvény alóli kibújást, éppen alkotmányosságunk mentén nem közösség ellenességnek, hanem annak érdekei védelmének foghatnánk fel.

Úgyhogy azért is kell nagyon észnél lennünk, és nem hagyni elsikkadni a mostani folyamatot alkotmányunk hatályba helyezésére, mert később, amikor majd Európa szűkében lesz az időtálló megfelelő elveknek, nem lesz már mire hivatkoznunk, ha csak porosodó és nem eleven alkotmányunkra tudunk hivatkozni. Ezek az elveink ugyanis régóta érvényben vannak és hatással voltak eddig is egész Európára, ha az a hatás el is felejtődött, és az egész világra is a kereszténység formájában, aminek ránk jellemző alakulásához Kárpát-medencei elődeink nagymértékben hozzájárultak. És ha most Európa éppen megtagadja a kereszténységet, akkor az számunkra két összefüggő feladatot jelent: 1. Ama nagy veszélynek az elhárítását, hogy Európától és a magyarságtól idegen elveket erőltetnek ránk, jöjjön az akár keletről, akár nyugatról. 2. Nem a kereszténység közvetítette formában, hanem jogi és az eredeti magyar közjogi alakban kell ezeket az elveket javasolnunk, ahogy a mi történelmi alkotmányosságunk azokkal rendelkezik.

Az európai magyar alkotmány ügye esetében persze felmerülhet a kérdés, hogy ha még nálunk sem érvényesül hatályosként saját történelmi alkotmányunk, ugyan miért kellene nekünk az európai alkotmánnyal foglalkoznunk.

Azért, mert azt látjuk mostanában, hogy bizony az emberi szabadság eszmeiségének európai szülőföldjén erős önkényuralmat megalapozó szerződést készítene elő, most éppen pénzügyi oldalról próbálkozva a kényszerítés megteremtésével. Ezzel sajnos ők, akik ezt teszik, az utóbbi évszázadok szabadságra épülő alapvető demokratikus és piaci vívmányainak felszámolását célozzák meg. Még a szövetségre lépő államok alkotmányos alapelveit sem tisztelik. Ha a nemzeti államok gazdasági együttműködésén alapuló, a keresztény erkölcsiségben gyökerező Európai Közös Piac utód Európai Közösségekből és Európai Unióból új szuperállamot alkotnak, az nyílt önkényuralmával a személyiség szabadságát szolgáló alkotmányos állam helyett az emberi jogokat csupán az állam önkorlátozásaként fogja értelmezni.

A magyarság számára az írott és íratlan, általánosan elismert közjogi és alkotmányos elvek és értékek a nemzeti kulturális identitás fontos részét képezik. Ehhez több mint 1100 éve következetesen ragaszkodunk. Ennek legfontosabb jelképe az állami címerben szereplő Szent Korona. Az ezt el nem ismerő hatalmat, önkényuralmat az ország sosem tekintette legitimnek, a társadalom, illetve képvisellete előbb-utóbb mindig helyreállította az alkotmányos értékeket elismerő jogfolytonosságot. Ami a magyar alkotmánynak 1944-ben, a világháborús német megszállással történt felfüggesztése után, előbb a további szovjet megszállás miatt, majd annak következtében, máig nem következett be. Késik tehát nálunk az eredeti magyar alkotmányos elvek és hagyományok érvényesítése, hivatalos állami elismerése, az eredeti magyar alkotmányos viszonyok visszaállítása.

Ez felveti az ország rendszerváltozás utáni parlamentjei és kormányai, valamint európai uniós csatlakozásunk legitimációs problematikusságát. Az uniós csatlakozási szerződés jelen formájában számos pontjában évezredes alkotmányunkba ütközik, mert az Európai Unió – arra nem alkalmas szervezetként – nem nyújt alkotmányos garanciákat Magyarországnak. Más szóval a csatlakozás nem tartalmaz alkotmányos nemzeti autonómiát az ember személyi szabadságának, önkiteljesítésének, családi és nemzeti közösségének minden újabb nemzedékben választható megélésére, hanem a történelmi jogfolytonos alkotmányosság mellőzésével inkább korlátozza azt.

II./3. Szellemi önkormányzatok

Az eddigiekből látható mai napig tartó küzdelmünk legfontosabb közjogi elveinkért és gyakorlatunkért. Közjogi értelmezés nélkül ugyanakkor nehéz meghatározni, mi a legfontosabb megvédendők és teendők. Megvédendő tárgyként és intézményként a Szent Korona, valamint eszmei és gyakorlati intézményként a történelmi alkotmány megragadható, megvalósítható teendőket állít eléink. Nem egyénileg értelmezve feladatunkat, hanem nemzetünk tagjaként, nem külön-külön elvérezve a világbeli ellenálláson, hanem összefogva, együttműködve kerekedve felül a legnagyobb nehézségeken is. Mert nem mi magunkról van szó itt és most, hanem egész nemzetünkről, amelyből egyikünk se maradhat ki.³²³

³²³ Ismét és ismét a Vörösmarty-felidézte nemzethalál veszélyéről van szó, „az utolsó európai indiánokról” –ahogy Wass Albert fogalmazott 1967-es San Franciscó-i beszédében. *Erdély ma. Egy szebb jövőért* című honlap.

Vannak, akik felugrálnak boldogulni a nemzetnél magasabbnak tekintett szintre, az emberiség vélt szintjére, ami minden esetben egyébként nemzeti, mert vagy amerikai, vagy dél-amerikai, vagy ázsiai, és akkor az Amerikai Egyesült Államokra, annak is New York városára vagy Kaliforniára gondol az illető, netán Floridára, Texasra vagy Nevadára, vagy Brazíliára, Indiára, Kínára, és így tovább a többi meghatározott nemzetre, nemzetrésze, annak földrajzi elhelyezkedésére. És ez egytől-egyig mind-mind nemzet, még Afrikában is, nemhogy Dél-Amerikában. A nagy világbirodalmak mindenkor viszonylag hamari hanyatlása pedig arra figyelmeztet, hogy a nemzeti keretnél átfogóbb társadalmi szerveződés rögtön meglazul, szétesik, amikor éghajlati, földrajzi és egyéb természeti tényezők gazdasági jellegű hatásai felerősödnek, avagy a szellemi tényezők külső, távoli hatalmi befolyásolása elviselhetetlenné válik a nemzeti keretekben boldogulók számára.

Létezik ugyanakkor az európai nemzetek esetében egyfajta hivatkozás európai mivoltukra, különösen a franciák, angolok, németek, s kevesebbszer az olaszok, spanyolok, hollandok, lengyelek, svédek, stb. esetében. Egy időben az oroszok is divatban voltak, de ez a divat ma alábbmerült. Ezekben a hivatkozásokban közös, hogy más nemzeteket nagyinak, a magyart pedig kicsinek tekintik. Pedig nemzetként egyiknél sem vagyunk alábbvalóak, sőt, ha azt nézzük, ki miből lett nagy, már szinte előrébb vagyunk náluk, amiért mi egyáltalán meg tudunk maradni önmagunkból, azok nélkül az eszközök nélkül, amikkel ők e talmi nagyságot elérték. Ami kétes nagyság, gondoljunk csak a gyarmatok kirablására, mert csak megtévesztésre alkalmas, hamis tudatot táplálni jó, s főként nem tudni, hová vezet, de annyi biztos, hogy mások szegényedéséhez, kicsinyítéséhez igen.

Emiatt viszont a legfontosabbnak azt a küzdelmet kell tehát tartanunk, amit ezer évek óta – a Szent Korona és az alkotmány nevében – folytatunk megmaradásunkért, magyar nemzetté egyesült őskori műveltségünk, nyelvünk, életfelfogásunk, életmódunk, azonosságaink megőrzéséért, működtetéséért, a magunk módján való boldogulásunkért, világlátásunkért és valóságelsajátításunkért. Igen régen folyik e sajátos harcunk, mi pedig a legrégebből maradtunk fenn a nemzetalkotó népek között. Az eltakart, elfeledtetett őskőkor óta való itteni magyar folytonosságunk elmélete egyre inkább teret nyer köztünk, és ez összefügg magyar jellegzetességeink fenntartásáért való küzdelmünk folytonosságával. Mert ahogy a Kárpát-medencei mivoltunk mindegyikünk számára nyilvánvalóként mutatkozik meg, ha sorra vesszük a valóságos múltunk igaz összetevőit, ugyanúgy, sőt még inkább nyilvánvaló számunkra az a hosszú küzdelem, amivel a történelmünk szinte egyedülálló módon olyannyira megterhelt. És ha őstörténetében bonyolult úton tekeredve-kerekedve állt össze a több népből szerveződő magyarság, hogy a magyar nemzet életében folytatódjék végül, ugyanígy igen bonyolult összefüggésekből lehet csupán megértenünk, miért tértünk el annyira és térünk el még a mai napig felfogásunkban, berendezkedésünkben és tetteinkben különösen tágabb környezetünktől: Miért nem jó az nekünk, hogy kizárólagos és teljes hatalmat gyakoroljon felettünk valamely uralkodó réteg, s ha neki úgy szükséges vagy jó, feláldozzon bennünket, s ha indokolt számára, akkor

még lelkünkre is tökéletes befolyással bírjon? Miért elleneztük emberek túlzott megkülönböztetését, rangeltérését, az égi magasságok és az alvilági mélységek vágyát, félelmét, a magántulajdon másokat élvezetéből kizáró mivoltát?

Miközben sikeresek lettünk, mert csak így volt értelme megőriznünk magunkat magunknak. A siker titka magunkon kívül a Kárpát-medence, amely termékeny földnek, hűséges és méltó, mert szorgalmas szülőtei vagyunk. Kifejeződései és őrzői. Az a kőkorszaki gazdagság és előny, ami itt jellemzett minket, úgy látszik, a későbbiekben sem fogyott el, még talán napjainkig megmaradt. Földműves, állattenyésztő, fémműves és kézműves, mind-mind igen sikeres volt itt nemcsak az őskorban, hanem a magyar ókor és a középkor folyamán. Reményre jogosít ez bennünket, mégha az újkor óta már kevésbé tudtuk is megtartani és terjeszteni értékeinket. De megőriztük máig, amire műveltségünk, nyelvünk, a Szent Korona és történelmi alkotmányunk utal. Erre kell alapoznunk, mert ma is éles fogakat fennek ránk és földünkre. És ezt a mai támadást jelzésként kell értelmeznünk, előnyös mivoltunkból fakadtnak.

Minden tovaterjedése népünknek, műveltségünknek a Kárpát-medence előnyeinek kívül, szintén ennek az eredeti sikerességnek a mentén történt. Azok a területek azonban, ahová innen őseink egy-egy része eljutott, vagy ahová ismereteik, képességeik elterjedtek, egész Euráziában nehezebben megművelhetők és lakhatók voltak, mint az itteni anyaföld. Ezért e hátrányokat ott az emberek eleinte többletmunkával és szerényebb élettel, valamint ritkább lakossággal egyenlítették ki. Volt azonban egy helyzet, alkalom, viszonyrendszer, idő, amelyben és amikor emberek meghatározott műveltségű csoportja továbblépett az addig érvényesülő szükségszerűségek meghatározottságából. A természetes előnyök mintájára, okos szervezéssel és okos értelemmel, de kemény elhatárolódással elérve, megszerezve a természeti kiválóság adta eredményeket, most már tehát mesterségesen. Ha ennek a szóbanforgó Fekete-tavi isteni tekintélyt ismerő és célrendet megvalósító öntözéses gazdaságnak és nem természeti munkamegosztásos társadalomnak a zavartalan működéséhez megfelelő felhalmozott csillagászati, azaz naptári és mezőgazdasági, azaz mérnöki és növénytani ismereteit nézzük, sok olyan jellegzetességre következtethetünk, amik a jövő számára amiatt váltak bizonyos irányú meghatározókká, hogy a Fekete-tengert létrehozó áradás megszakította működésüket, menekülésre készítette őket, megszüntetve békés körülményeiket. A menekülők túlnyomó többsége – a Balkánra és a Kárpát-medencébe menekülők kivételével, akik egyensúlyban maradva velük beépítették ismereteiket, képességeiket az itt lévőkébe, illetve a mellé, – újabb nem természetes, a természeti nehézségek miatt eldurvult, elferdült társadalmú környezetbe került, de immár e mesterséges – hatalmi – környezetnek nem békés jellegét volt kénytelen elviselni, hanem a korábban csak a ragadozó vadállatoktól megszokott támadásos jellegét. A több nemzedék alatti szellemi munkamegosztással felhalmozott tudását, ismereteit elrablók pedig azt saját felsőbbrendűségük bizonyítékaként használták fel, magukat és megindított hódításukat isteni elrendeléseként, küldésként beállítva.

Ezután tehát Európa északkeleti részén ez a kivételes helyzet a harcias műveltség létrejöttéhez vezetett, északi jellegű lovaskultúra kialakulásához, míg ugyanebben az időben a Kaukázustól délre, évezredek alatt a folyamközi istenkirályság civilizációs intézményei születtek meg. Nyomon követhetjük az északi lovasok támadásait, hódításait mind nyugatra, mind keletre, egészen a távol-

keletig, valamint az istenkirályság élethalálküzdelmét a fennmaradásért, hatását környezetére, végül átalakulásait a további ókori történelmet meghatározó formákba. Mindez az eurázsiai kettős műveltség rendszeréhez vezetett, ahol a hódítók alárendelése érvényesült a letelepedett lakosság mellérendelő viszonyain. Ebben az időben a Kárpát-medence gazdag népessége egyedül volt képes megőrizni az eredeti emberi egyenrangú együttműködés mellérendeléses műveltségét, miközben Európa többi részének népességét a hódítók tizedelték, műveltségét alárendeltté alakították. Közép-Ázsia viszont megszelídült, honvédelemre rendelt lovas-hadseregeket bocsátott ki. Ezek ideérve, az itteni lakosságot szolgálva sorra egyesíteni tudták a Kárpát-medence és környezete széttöredezett népességét.

Fontos mozzanat volt, hogy már az ókorban kialakult a pénzügyek háttérvilága, és az ideológiai jellegű vallások létrejöttével megerősödött, társadalmi renddé fagyott a hódítás. Hogy ebben a világhelyzetben, világfolyamatban a Kárpát-medence sorra kivédte a támadásokat, beolvasztotta hódítóit, megőrizte lelki-eszmei azonosságát és életbeli függetlenségét, azt végig szellemi és anyagi gazdagságának, nagy népességének és sajátos védelmi rendszerének köszönhető. Amikor itt a fejünk fölött összecsap a babiloni istenkirálysághoz hasonló jellegű római birodalom és a harcias lovaskultúrák vetélkedése, a világ az európai színpadra szűkül a középkor elején. Aztán majd az iszlám jelent bizonyos kitekintést a távolabbi régiók felé. Ahogy a harcias lovaskultúrák sorozatos eurázsiai tündöklése, bukása és újraéledése is. A kelet azonban inkább csak egzotikus vagy ezoterikus hivatkozások alapjaként szerepelt, s ennek hatásait a leginkább a nyugat-európai arisztokrácia és a katolikus egyház próbálta meg kihasználni. A magyarság társra lelt a kereszténységben, s most már ebben a keretben igyekezett megőrizni a legfontosabbnak tartott szellemi tartalmakat.

Am Európa és különösen a benne sajátosan és rendíthetetlenül az önmaga megőrzéséért küzdő magyarság kegyetlen hatalmi játszmák színtere lett. A királyi és főpapi törekvések már messze nem az alattvalók lelki üdvéért folytak, már nem szolgáltak ők, hanem az ideológiai megalapozottság alapján, mint akinek mindent szabad, céljaikkal szentesített ördögien bűnös eszközöket alkalmazva uralkodtak. Ekkor is azonban a magyar még mindig uralja királyát, vezetőit, de már egyre nehezebben áll ellen a közójük férköző ármánykodóknak. Az ország többfelé szakítása ennek a megosztott és a nemzet eredeti szándékától elhanyagolt vezetésnek köszönhető, miközben a nyugati nemzetek sorra kilépnek az újkori világporondra, s a hazai intrikákban és az európai beháborúkban kipróbált kegyetlenséggel vetik magukat a gyarmatokra. Ekkor a léptékek megnövekednek, legalább is ami a pénzzel elérhető, befolyásolható területeket és lélekszámot illeti. A világösszefüggések ettől kezdve kiegyenlítik a természetes hátrányokat, és lassan kezd az egész nyugati világ a Föld többi része kiszipolyozásából hasznot húzni. Ez a helyi arisztokráciát a pénzügyi–katonai–termeltető réteggel váltja fel. Mi és a környezetünk ebből többféle módon és okból kimarad, hiszen még az osztrák császári birodalmon belül is a nyugati oldal fejlődik, de ugyanez a nyugati túlsúly jellemző lesz egész Európára.

S ezzel már eljutottunk az utóbbi egy-két évszázadig, sőt a jelenig. A hatásukat a mai napig kiterjesztő folyamatok megismerése szent kötelességünk, ha világos képet szeretnénk kapni újabb kori küzdelmeinkről, és a most már túl sok kudarc miatti szenvedésünk okairól. Az egész megtervezettségéről, háttérből

irányításáról, a cinikus beavatkozásokról, s főként mindennek eszmei kirakatairól, összefüggéseiről. És arról is természetesen, hogy miként állunk küzdelmünkkel. Van-e még annak értelme és eredménye, vagy már nekünk befellegzett, s a nemzetünket elsüllyesztő sírt mi magunk, más nemzetté átalakult alakban vesszük körül? Leltárt készítve láthatjuk, hogy még a végveszélyben is micsoda teljesítményekkel rukkoltunk elő, s közben nem feledkeztünk meg békés mivoltunkról, hiszen Trianont egyetlen terrorcselekmény nélkül szenvedjük, sőt olyannyira mulyának tetteve magunkat, hogy az utóbbi időkben szinte fel sem szólamlottunk ellene, pedig igen vészesen közeleg a бүvös százéves évforduló, amely a jogtalan eltulajdonítást is szentesíti az ellakás tényállásával. Vannak azonban egyéb vigaszaink is küzdelmünkben és reménykedéseink, mert a világ már nem bírja tovább azt az elnyomó rendszert, ami ellen mi már a kezdeti óta küzdünk. A világ lassan tönkremegy, s az emberek a világban látják egymást, látják a különbségeket a fényűzés és a nyomor között, látják az értelmetlen fegyverkezést, az erőszak és a háborúk értelmetlen szenvedéseit, s hogy ez csak keveseknek hajt gonosz módon hasznot. Egész Európa is a hanyatlás szélére jutott, s a fejletlenségbe taszított világ a fejlett fegyverek és hatalmat szolgáló módszerek és eszközök segítségével elbizonytalanítja életünket. Pedig vannak feladatok, lehetnének nagy célok. Meg kell ezeket fogalmazni, el kell kezdeni szervezni, hogy egyre többen ismerjék meg és álljanak mellé. A világ egésze megnyerheti a küzdelmünket, s azzal mi is nyertesek közé kerülhetünk végre, a jól megérdemelt helyünkre.

Sokkal jobban tudatosítani kell azonban mindehhez saját értékeinket, megismerni a mi eredendő nemzeti jellegünket, törekvéseinket. Ezt pedig meg kell ismertetnünk másokkal is. Az egész világ számára nyilvánvalóvá kell tennünk, hogy küzdelmünk jellege végig olyan volt, ami most a világ megmentésének egyedüli módjának látszik. Tetemre kell hívnunk mindent és mindenkit, minden téveszmét és borzalmat, minden bűnt, amit ellenünk elkövettek, mert az emberiség elleni bűn, további elkövetése már tényleg veszélyezteti az emberiséget, mert az emberiségnek mi vagyunk ezzel a küzdelmünkkel az igazi szószólói. A világ elé kell tárunk azt a kicsinyességet, amivel a nagyhatalmak minket kiszolgáltatnak még ma is szomszédainknak. S azt a kapzsiságot, amivel a nyugati országok rabolják ki ma is a keletieket, az északiak a délieket. Meg kell mutatnunk, hogy nem ebben áll a kereszténység, hanem az valódi emberi sikereket képes hozni, immár eredeti célja szerint az egész világra, de nem abban a formában, amint erőszakkal terjesztik és tartják, hanem abban a természetes vallási formában, ahogy a mi magyar lélekhitünk minket megőrzött a béke és az együttműködés, az egymás felemelkedésén munkálkodó és a kölcsönös sikertől boldog ember alakjában. Mert az ember társadalommal egyesült emberiség. Maga lélek s test alkotta személy. Lelkében élet s anyag egyesül egyeddé. Testében tudat s agy elegye teremt egyéniséget. Személyében személyiség s egyén együtt cselekszik. Társadalmát műveltség s társadalmi lét teszi élővé. Műveltsége eszmét s hitet egyesít vallássá. Társadalmi léte erkölcsi élet a társadalmi egységekben. Élő társadalmában értelmiség gazdasága a politika. Embersége társadalmi elmélet s alakulatok történelme.

A XVIII. század végén Mária Terézia és II. József kemény erőszakot alkalmazva szüntette meg az akkor Magyarországon még a települések közel 30%-át képviselő faluközösségeket, és ezt a magát 'haladónak' tekintő mai történelem-

tudomány egy ‘felvilágosult’ uralkodó ‘haladó’ tettének könyvelési el. Felfogásuk szerint az elavult ‘ösközösségi’ társadalom a feudalizmus végén korszerűtlen és elmaradott volt. Ugyanakkor ugyanez a történelemtudomány nem tekinti elmaradottnak és ‘reakciónak’ az Amerikai Egyesült Államokban még a XIX. század végén a hagyományos rabszolgatartó társadalmakban elfogadott kb. 10% rabszolgát jelentő gyakorlattal szemben az akkori 43-45%-os rabszolgát a népességen belül – pl. a Mississippi völgyében – sőt, ezt tekinti az akkori amerikai gazdaság egyik legfontosabb motorjának. Mindezt az ipari társadalom derekán.

Napjainkban a magát haladónak tekintő baloldali értelmiség minden lehetséges eszközzel megkísérli a népesség agymosását, megváltoztatva, meghamisítva a történelemtől kezdve, az emberi kapcsolati rendszerek mögötti társadalmi szabályoktól kezdve mindent. A kezében egyeduralmat jelentő média segítségével önti a hazug eszméket, amelyek összességéből egy tökéletesen társadalomellenes, az emberi közösségeket egyedekké szétforgácsoló és ezzel ellenállásra képtelen, alárendelt szolga tömeggé degradálási szándék bukik ki. Felfogásuk szerint a ‘konzumidióták’ elbutított tömege, mint másodrendű emberi massa, a szolgák serege a magasabbrendű ‘ember’ szolgálatára rendeltettek, mint esetleges tulajdonuk, – ahogy ez a szellemi háttérből kibontakozik. Ez a mai gazdasági pénzügyi ‘elit’ szándéka és óhaja. Nekünk ellenben ez nem lehet a szándékunk és ezért a rendelkezésünkre álló eszközökkel ezt a szándékot végérvényesen keresztezünk kell. Ennek egyik lehetséges módja a *szellemi önkormányzatok* létrehozása, megteremtése és működtetése.

A hagyományos – újkort megelőző – magyar társadalom a faluközösségeiben megvalósította a felnövekvő nemzedék tanítását, életre való felkészítését, a mellérendelő szemléletű műveltség fönntartását és tovább fejlesztését. Megvalósította az állandó hírkapcsolatot más közösségekkel és erre a sajátos írásrendszerre tette alkalmassá. Az akkori működés megfelel az önkormányzati föltételeknek, a faluközösség valójában a hatalmi szerkezettől független önkormányzatokat jelentett. Az akkori körülmények között a fára rótt írás legalább olyan hatékony műveltséget és nyelvet egységesítő és fönntartó erő volt, mint a manapság éppen a félretájékoztató érdekében működtetett média. A faluközösségek akkori szellemi kormányzói a ‘táltosnak’ nevezett tanító, orvos, bíró és vallási előjáró (pap) szerepkört egy-személyében ellátó ember volt. Az akkori társadalmi szervezettség mértékének ez megfelelt. Ezt a társadalmi szervezettséget verte szét először a keresztény papság, majd még több mint fél évezred kellett ahhoz, hogy ‘felvilágosult, haladó’ királyaink a társadalmi háttérét is szétverjék. A magyar ember azóta rebellis, lázadó, betyár, bujdosó stb, aki saját hazájában nem találja a helyét, mert elvették tőle. Itt az ideje, hogy ezt megfordítsuk és a magyar embert a hagyományaiba visszavezessük. Az önkormányzati rendszer ragyogó példája volt az 1956-os forradalom során létrejövő munkástanács rendszer, amivel a magyar társadalom a modern időkben is a hagyományaihoz nyúlt vissza, és teremtette meg a polgári önkormányzatát pillanatok alatt.

Manapság Magyarországon a látszólag két szögesen ellentétes eszmerendszer – most szociáldemokráciának átkeresztelt kommunista és neoliberális programot hirdető liberális – szoros összetartozása nyilvánvalóvá vált, minthogy az is, hogy mind a kettő a saját népét sárba tiporja a nemzetközi bankár igények kielégítése érdekében. A modern rabszolgaságot teremtik meg végtelen hazug szövegekkel, elbutított népességgel, a nullára szorított egyenlőséggel fűszerezve.

A globalizáció hívei ők, a nemzetköziségé, ahol a család, a csoportközösség, a nemzet nem létezik, nem létezik emberi szolidaritás, csakis a pénz hatalmának szolgálai alárendeltségű egyedek. A korábbi rezsim intézkedései, törvényei ezt bizonyították. Pedig nem kell mint megmásíthatatlant tudomásul kell vennünk, hogy a globalizációra alapuló mai állam nem a társadalomért van. Történelmi alkotmányunk éppen az ellenkezőjére figyelmeztet, visszaállításával megvalósíthatóvá válhatnak a szellemi önkormányzás révén meghatározott céljaink.

Nem szükségszerű, hogy a parlamentarizmus a népfőlség elvének immár csupán csak a bohózata, üresen kongó, hamis ígéretek tárháza legyen. Hogy a politikusok ne csak a bankár társadalom pórázán rángatott bábuk legyenek. Hogy a végletekig eladósított országok csak a kamatok fizetésére kelljenek, midőn az egyre rosszabb helyzetbe kerülő ország kockázati tényezőt annál magasabbra emeljük és vele a kamatokat, azaz a tönkremenetel önerősítő, autokatalitikus jellegű gyorsuló folyamat legyen. Magyarország az eredetileg kölcsönvett tőkének immár a többszörösét visszafizette a bankoknak, miközben a tiszta adósságállománya megsokszorozódott. Az ország közös tulajdonát már mind magánosították. Nincs már szinte semmi eladnivaló, ami érték volt, az már azok kezében van, akik a kamatos kamattal terhelt kölcsönt ránk löcsölték. Miből tudja az ország kifizetni az így rányalt adósságot? Csakis az értéktermelésből. Ám a baloldali-liberális kormányzat célja nem a szólamok szerinti társadalmi élet javítása volt, hanem az eredeti eszme alapján a társadalom nullaszintű egyenlősítése, azaz modern rabszolgává süllyesztése. *Rab, mert a pénzügyi gondjaitól képtelen megválni, abból kilábalni, és hogy a maradék létfeltételeit ne veszítse el, kulizik napkeltétől, napnyugtáig, a haláláig — ami nem túl távoli.* A nyolcéves kormányzásuk alatt az eladósított ország mellé az emberek tömegeit egyénileg is eladósították – válogatott banki csalásokkal.

Ezért ez a rend nem az életet szolgálja, ez a pusztuláshoz vezet. Különösen akkor, ha az élelemtermelés alapja, a föld is azok kezébe kerül, akik a kölcsönökkel terhelik a társadalmat. Ekkor az élelemforrás csapjai egyszerűen elzárhatók, és a nép kiéhezethető, ahogy ezt tették az I. világháborút követően Németországgal. Vagy engedelmessédsz, vagy éhen halsz! De tudomásul kell vennünk, hogy ha engedelmessédszünk, akkor sem lesz más a sorsunk. Ezért ha kell, társadalmi engedetlenséggel is, de meg kell őriznünk a saját élelmezésünket biztosító termőföldjeinket. Nem engedhetjük meg, hogy Argentína népe sorsára jussunk, ahol a világ egyik legjobb gabonatermő területén a társadalom éhez, mert az ott megtermelt gabona a világpiacot nyomja, nem jut a saját termelőinek belőle szinte semmi.

Ez a globalizáció lényege és célja. Ez a neoliberális társadalmi rend lényegi ereje. Ez az, amit nem szabad megengednünk nálunk. De a tiltakozásunk a globalizációs rabiga ellen nem lehet erőszakos. Az erőszak csakis erőszakot szül, és azzal céljainkhoz nem kerülünk közel. A megoldáshoz a természet felé kell fordulnunk, ahol a szervezet és a vírusok kapcsolata ad iránymutatást. Tudnunk kell, hogy a vírus nem más, mint egy információs csomag, amely a szervezet mechanizmusát használja fel a saját maga újra előállításához, miközben a szervezetet életképtelenné teszi, megöli, forrásait elidegeníti. Az élő szervezetek a vírus káros voltát előbb fölismerik, majd az immunrendszert mozgósítva a vírust elszigetelik a támadásnak kitett szervekből, sejtekből, majd elzárják az annak a

tevékenységét biztosító csatornákat, és a vírust a szervezetből kiürítik. A test hőmérsékletének megemelésével bénítják meg a vírus működését.

Adott esetben hasonlóan kell nekünk is eljárunk, hiszen az illuminátusok aljas eszmerendszere, a mai szociál-liberális kormányzatokon keresztül a társadalom vírusaként ismerhető fel, amely a társadalom szervezetére tapadva annak erőforrásait a maga javára használja fel, miközben a társadalom életképességeit lecsökkenti, megbetegíti, de a mai neoliberais alakjában meg is öli. Azaz a természeti vírusokéhoz hasonlóan kell védekeznünk a társadalmi vírusokkal szemben. Most már tudjuk, hogy mi a hamis vezérlő jelkészlet, ami az emberiség élő mechanizmusát a maga hasznára, az emberiség kárára működteti. Amit most tennünk kell, az az, hogy igyekszünk elzárni a vírust a forrásaitól, az emberi közösségektől, az emberiségtől, és kialakítjuk a védekező mechanizmust, meghatározzuk a védekező lépéseket.

A társadalom azon tagjai, akik magukat akár a születés, akár az eszmeiség jogán magasabb rendűnek tekintik, akikre az úrráteremtettség fogalma érvényes, valójában rajtunk élősködőknek tekinthetők. Ezt meg kell szüntetnünk. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy minket erővel arra kényszerítsenek, hogy az ő jólétüket biztosítsuk. Biztosítsák magunknak a saját erejükből. Ki kell rekesztenünk őket magunk közül! Távól tőlünk megélhetik a vélt magasabb rendűségüket, de azt ne a mi izzadságunkból táplálják. Ha úgy vélik, hogy ők a kisebbség, akiknek jogaik vannak, és a többségnek meg velük szemben kötelessége az ő jogaikat biztosítani, akkor nekünk meg azt kell felmutatnunk, hogy a jogok a jogokat élvezők számára is kötelezettséget jelentenek, és kötelezettségvállalás hiányában, jogaikat nem ismerjük el.

Természetesen az elesetteket segítenünk kell, hogy fölzárkózzanak, de az nem jelenti azt, hogy nekik azért semmit sem kell tenniük. Nagyon is kell! Aki megteszi, azt vegyük be magunk közé, de aki erre nem hajlandó, azt szintén rekeszük ki magunk közül. Forduljon azokhoz a 'jogvédőkhöz' segítségért, akik ezt tőlünk várják el. Adjanak ők a magukéból. Megtehetik, hiszen rólunk már lefejték, amit lehetett.

Mindenek előtt kell támogatnunk a helyi közösségek kialakulását. Erősítenünk kell ezen belül is a családot. A család fogalma, szervezete és eszmei szerepe az utódok szellemi felkészítésében a vírus kezdeti megjelenésétől kezdve annak megsemmisítési szándékának egyik célpontja. Meg kell szerveznünk a családok védelmét, azok szövetségét és átfogó hírközlő rendszerét. Ezekben belül a kölcsönös segítségnyújtást, oktatást. Tanítanunk kell a műveltségünk alapjait, lényegét, változatait és annak múltját és a kis közösségeken belül művelni is ezeket. Tanítani mindent, ami a múltunkkal kapcsolatos, lehetőleg föltárva a valóságot és elválasztva az agyimosásként ránk öntött hamis múltunktól. Bemutatni, hogy a magyarság jelentős tényező volt Európa művelődéstörténetében, és mint ahogy még ma is az. Kimutatni az '*Európa rablóbandája*' hamisságát, rámutatva arra, hogyha voltak ilyenek, azok éppen nem a magyarok voltak. Oktatni kell a mellérendelő szemléletünket, de el nem feledve a környezet alárendelő szándékait. Nem szabad elfelednünk: nyelvünkben és műveltségünkben van az erőnk, ezeket kell leginkább védenünk és elsajátítanunk a használatát, alkalmazását.

Támogatnunk kell a helyi gazdasági kezdeményezéseket, egységeket, ha kell, bojkott alá véve a nemzetköziket. Támogatni a valódi tápértékű élelem he-

lyi előállítását, és gátat vetni a manipulált, ipari technológiával gyártott és ránk erőszakolt szeméttel szemben – tudati felvilágosítás. Ha kell közös erőfeszítéssel állni a helyi termelők, munkát biztosítók mellé, hogy kizárhassuk a nemzetközi bankok életerőt elszívó manipulációit.

Meg kell tanulnunk lelökni a nyakunkra telepedni szándékozó 'hódítókat' (győzteseket), de úgy, hogy egy életre elmenjen a kedvük attól, hogy újra próbálkozzanak. Ehhez semmiképp nem szabad erőt, erőszakot alkalmaznunk, de okos fortélyal a kezdeményezéseiket zátonyra kell juttatnunk.

A hit kinek-kinek a személyi ügye. Mégis, a hit társadalmat összetartó erejét nem szabad figyelmen kívül hagynunk, és erősítenünk kell a hitre alapuló közösségeket és azok zavartalan működését. Támogatnunk kell, hogy a közösségünk tagjai a hitüket ennek megfelelően gyakorolják. Mindaddig, amíg a közösség összetartozását erősítik. Nem szabad megtűrnünk azokat, akik a mások hitébe bármiféle, de főleg erőszakos – ide értve a szóbeli erőszakot is – módon beavatkoznak. Éppen ezért a különböző hitű csoportok, egységek versengését meg kell gátolnunk. Általában a közösségek versengését gátolni kell, az előre mutató versenyt azonban nem szabad megakadályozni. Előre mutató, ha a közösség egészének a boldogulását, összetartozását segíti, vagy szolgálja. Ez utóbbiban csakis győztesek lehetségesek, a jobbaknál lehetnek még jobbak, de a lemaradást nem szabad szégyenként megbélyegezni. Az ilyen versenynek azonban a közösség egészét kell szolgálnia, nem pedig egyéni 'hősöket' teremtenie.

A vírus ereje a tömeghírközlésben és a gazdasági függetlenségében rejlik. Ki kell kapcsolnunk a központi hírközlést, és ki kell alakítanunk a sajátot, amiből viszont a fertőző góccokat egyszerűen ki kell rekeszteni. Közösségeinkbe nem szabad beengednünk őket, legyenek akár kisebbségek, akár kiválasztottak, akár 'tiszteletre méltó', másságukkal tüntetők, hacsak el nem fogadják a közösség eszmeiségét és közös céljait, részt nem vesznek a közösség életében.

Mivel a gazdasági rabság elsőrendű eszköze az emberek eladósítása, ha tehetjük, ne vegyünk fel hitelt, kölcsönt. Szervezzük meg az egymás segítségét munkával, értelemmel, tanítással, szükséges gondoskodással. A vírus erejét az adja, hogy a pénzt mindenki elfogadja, mint abszolút értékmérőt és az életet alapvetően meghatározó eszközt, immár isteni rangba emelve. Holott a pénz nem más, mint a munkamegosztás révén szükséges csere közvetítője. Nem lehet életcél. Nem lehet az erő kifejezője. Azzá csakis úgy válhat, ha a társadalom annak elismeri. A társadalom számára azonban az értéket az ember maga jelenti a közösséghez való viszonyával, tetteivel, munkájával, gondolataival, érzésével és szellemével. Azzal, hogy mennyit és mit tesz a közös 'kalapba', ahonnan aztán „mindenki egyaránt vehet”. Egyaránt, de nem egyformán! Társadalomellenes az, hogy valaki azért markolja ki a kosár tartalmát, mert pénzt gyűjtött, mert nem voltak erkölcsi gátlásai, és a mások által megtermelt javakat ügyeskedéssel, rafinériával a saját zsebébe töltött pénzzé tudta alakítani. Az ún. 'pénzcsinálás' ma az értelmiséget vonzó terület, ezért az értékteremtés – ami valójában a társadalom életszükségleteit fedezi – elszegényedik értelemben, alkotó elmékben. Ez a társadalom számára veszteség és gyorsuló leépüléshez vezet. Meg kell ezt a folyamatot állítanunk, és kikapcsolni azokat az agy mosó forrásokat, amelyek a léha, a pénz erejére épülést hirdetik, mint elérni való célt, holott egyértelmű, hogy ezt az életformát nem nekünk szánták. Ez csak az erőteljesebb munkára, értékte-

remtésre való serkentést szolgáló hazug szólamok közé tartozik, aminek a gyümölcsei nem a mi kosarainkat töltik meg.

Megoldásként megfontolandónak véljük a társadalom sajátos hírközlő és adatszolgáltató rendszerének a létrehozását, amelynek a segítségével a társadalom alapvető szervezeti egységeinek a hálózatát vezérelve élő társadalmat lehetséges ismét kialakítani. Ez a szellemi önkormányzatok rendszere.

A hegeli dialektikán gyakorolt kritikánk nyomán, amikor a társadalmi elentmondást nem tekintjük többé a társadalmat fejlesztő tényezőnek, az életre levezetett föltételek alapján láthatjuk, hogy az élet lényege az egyensúly, egyensúlyok tömege biztosítja az élő rendszereknek a környezetükkel való együttlétét. Az egyensúlyok a legkisebb sejten belülről kiindulva az egész szervezetre kiterjednek. A védekezést is az alapsejteknel, az embernél kell elkezdenünk. Az embernél is elsősorban megfelelő programot kell megteremtünk, amely a társadalom szövetére települve az élő társadalmat az élet értelmében vezérli. Ilyennek tekinthető a Szent Korona Eszme és a Magyar Történelmi Alkotmány mint keret, de ezen belül és a politikai és társadalmi szervezeteken és intézményeken túl létre kell hoznunk a társadalom védekező mechanizmusának azt a szervezetét, amely az idegen, a fertőző eszméket felismeri, és azok hatásának a leküzdéséhez a megfelelő programot biztosítani képes. Mert hiába tett a politika az új alaptörvényekkel lépéseket a Szent Korona tisztelete és a történelmi alkotmány szelleme felé, ha közben társadalmi szinten még mindig a megtévesztettség, hamis beállítás és szemlélet következményei érvényesülnek. Ezért, hogy minden emberig eljuthasson az igazság, a szükséges tudás és egyetértés jöjjön létre köztünk végre, a történelmi alkotmány szellemében való, azaz szellemi önkormányzatoknak nevezhető szerveződést és mozgalmat kell létrehozunk — ami egyébként már éppen az elmúlt fél évtizedben többé-kevésbé meg is történt, hiszen alig van az országnak olyan tája, beleérve a fővárosi kerületeket is, ahol ne lenne elérhető valamilyen vidéki élelmiszer, ne működnének szellemi körök, a szükséges vagy előrevivő tudást egymásnak átadó közösségek. És léteznek már visszatérő, szinte az egész országot megmozgató, népi jellegű többnapos rendezvények. És azokat a változásokat is valamennyire ezeknek köszönhetjük, amelyek az új alaptörvényhez, különösen annak preambulumaéhoz vezettek.

Ezeknek a szellemi önkormányzatoknak tehát alapvető feladata, hogy mindenekelőtt a társadalom műveltségét fokozzák, azt, hogy a társadalom valamennyi tagja a saját lábán, a közösségébe ágyazva megálljon. Velük szemben hatástalan legyen a média agy mosása, és a társadalom alulról szervezetten alakítsa ki a maga társadalmi csoportjait, a szellemi önkormányzatok valóban irányítsák a társadalmi életet, a csoportokat élővé tegyék. Tanítanunk kell a környezetünket, hogy ne agy mosott gépek legyünk egy idegen mechanizmus szolgálatában, hanem gondolkodó és döntésre képes lények.

Ezért éppen a magyar történelem nyújtotta gazdag példa tárház nyomán meg kell szerveznünk az alternatív népoktatást, hogy pótoljuk mindazt az ismeretmennyiséget, amelyet az iskolák a globalizációs kihívásoknak engedelmességgel és központi utasítás alapján nem akarnak és nem is fognak megtanítani. Ezen belül talán a legfontosabb föltárni a kötődésünket egymáshoz, ami nem testvéri, hanem közösségi. A testvériséget hagyjuk meg a közvetlen család keretein belül, amelyiknek hihetetlen fontos szerepe van a műveltségi elemek utódoknak való átadásában. Erősítenünk kell a családot és ösztönözni a nemzedékek társalgását.

Létre kell hoznunk azon köröket és nagyobb területre kiterjedő hálózatukat, amelyekben az oktatási módokat, a szükséges tananyagot tanítjuk, a jó példákat, kezdeményezéseket terjesztjük, ha kell kormányzati, vagy parlamenti, illetve európai uniós rendeleteket, törvényeket áthágva is. Nem ezek ellenében, hanem túlélésünkért, hiszen csak az ellenerő ellen fellépve lehet a mai világban a saját javunkat érvényesíteni.

Ha egy törvény rossz, társadalomellenes, akkor azt betartani nem erény, hanem bűn! Ha a társadalom zöme áthágja ezeket a törvényeket, rendeleteket, akkor a hatalom képtelen a 'bűnösöket' megbüntetni, egyszerűen nincs meg hozzá a gépezete, a személyi és tárgyi feltételei. A büntetést általában az teszi hatékonyá, ha a társadalom egyetért a büntetéssel, és kiveti maga közül a bűnelkövetőt. Ha viszont a törvényhozó a bűnöző, akkor azt kell kivetnünk magunk közül. Mindenekelőtt az erkölcs erejével, megbélyegzetten kiközösíteni.

Ennek hatékonyabb megszervezése érdekében kell létrehozunk szellemi önkormányzatainkat, amelyek a társadalom életének vezérlő szerepét, a hamis eszmék felismerésében, azok közömbösítésében meghatározó vezérlő szerepre tarthatnak igényt. A történelmi alkotmányból fakadó szellemi önkormányzatok jelenthetik azt a szellemi erőt, ami a hazánkban már létrejött társadalmi önszerveződések, a polgári, lakossági és népi körök célmechanizmusával egyesülve azokat élővé varázsolhatja.

Az államilag 'támogatott' és vezérelt oktatás liberális célja az, hogy a magyar felnövő lakosság 'nyugaton eladható legyen' — ahogy ezt az SZDSZ 2002-es választási propagandaanyagából megismerhettük. De még a következő kormányzat is ezt — a feladatot teljesen a liberális eszmék urainak átengedve és alárendelve — intézkedéseivel és gátlástalan összefonódásaival rohamléptékben igyekezett megvalósítani. A jelenlegi kormányzatnak meg kell küzdenie ezzel a hagyattal, mert az ifjúság oktatásából kivonták az önazonosságunkra vonatkozó anyagot, az egyént helyezve a középpontba, megbontva minden emberi kapcsolat háttérét, és az azokat erősíteni szándékozó emberi viszonyok ismeretét eltagadva. Az egyén 'szabadságát' még az élet szabadsága fölé is emelték, amikor a kábítószereszt, a családok szétforgácsolását, az egyéni örömök mindenek fölé helyezését hirdették, a homoszexuális családot jogaiban a hagyományos családdal azonossá kívánták tenni.

A társadalom együttélésére vonatkozó tudás erkölcs néven ismert, és a neolibertális, neodarwinista eszmerendszerben ez szükségtelen béklyónak tekintett a korlátlan és kíméletlen élet-halál harc színterén. A történelmi alkotmányunk alapjára helyezkedő szellemi önkormányzatok elsődleges feladata és célja ezért ún. népoktatás megvalósítása, ahol mindazon ismereteket tanítani kell, amiket a társadalom mai önfölkent urai a legszívesebben elhallgatnának, és mindazokhoz eljuttatva, akik ezeket nélkülözve kiszolgáltatottak, akár még a maguk érdeke ellenére is tesznek, önsorsrontón élnek. Szükséges az önismeret, emberismeret, a testbeszéd ismerete; a közösségismeret, az erkölcsi szabályok alapjai — amelyek csak megjelenésükben vallásosak, lényegüket tekintve örök társadalmi együttélési szabályok; a közösség múltjának ismerete, önazonosságunk; a nyelvünk ismerete és tökéletesebb használata; a műveltségi és népi hagyományok felkutatása, ápolása és terjesztése; a döntéselmélet, amely megtanítja az embereket helyzetük felismerésére és abban döntéshozásra; a hírközlés elméleti és gyakorlati ismerete — amely megtanítja az embereket válogatni a hírekben, elhatá-

rolni a hamisat a valóságostól, a kapott híreket továbbítani és a kevésbé művelteket tanítani; a társadalmi szervezeti ismeretek — a melyek megtanítják az embereket szervezetek létrehozására, működtetésére, a csoport etikára, csoportos cselekedetekre; a mellérendelő gondolkodás — amely megismerteti az embereket a mellérendelő felfogással, ami a hagyományos magyar társadalmi felfogás alapjait jelentette és fölkészíteni arra, hogy annak szellemében gondolkodjanak és hozzák meg döntéseiket, cselekedjenek.

Ezenkívül a sok-sok gyakorlati ismeret, a mindennapi boldogulásban, egészségmegőrzésben, takarékoságban, egészséges életmódban való jártasság segítése. Olyan önszerveződés, kölcsönös segítségnyújtások, ismeretátadások folyamata, aminek révén mindenki előrébb jut, könnyebben boldogul. Ugyancsak a jó hírek eljuttatása egymáshoz, a rémhírek, félretájékoztatások kiszűrése. Ami magyarán a hatékony és kiterjedt társadalmi élet önálló és külső befolyástól mentes szellemi vezérlését, egymást feltételező, tájékoztató, együttműködő csoportok életét és tevékenységét jelenti. A hatómechanizmus alapjai a már létrejött legkülönbözőbb polgári szövetségek, egyesülések, kezdeményezések lehetnek. Ezek készen állnak, hogy működésük célját tisztán megfogalmazva a társadalom életének motorjaivá váljanak. A szellemi célokat és a működés tartalmát szolgálhatják a Szent Korona és a történelmi alkotmányunk tiszteletének alapján álló szellemi önkormányzatok.

E szellemi önkormányzati szervezetek, egységek egy-egy közösség tapasztalt, művelt, tudós, emberi ismeretekkel bőven ellátott és köztiszteletnek örvendő emberek csoportjai, akik a mellérendelés értelmében együttműködnek abban, hogy a hozzájuk tartozó közösség az önálló tevékenységét folytathassa és közreműködnek a közösség céljainak, tevékenységi módjainak a közösséggel együttes kialakításában. A 'test' a csoport, az 'idegrendszer' és az 'izomzat' a szövetségi kör, a 'fej' a szellemi önkormányzat. Szervezetileg nem elhatárolódott emberekről van szó, hanem a közösséggel együtt élőkről, azzal együtt tevékenykedőkről, mint a hagyományos társadalmakban az 'öregek tanácsa' volt.

Mégis, nem az öregeket foglalja magában, hanem mindazokat, akik szellemileg képesek és hajlandók a közösségért tenni, annak szellemi gondjaiban eligazítást adni, azt kidolgozni, majd tapasztalataikat másokkal, – elsősorban a kapcsolódó szellemi közösségekkel – megosztani. Szellemi önkormányzati egység alapja lehet egy falu, egy vallási közösség, vagy akármilyen társadalmi közösséget alkotó egység falun, vagy városon belül, egészen akár egy teljes nagyvárosi közösségig. A lényegük, hogy helyiek és a helyben együttműködő embereket fogják össze. Egy-azonos ember akár számos közösséghez is tartozhat, nem szükségképpen ébrednek határok, a közösségek egymásba átnyúlhatnak, egymással átfedhetnek.

Szervezetileg a különböző egyesületi, szövetségi, szövetségi körökön belül alakulhatnak ki, az 1956-os munkástanács rendszer szellemében építve ki az egész magyar nemzetre történő kiterjedésüket. Sikeres működés esetén maga a rendszer a magyarság lakóterületein kívülre megszervezve is továbbépíthető. Az egyes önkormányzati egységek egymással nincsenek alá-fölérendelt viszonyban, hanem elsődleges feladatuk a felsőbb szervezetségen keresztül az ismeretek hatékonyabb és szélesebb körű elterjesztése és a cselekedeteik összehangolása. Ennek fontos eleme a világhálón már többszörösen, bár esetlegesen megvalósult, a hatóságok ellenőrzési lehetőségeiből kivont adattároló és hírszolgáltató

rendszer léte, amely azonban még nincs saját jelentősége birtokában, nem képes egységesülni. Pedig ezeknek egyfajta hálózati magjához valamennyi szellemi önkormányzati egység kapcsolódhat, onnan híreket, értesítéseket, oktatási anyagot vehet le, és ahová a saját tapasztalatait, híreit, oktatási anyagát elhelyezheti. Itt kellene elhelyezni azokat az ismereteket is, amelyek a közösség múltját, önazonosságát szolgálják, amelyek a nyelvünk, műveltségünk tisztasága, tartalmai megőrzésére szolgálnak, amelyek az emberi együttesség szellemi háttérismereteit jelentik – amelyek így az egész földön elérhetőkké válhatnak a magyarok számára, és idegen nyelveken éppen ők tehetik közkinccsé minden más nép fiai számára is.

A közösség életének alapfeltétele az, hogy annak tagjai hajlandók legyenek a közösség életében részt venni, ahhoz képességeik arányában hozzájárulni. A közösség erkölcsi alaptétele az, hogy joga csak annak van, aki vállalja a képességei szerinti kötelességeket. A közösségből egyszerűen ki kell rekeszteni azokat, akik azon uralkodni akarnak, akik csak a tenyerüket tartják, de a közösségért nem kívánnak tenni, akik onnan csak híreket akarnak szerezni – pl. a média képviselői, ha nem járulnak hozzá a közösség működéséhez, ismereteinek bővítéséhez, összefogásához, együttességéhez. Ezek a közösségek nem 'liberális szellemű' közösségek, ahol a kisebbségnek, a közösséget felbontóknak jogaik, a többinek meg kötelességeik vannak. Ezek a közösségek nem a baloldaliak kommunista közösségei, ahol 'ami a tiéd, az enyém, de ami az enyém, ahhoz semmi közöd'. Ez egyenértékű emberek egyenlőségen alapuló közössége, ami nem jelenti az egy-azonosságot. Ez nem jelent sem vagyon megosztást, sem egyenlősít, hanem azt a vágyat, hogy ember módjára emberi közösségeinkben élhessünk, és a szellemi mocskot kizárhassunk az életünkől, és ezt társainkkal vállalva tesszük. Egymást a bajban kisegítsük, a nehézségekre felkészítsük, jólétben tartalékoljunk, örömben-bánatban osztozzunk.

A szellemi önkormányzatok feladata tehát a helyi társadalom és társadalmi csoportok kialakítása, támogatása és szellemi összefogása; a fentebb felsorolt ismeretek tanítása; a társadalmi csoportokkal az élő kapcsolat fönntartása; más szellemi önkormányzati egységekkel való kapcsolattartás; a hírközlésben mind hírforrás, mind hírt befogadó szerep ellátása; és nem utolsósorban az ellenséges mesterkedéseknek, az önkormányzati egységek életébe történő idegen hatalmi beavatkozásnak a hatékony kivédése. Tennivaló van bőven. Ezt a gondolkodást, az ilyen további szerveződések lehetőségét a magyar szellemi élet nemzeti elkötelezettségű tagjaival – és itt nem csak az anyaországiakra gondolunk – meg kell vitatni, és a Szent Korona tisztelete és a történelmi alkotmány értelmezése és alkalmazása révén megfelelő formába önteni. Ezenkívül a feladatokat, a tevékenységet pontosítani kell, például a hírközpontok létrehozása tekintetében, esetleg csak tudatosabban felhasználva a már adott lehetőségeket, és a védett hozzáférést kialakítani. Meg kell szervezni a híradások, hírközpontok megfelelő anyaggal való feltöltését, cseréjét, frissítését. A különböző szövetségeket, szövetkezeteket, kezdeményezéseket és a szellemi önkormányzati szervezetet kialakítani, összehangolni. A létrejött tapasztalatlan szervezetek eligazítását meg kell szervezni, működésük beindítását segíteni más, már jól működő szellemi önkormányzatok tagjai által. Az egyes egységek közötti kapcsolatokat úgy kell szabályozni, hogy a hírek folyamatosan áramolhassanak. A felkészültebbeknek néptanítókként további néptanítókat kell felkészíteni, oktatási rendszerként működtet-

ni a tudásáramlást, az ún. állandó 'népfőiskolát' és egyéb ismeretátadó formákat kipróbálva, szervezve.

A szellemi önkormányzati mozgalom társadalmi méretű kiterjesztésének feladata érvényes mind az anyaországban, mind határokon kívüli magyarság körében, és úgy a Magyar Királyság hajdani területén, mint a szórványmagyarság között. A tapasztalatok alapján megtörténhet a gondolat és a szervezeti alak nemzetközi átadása olyanoknak, akik hasonló szándékkal kívánják megszervezni a saját szellemi önkormányzatukat. Ehhez a Szent Korona Eszmét és a Magyar Történelmi Alkotmány vívmányait is meg kell ismertetni mind szélesebb körrel. Ezzel összefüggő tény, hogy a szellemi önkormányzati tevékenység elsősorban nem anyagiak kérdése, nem valakik ellen irányul, nem külső irányú törekvéseket takar. A több nemzetet érintő szellemi összetalálkozásnak, összefogásnak azonban lehetnek ilyen jó vonatkozásai, anyagi előnyei is, mégpedig az egész ország, sőt minden résztvevő nemzet számára. A folyamat költségei fedezetére pedig meg kell nyerni a nemzeti érzelmű vállalkozókat, illetve a közösség a saját önkormányzata működési költségeit nyilván fedezni tudja, összeadhatja. Ha mégis felmerül egy a szellemi önkormányzati rendszer fönntartását szolgáló pénzügyi központ létrehozása, annak mindenképp a nemzetközi pénzkölcsönző rendszerektől függetlenül kell létrejönnie és működnie, ami roppant nehéz feladat.

Mindeközben, a nagypolitikai szándéknyilvánítás ellenére a Szent Korona és a Magyar Történelmi Alkotmány tisztelete mellett, számítani kell arra, hogy a hatalom mégsem örül majd mindig az ezt felkaroló törekvésnek. Sőt, esetleg mindent megtesz annak csatornázására, vagy éppen megakadályozására, ha a szellemi önkormányzatok létrejöttét, működését nem szándékai szerintinek értékeli. Fel kell készülni arra, hogy a szellemi felzárkóztatást ebben az irányban is végezni kell, különösen a tudományos nemzeti elitnek lehet ebben nagy szerepe. Ha e szellemi mozgalom ellen a törvény szigorával is föllépnek, még erőteljesebb meggyőző munkába kell fognunk igazunk mellett. Mert csak hosszú és esetleg súrlódásoktól sem mentes egyeztetés és szellemi észtorna által lesz elérhető a vélt állami és kormányzati érdekötközések kiiktatása, helyettesítése, feloldása. Erre példa a közelmúltig érvényes törvény, amely például gyakorlatilag lehetetlenné tette a kalákát, feketemunkának nyilvánítva azt, holott évezredes emberi intézményről van szó, ami a jövőnk is szolgálhatja. Ennek ugyan tényleg van adóvonzata, de annak pótlása elegendően megoldható kell legyen anélkül, hogy az elsődleges cél, a társadalmi szolidaritás megvalósulása csorbuljon, amint ez szerencsésen meg is oldódott.

Ilyenformán ki lehet építenünk azokat a lehetőségeket, amelyekkel az ellenkező törvények hatása kikerülhető, egészen a közjogi rendezés minden feladatáig az elvégezhető, annak minden ellentmondása feloldható. És ebben kemény kiállás kell a meggyőződés mellett, hogy a megfelelő törvények megszülessenek, a nem megfelelők hatálytalanítva legyenek – amit nem is olyan könnyű elérni. Amitől a közhatalom forrása olyan törvényesség lesz, amit a népesség legnagyobb hányada egyszerűen természetesként elfogad, végrehajt, sőt tisztel, mert az a nemzeti és emberi közösség érdekeivel összhangban áll. A siker bizonyos, hiszen az ügy szüli meg ügynökeit, a szellemi meggyőződés hozza létre az anyagi megoldást: Isten irányít bennünket.